

บทที่ 5

ผลการทดลองและวิจารณ์

การเข้าสู่สภาวะคงตัวของระบบ

Tambo และ Matsui (1987) อธิบายว่าเมื่อระบบเข้าสู่สภาวะคงตัวจำนวนเม็ดตะกอนที่อยู่ในระบบจะมีค่าคงที่ โดยเม็ดตะกอนที่อยู่ด้านล่างจะมีขนาดใหญ่กว่าเม็ดตะกอนที่อยู่ด้านบนของอุปกรณ์สร้างเม็ดตะกอน การที่เม็ดตะกอนถูกแรงเฉือนเนื่องจากใบพัดนั้นทำให้เม็ดตะกอนขนาดใหญ่ที่อยู่ด้านล่างและเกาะกันไม่แน่นเกิดการแยกออกจากกันได้เป็นเม็ดตะกอน 2 แบบ แบบแรก เรียกว่า “เม็ดตะกอนที่มีขนาดใหญ่” เม็ดตะกอนแบบนี้จะลอยขึ้นไปด้านบนและจะรวมตัวกับอนุภาคที่ถูกทำลายเสถียรภาพจากถังกวนเร็วแล้ว ก่อนถูกระบายออกจากระบบตรงจุดระบายเม็ดตะกอน เพื่อรักษาระดับของชั้นเม็ดตะกอนให้คงที่ และกลายเป็นเม็ดตะกอนส่วนเกินที่ต้องปล่อยทิ้ง ส่วนเม็ดตะกอนแบบที่สอง เรียกว่า “เม็ดตะกอนที่มีขนาดเล็ก” เนื่องจากเม็ดตะกอนแบบนี้มีขนาดเล็กและน้ำหนักเบาจนไม่สามารถต้านทานความเร็วของน้ำไหลขึ้นในระบบได้จึงลอยออกไปด้านบน และเป็นต้นเหตุของความขุ่นของน้ำที่ออกจากระบบ ที่สภาวะคงตัวจะมีความขุ่นของน้ำที่ออกจากระบบเป็นค่าคงที่

5.1 อิทธิพลสารส้มที่มีต่อความขุ่นน้ำผลิต

5.1.1 กรณีทดลองช่วงสั้น (นานครั้งละ 6 ชั่วโมง)

5.1.1.1 กรณีใช้โพลีเมอร์ประจุลบ

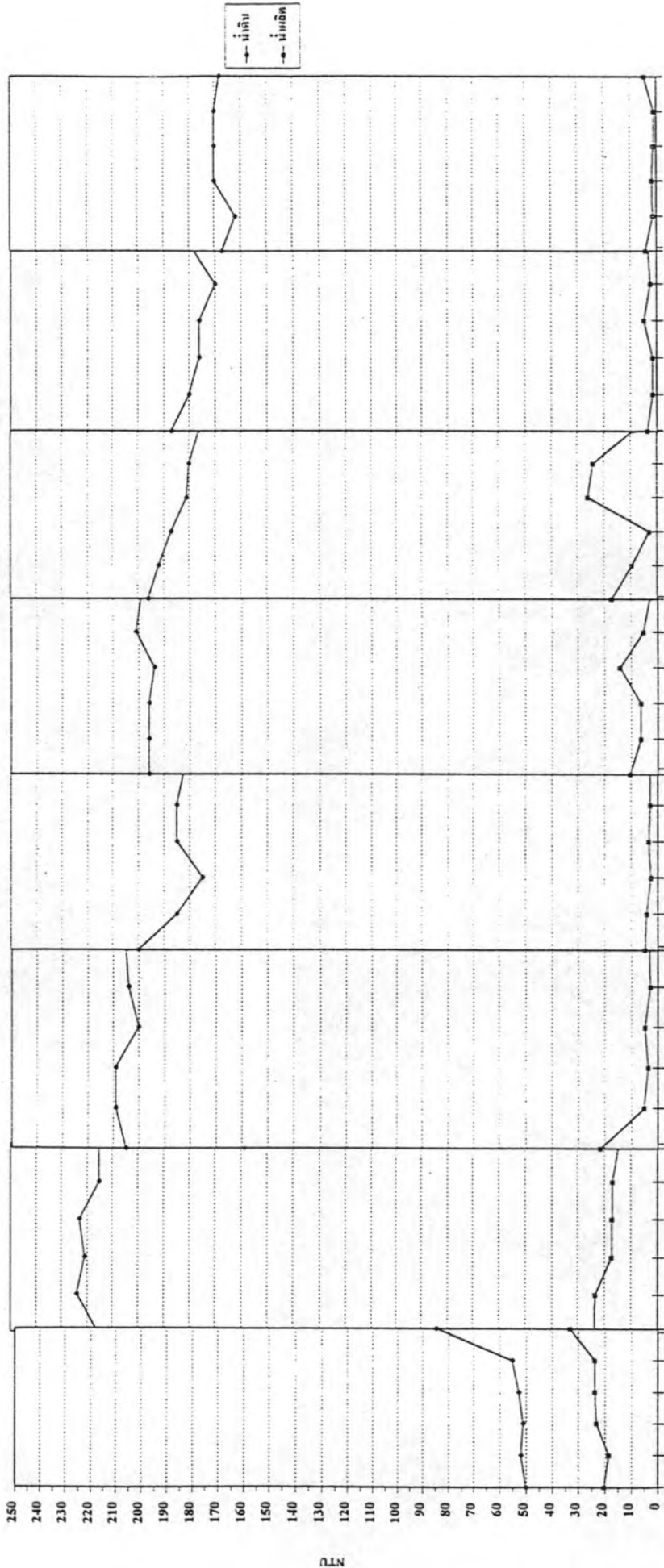
5.1.1.1.1 กรณีไม่ได้ปรับค่าพีเอชน้ำดิบ

จากการทดลองใช้ปริมาณสารส้ม 0, 15, 20, 25, 30, 40, 45, 50 และ 55 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์ และโพลีเมอร์ประจุลบเป็นโคแอกกูแลนต์ และ/หรือ โคแอกกูแลนต์เอค โดยมีความเร็วน้ำไหลขึ้น 20 ซม./นาทึ เนื่องจากน้ำดิบมีค่าความขุ่นแปรผันต่างกันตลอดระยะเวลาของการทดลอง ผลการทดลองดังแสดงในตารางที่ 5.1

ตารางที่ 5.1 ความขุ่นน้ำดิบ น้ำผลิต และประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่นของระบบ
กรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุลบปริมาณ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

วันที่ทดลอง	ปริมาณ สารส้ม (มก./ล.)	ความขุ่น (เอ็นทียู)		ประสิทธิภาพในการ กำจัดความขุ่น (%)
		น้ำดิบ	น้ำผลิต	
6 ก.ย.38	0	52.8 - 84.8	23.8 - 33.4	58.0
15 ส.ค.38	20	215 - 223	14.5 - 17.2	92.6
16 ส.ค.38	25	200 - 205	2.8 - 4.9	98.2
16 ส.ค.38	30	182 - 185	2.9 - 3.5	98.3
8 ส.ค.38	40	199 - 201	2.8 - 5.4	96.2
10 ส.ค.38	45	176 - 181	8.9 - 24.0	89.0
7 ส.ค.38	50	170 - 179	2.5 - 3.2	98.0
11 ส.ค.38	55	162 - 170	1.0 - 1.9	98.6

แม้ว่าน้ำดิบมีความขุ่นแปรผันทุกการทดลอง แต่จากผลการทดลองที่ได้ดังรูปที่ 5.1 - 5.2 พบว่าคุณภาพของน้ำผลิตมีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อเพิ่มปริมาณสารส้ม ปริมาณความขุ่นของน้ำดิบมีค่าใกล้เคียงกันคืออยู่ระหว่าง 162-181 เอ็นทียู แต่ปริมาณสารส้มที่ใช้อยู่ระหว่าง 35-55 มก/ล. คุณภาพของน้ำผลิตที่ได้จะแปรผันตรงกับปริมาณสารส้มที่ใช้ในกระบวนการผลิต อธิบายได้ว่าการเพิ่มปริมาณสารส้มทำให้ปฏิกิริยาการทำลายเสถียรภาพของอนุภาคคอลลอยด์เป็นไปได้ง่ายขึ้น โพลีเมอร์ประจุลบจะเชื่อมต่อนุภาคคอลลอยด์ที่ถูกทำลายเสถียรภาพแล้วด้วยมวลโมเลกุลที่สูงของโพลีเมอร์เอง ทำให้อนุภาคคอลลอยด์มีขนาดใหญ่ขึ้นและมีความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนสูงขึ้น ใบบัดในกระบอกกวนช้าหมุนด้วยความเร็ว 5 รอบต่อนาที ใบบัดจะดีเม็ดตะกอนในระบบตลอดเวลา ทำให้มีการรีดน้ำออกจากเม็ดตะกอน ช่องว่างในเม็ดตะกอนจะลดลงและทำให้เม็ดตะกอนมีความหนาแน่นมากขึ้น กรณีที่ใช้ปริมาณสารส้มจำนวนมากขึ้นประสิทธิภาพในการทำลายเสถียรภาพของคอลลอยด์ก็จะสูงขึ้น ทำให้โพลีเมอร์ประจุลบสามารถเชื่อมต่อนุภาคคอลลอยด์เหล่านี้ได้ดีขึ้น ทำให้น้ำผลิตมีคุณภาพสูงขึ้นเนื่องจากมีอนุภาคคอลลอยด์หลุดออกไปกับน้ำผลิตจำนวนน้อยลง ส่งผลให้ประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่นของระบบสูงขึ้นด้วย ดังรูปที่ 5.3

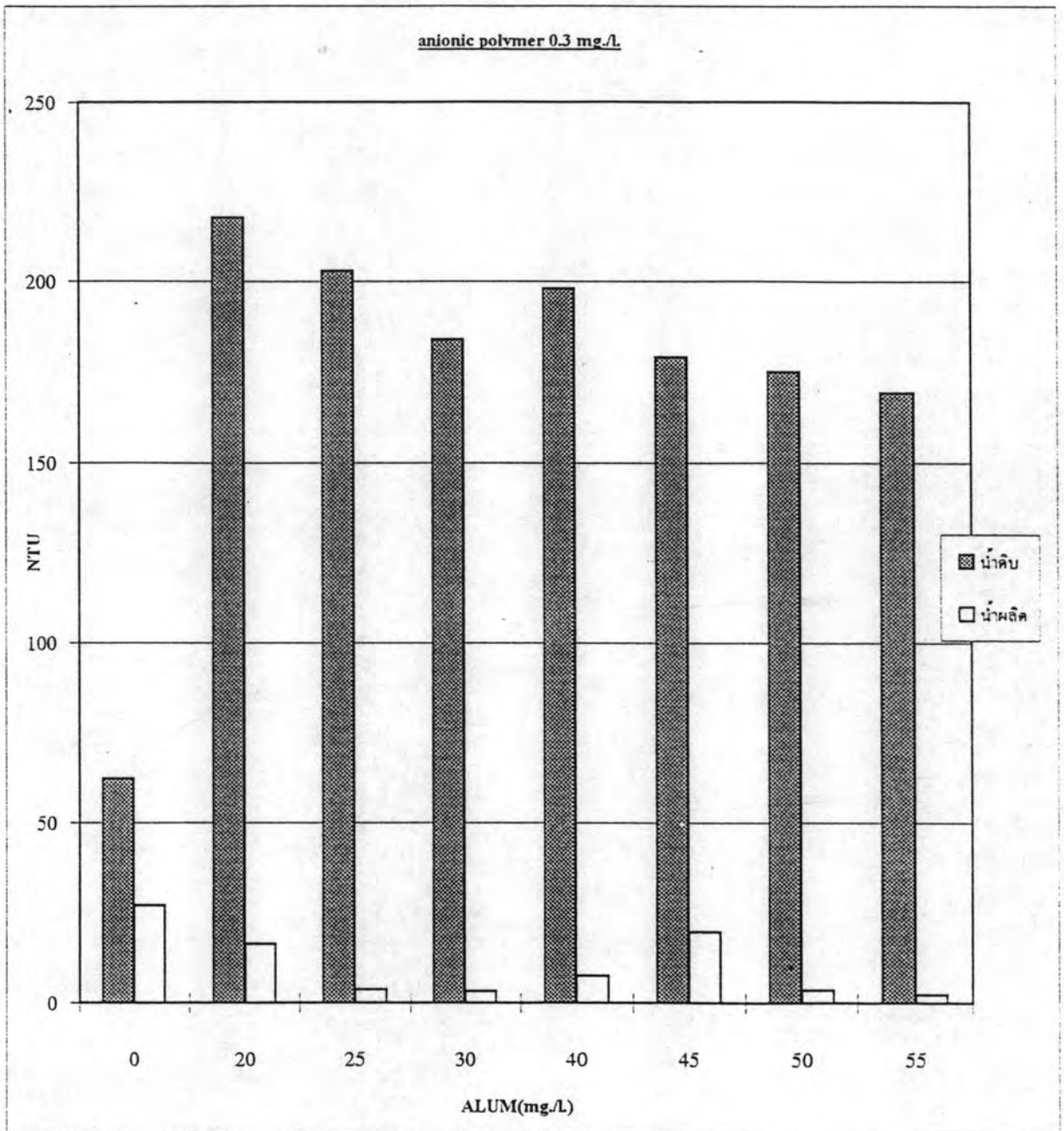

TIME(HR)

THIS STUDY	ALUM(mg/L)	ALUM(mg/L)	ALUM(mg/L)	ALUM(mg/L)	ALUM(mg/L)	ALUM(mg/L)	ALUM(mg/L)	ALUM(mg/L)	ALUM(mg/L)
	0	20	25	30	40	45	50	55	70
	PE(-) 0.3 mg/L	PE(-) 0.3 mg/L	PE(-) 0.3 mg/L	PE(-) 0.3 mg/L	PE(-) 0.3 mg/L	PE(-) 0.3 mg/L	PE(-) 0.3 mg/L	PE(-) 0.3 mg/L	PE(-) 0.3 mg/L
MWA	20	70	70	70	70	70	70	70	70
	PE(-) 0.08 mg/L	PE(-) 0.08 mg/L	PE(-) 0.08 mg/L	PE(-) 0.08 mg/L	PE(-) 0.08 mg/L	PE(-) 0.08 mg/L	PE(-) 0.08 mg/L	PE(-) 0.08 mg/L	PE(-) 0.08 mg/L
MWA'S NTU	8.1-12.4	5.7-6.6	4.7-14.5	4.7-14.5	5.4-6.2	6.3-11.4	5.0-6.8	6.0-13.0	

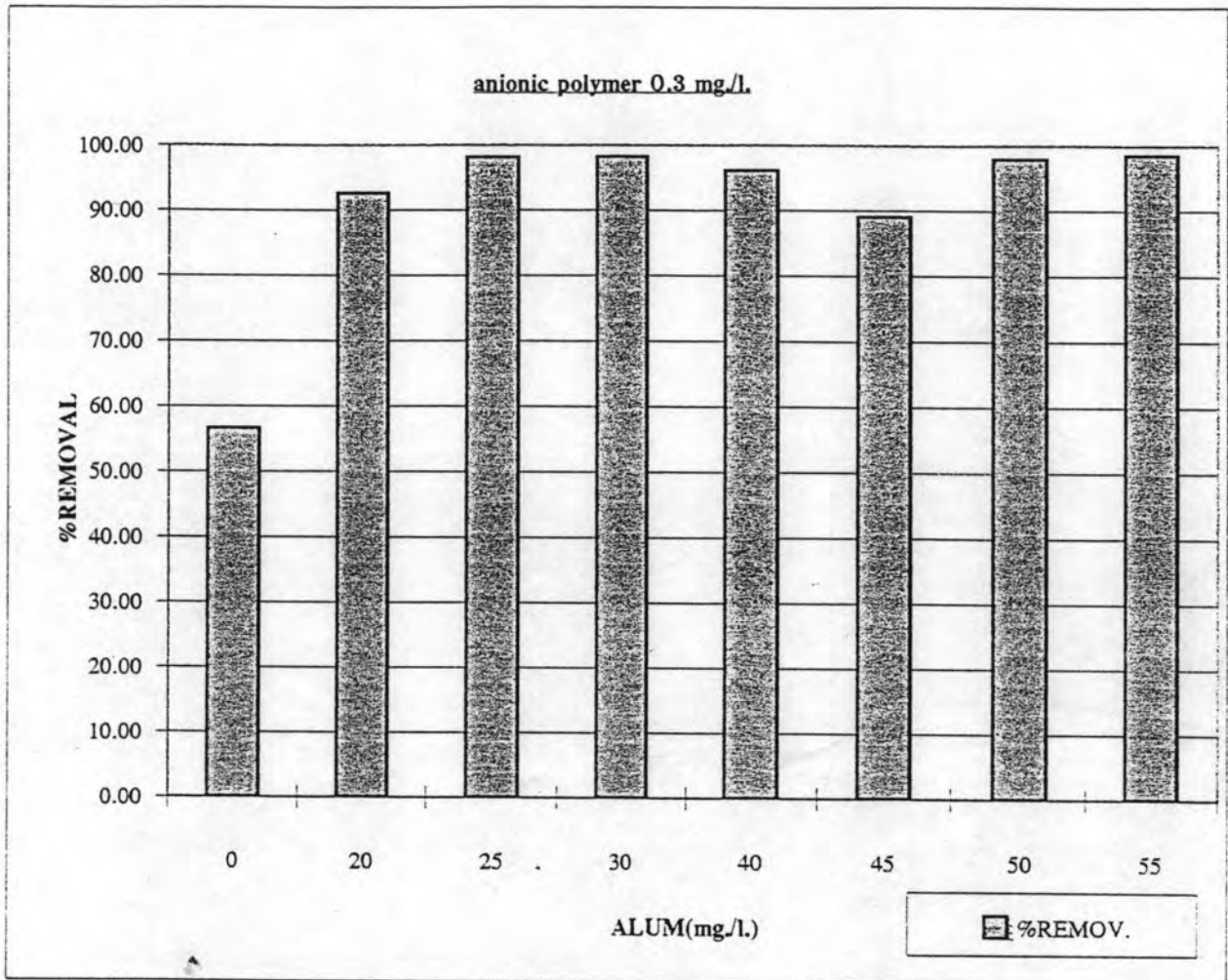
รูปที่ 5.1 ความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 0, 20, 25, 30, 40, 45, 50 และ 55 มก./ล.

และโพสิเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงต้น)

รูปที่ 5.2 เปรียบเทียบความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 0, 20, 25, 30, 40, 45, 50 และ 55 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

หมายเหตุ : กรณีไม่ปรับพีเอชเพราะไม่จำเป็นส่วนกรณีต้องปรับพีเอช เพราะมีความจำเป็น (ดูที่กรอบหน้า 70)

รูปที่ 5.3 ประสิทธิภาพการกำจัดความขุ่นของระบบ เมื่อใช้สารส้ม 0, 20, 25, 30, 40, 45, 50 และ 55 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

จากการใช้โพลีเมอร์ประจุลบอย่างเดียวเป็นโคแอกกูแลนต์สามารถผลิตน้ำได้คุณภาพระดับหนึ่ง แต่คุณภาพน้ำผลิตที่ได้ยังมีความขุ่นสูง เนื่องจากไม่มีสารส้มไปทำลายเสถียรภาพของอนุภาคคอลลอยด์ โดยทั่วไปอนุภาคคอลลอยด์จะมีประจุลบ การใช้โพลีเมอร์ประจุลบจะทำให้การสะเทินประจุของอนุภาคคอลลอยด์เป็นไปได้ยาก โพลีเมอร์จะเพียงแต่เชื่อมต่อกับอนุภาคคอลลอยด์เหล่านี้ด้วยมวลโมเลกุลที่สูงของโพลีเมอร์เอง ทำให้อนุภาคคอลลอยด์หลุดออกไปกับน้ำผลิตได้มาก

ในการผลิตน้ำที่มีคุณภาพสูง (< 5 เอ็นทียู) จากน้ำดิบที่มีความขุ่นประมาณ 200 เอ็นทียู กระบวนการนี้สามารถทำได้โดยใช้การบ่อนสารส้มในช่วง 25-30 มก./ล. ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล. ขณะที่ทางกปน.จะใช้สารส้มประมาณ 70 มก./ล. ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุลบ 0.1 มก./ล. แต่ยังมีค่าความขุ่นของน้ำที่ออกจากถังทำใสสูงถึงประมาณ 5.0-17.6 เอ็นทียู และกระบวนการที่ศึกษานี้สามารถผลิตน้ำคุณภาพสูงโดยใช้เวลากักน้ำในกระบอกกวนเร็วเพียงประมาณ 1 นาที และเวลากักน้ำในกระบอกกวนช้าอีกประมาณ 12 นาที ดังนั้น ระยะเวลาที่น้ำดิบเข้าสู่ระบบจนได้น้ำผลิตที่มีคุณภาพสูงใช้เวลาประมาณ 13 นาที เท่านั้น ซึ่งต่ำกว่าระบบของกปน.ที่รวมแล้วได้ถึง 2 ชม.

5.1.1.1.2 กรณีปรับค่าพีเอชน้ำดิบ (pH 7.5)

ในช่วงฤดูฝนน้ำดิบมีความขุ่นสูงมากกว่าทุกช่วงเวลาในรอบปี กปน. จึงจำเป็นต้องใช้ปริมาณสารส้มจำนวนมากในการผลิตน้ำ ซึ่งส่งผลให้น้ำในระหว่างกระบวนการผลิตและน้ำหลังกระบวนการผลิตมีค่าพีเอชและสภาพต่างต่ำลงมาก กปน.จึงมีการเติมปูนขาว (lime) ลงในน้ำดิบก่อนเข้าสู่กระบวนการผลิต ซึ่งทำให้จุดที่ใช้ในการตั้งแบบจำลองรับผลกระทบจากการที่กปน.เติมปูนขาวนี้ด้วย ทำให้ค่าพีเอชของน้ำดิบมีค่าสูงประมาณ 7.8-8.0 ทำให้ระบบที่ใช้วิจัย (ด้วยปริมาณสารส้มต่ำ) นี้ใช้งานได้ด้วยประสิทธิผลต่ำ จึงมีการปรับค่าพีเอชของน้ำดิบให้อยู่ประมาณ 7.5 และใกล้เคียงกับค่าพีเอชของน้ำดิบจริงต่อไป

จากการทดลองใช้ปริมาณสารส้ม 15, 20 และ 25 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์ และโพลีเมอร์ประจุลบปริมาณคงที่ 0.3 มก./ล.เป็นโคแอกกูแลนต์เอค โดยมีความเร็วน้ำไหลขึ้น 20 ซม./นาที

ผลการทดลองดังรูป 5.4 - 5.5 เนื่องจากน้ำดิบมีค่าความขุ่นแปรผันต่างกันตลอดระยะเวลาของการทดลอง ผลการทดลองดังแสดงในตารางที่ 5.2

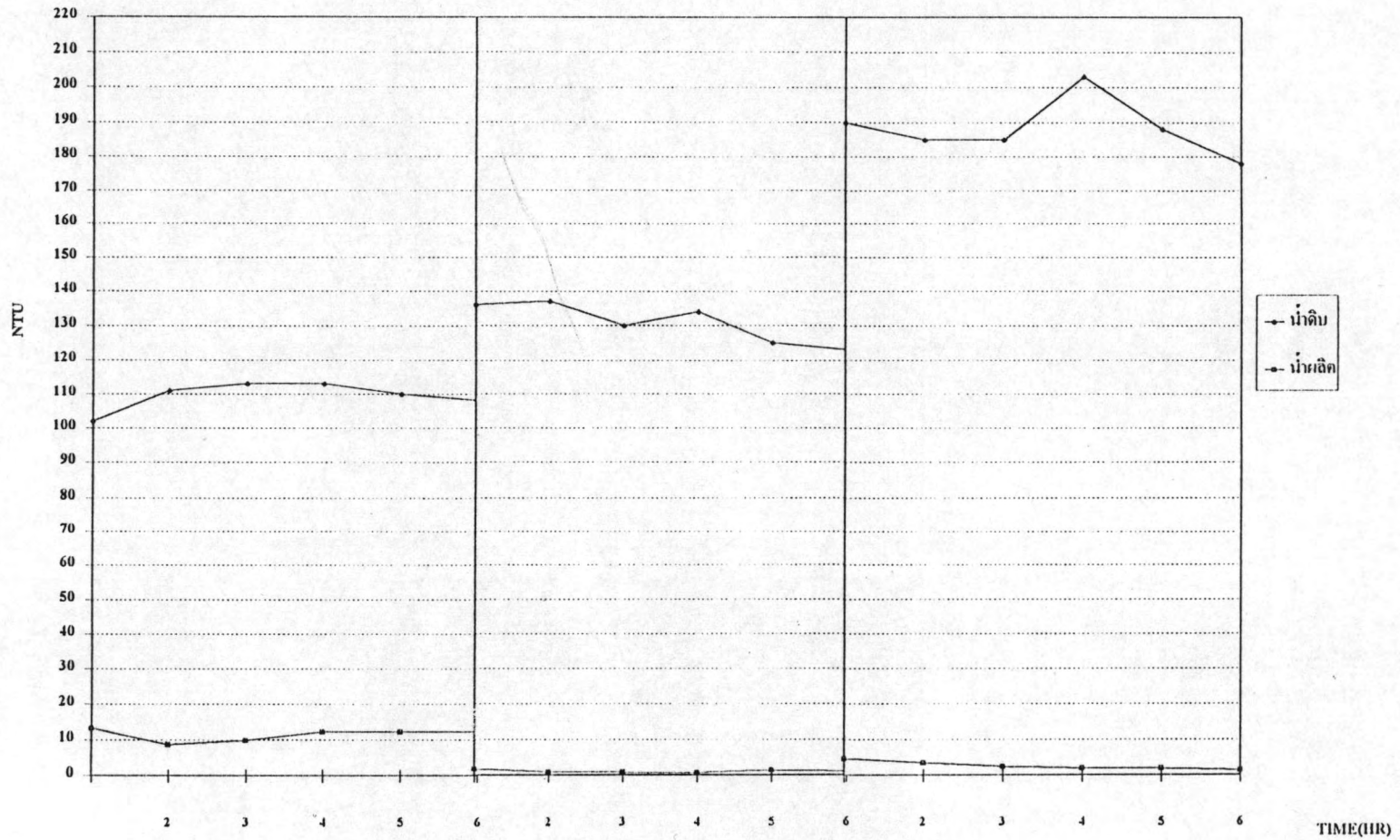
ตารางที่ 5.2 ความขุ่นน้ำดิบปรับพีเอช (pH 7.5) น้ำผลิต และประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่นของระบบกรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุลบปริมาณ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

วันที่ทดลอง	ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)	ความขุ่น (เอ็นทียู)		ประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่น (%)
		น้ำดิบ	น้ำผลิต	
2 ก.ย.38	15	110 - 113	12.1 - 12.3	89
1 ก.ย.38	20	123 - 134	0.6 - 1.3	99.2
31 ส.ค.38	25	178 - 203	1.3 - 1.8	99.1

เนื่องจากน้ำดิบมีความแปรผันทุกการทดลอง ดังรูปที่ 5.4 - 5.5 ความขุ่นน้ำดิบของทั้งสามการทดลองมีค่าต่างกันค่อนข้างเด่นชัด แม้ความขุ่นที่สูงขึ้นนี้เมื่อใช้ปริมาณสารส้มที่สูงขึ้นในกระบวนการผลิตคุณภาพน้ำผลิตที่ได้และประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่นดังรูปที่ 5.4 - 5.6 มีแนวโน้มสูงขึ้นตามไปด้วย อธิบายได้เช่นเดียวกับในกรณีที่ไม่ได้ปรับค่าพีเอชน้ำดิบ

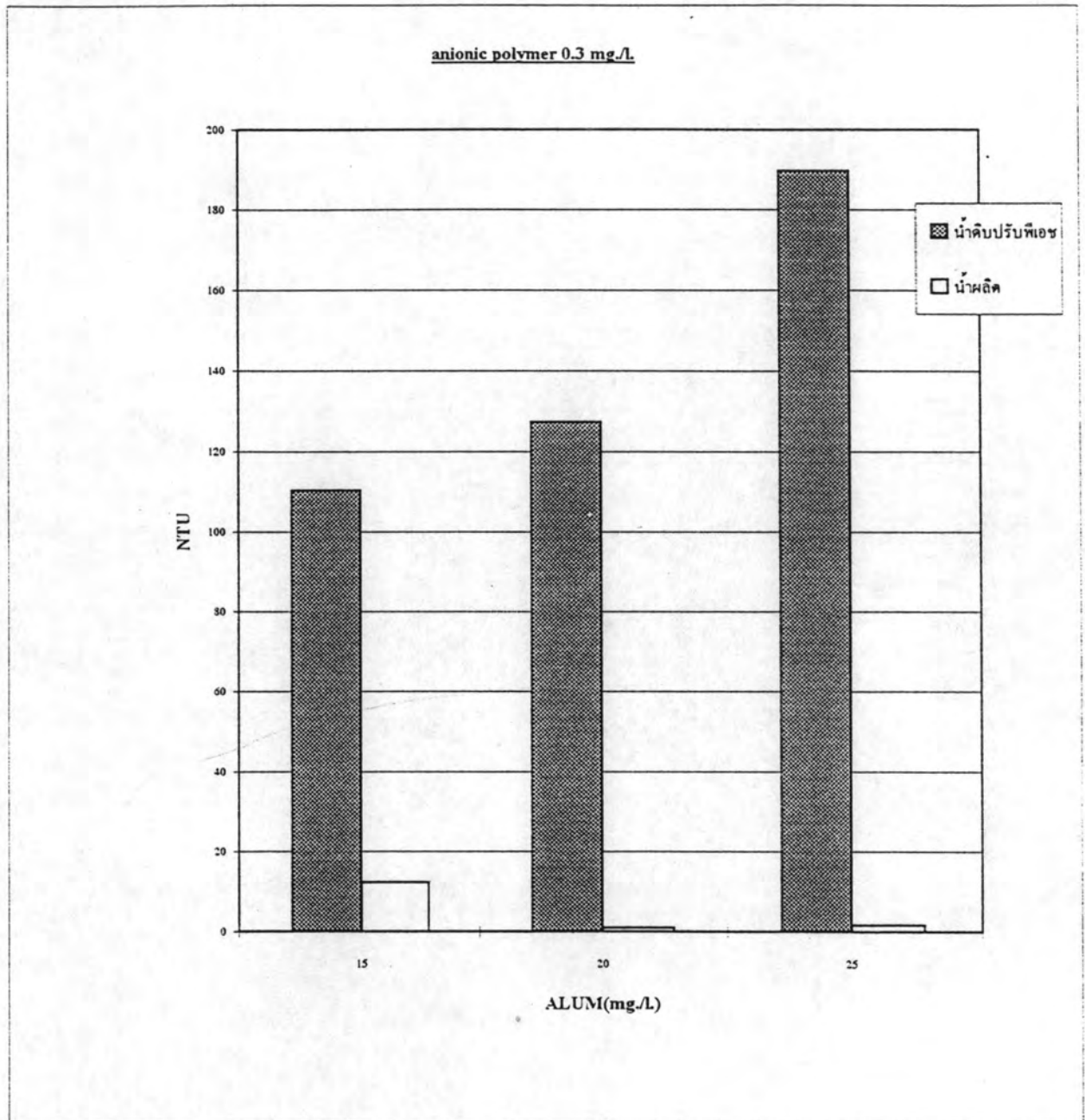
ในการผลิตน้ำที่มีคุณภาพสูง (< 5 เอ็นทียู) จากน้ำดิบที่มีความขุ่นประมาณ 150 เอ็นทียู กระบวนการนี้สามารถทำได้โดยใช้การป้อนสารส้มประมาณ 20 มก./ล. ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล. ขณะที่ทางกปน.จะใช้สารส้มประมาณ 55 มก./ล. ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุลบ 0.05-0.08 มก./ล. โดยความขุ่นของน้ำที่ออกจากถังทำใสของกปน.ยังสูงประมาณ 5.0-13.6 เอ็นทียู และกระบวนการนี้สามารถผลิตน้ำที่มีคุณภาพสูงใช้เวลาประมาณ 13 นาที เท่านั้น

จากการเปรียบเทียบระหว่างการทดลองที่ใช้ น้ำดิบไม่ปรับและปรับค่าพีเอช (pH 7.5) โดยใช้ปริมาณสารส้มที่เท่ากัน คือ 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล. เนื่องจากความขุ่นน้ำดิบมีค่าแปรผันไม่เท่ากันทุกการทดลองในกรณีที่ใช้สารส้ม 25 มก./ล. ความขุ่นน้ำดิบมีค่าใกล้เคียงกัน คือประมาณ 200 เอ็นทียู แต่น้ำดิบที่มีการปรับค่าพีเอชจะได้น้ำผลิตที่มีภาพสูงกว่า ดังรูปที่ 5.7 และประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่นมีแนวโน้มสูงกว่าเช่นกัน ดังรูปที่ 5.8

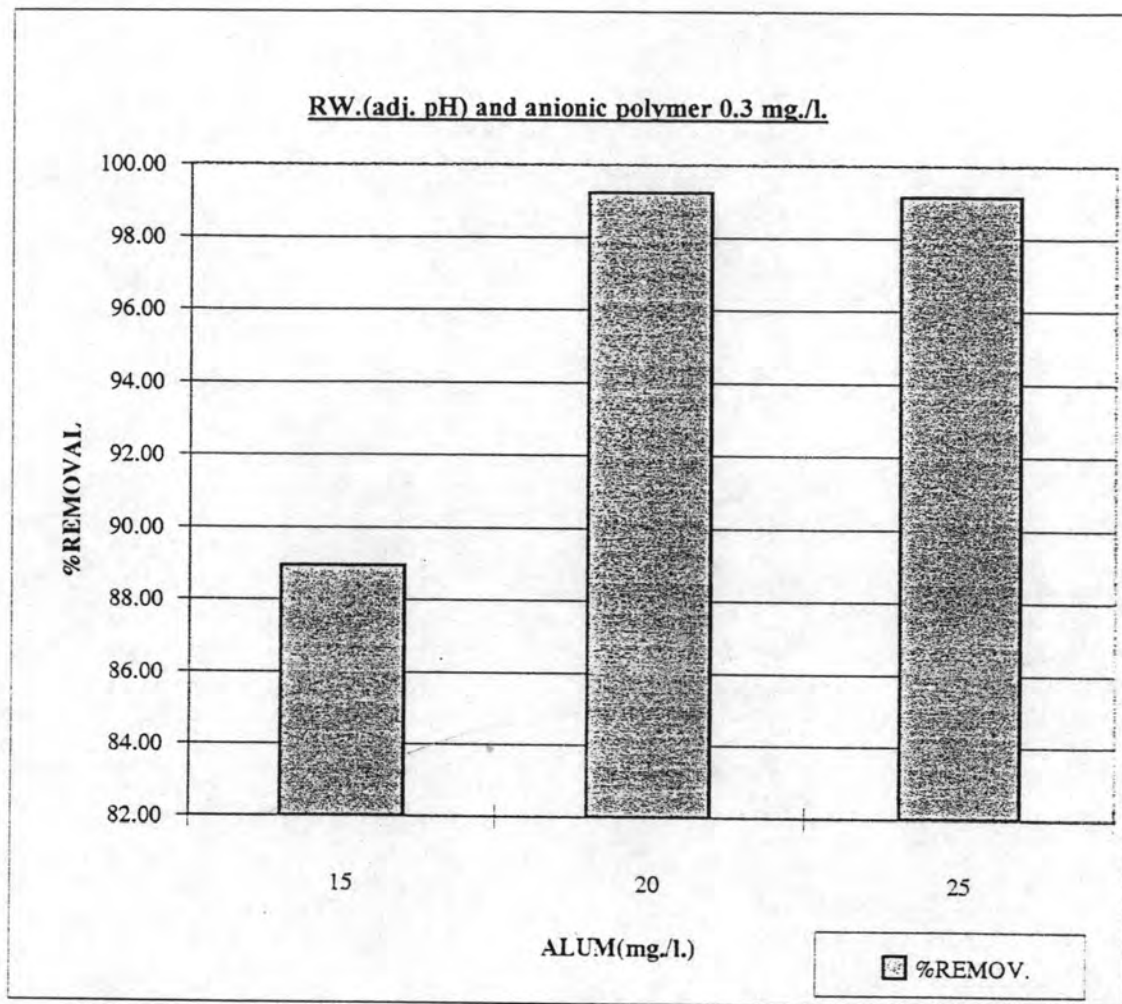
	ALUM(mg./l.)		ALUM(mg./l.)		ALUM(mg./l.)	
THIS STUDY	15	PE(-) 0.3 mg./l.	20	PE(-) 0.3 mg./l.	25	PE(-) 0.3 mg./l.
MWA.	55	PE(-) 0.05 mg./l.	55	PE(-) 0.05 mg./l.	55	PE(-) 0.05 mg./l.
MWA's NTU	6.3 - 12.0		3.3 - 5.9		3.9 - 6.6	

รูปที่ 5.4 ความขุ่นน้ำดิบปรับพีเอช(pH 7.5)และน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลิเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

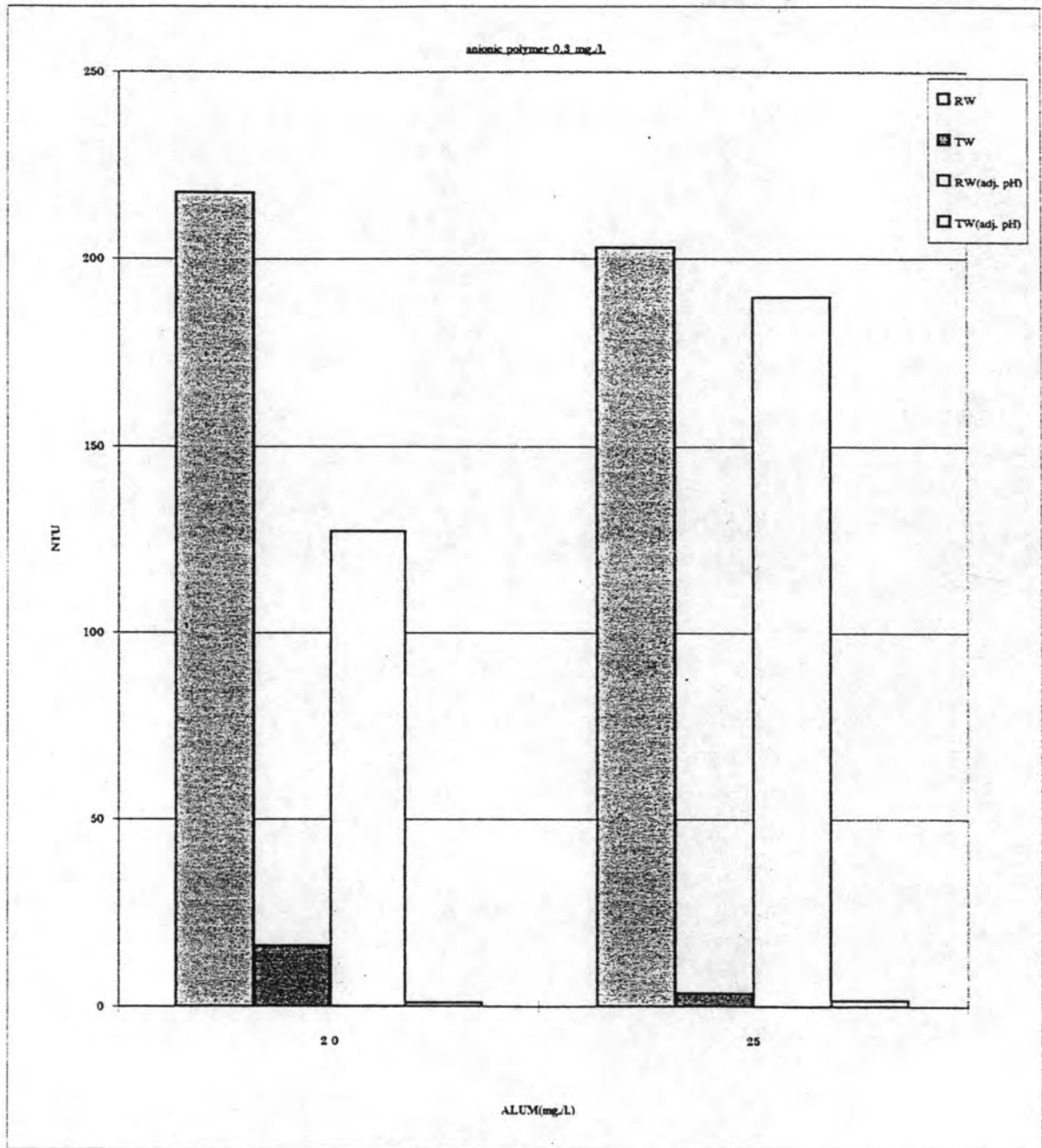

รูปที่ 5.5 เปรียบเทียบความขุ่นน้ำดิบปรับพีเอชและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

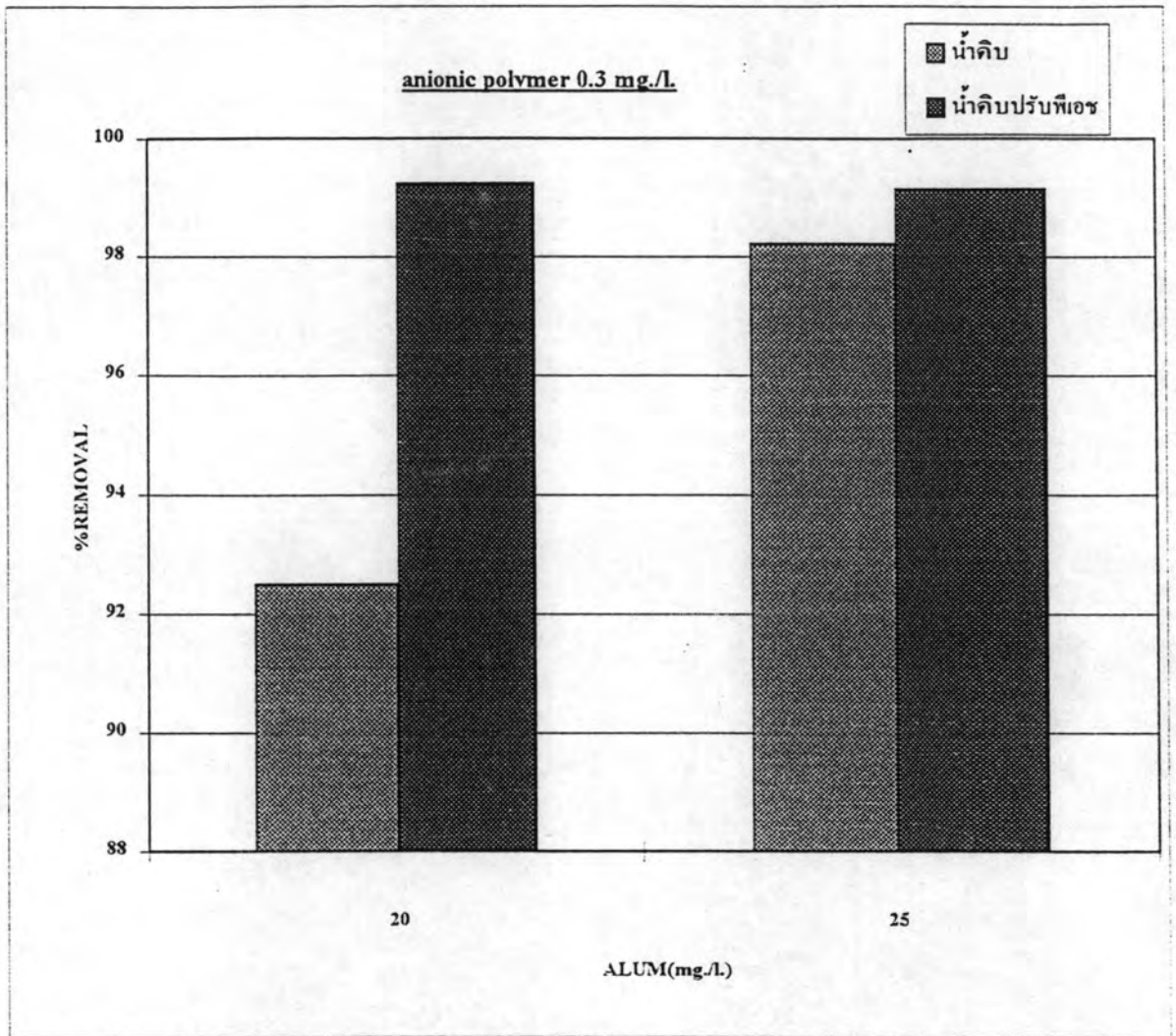
หมายเหตุ : สาเหตุของการต้องปรับพีเอชอยู่ที่กรอบหน้า 70

รูปที่ 5.6 ประสิทธิภาพการกำจัดความขุ่นของระบบกรณีน้ดิบปรับพีเอช เมื่อใช้สารส้ม 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.7 เปรียบเทียบความขุ่นน้ำดิบไม่ปรับหรือปรับพีเอชและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 20 และ 25 มก./ล. และ โพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.8 เปรียบเทียบประสิทธิภาพการกำจัดความขุ่นน้ำดิบไม่ปรับและปรับพีเอช
เมื่อใช้สารส้ม 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

5.1.1.2 กรณีใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุ

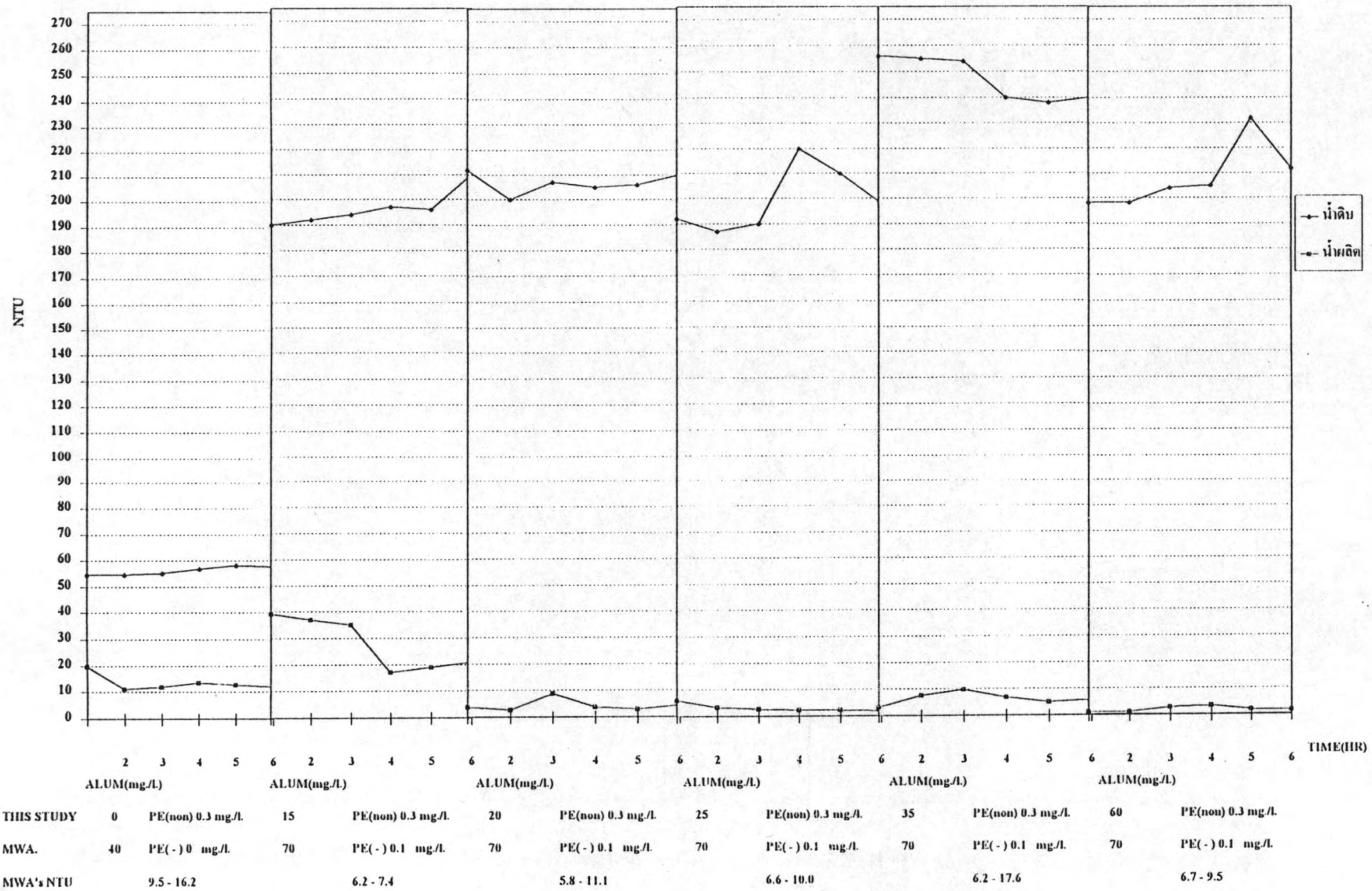
5.1.1.2.1 กรณีไม่ได้ปรับค่าพีเอชน้ำดิบ

จากการทดลองใช้ปริมาณสารส้ม 0, 15, 20, 25, 35 และ 60 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์ และโพลีเมอร์ไม่มีประจุปริมาณคงที่ 0.3 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์ และ/หรือ โคแอกกูแลนต์เอค โดยมีความเร็วน้ำไหลขึ้น 20 ซม./นาที ผลการทดลองดังรูปที่ 5.9 - 5.10 เนื่องจากน้ำดิบมีค่าความขุ่นแปรผันต่างกันตลอดระยะเวลาของการทดลอง ผลการทดลอง ดังแสดงในตารางที่ 5.3

ตารางที่ 5.3 ความขุ่นน้ำดิบ น้ำผลิต และประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่นของระบบ กรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ไม่มีประจุปริมาณ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

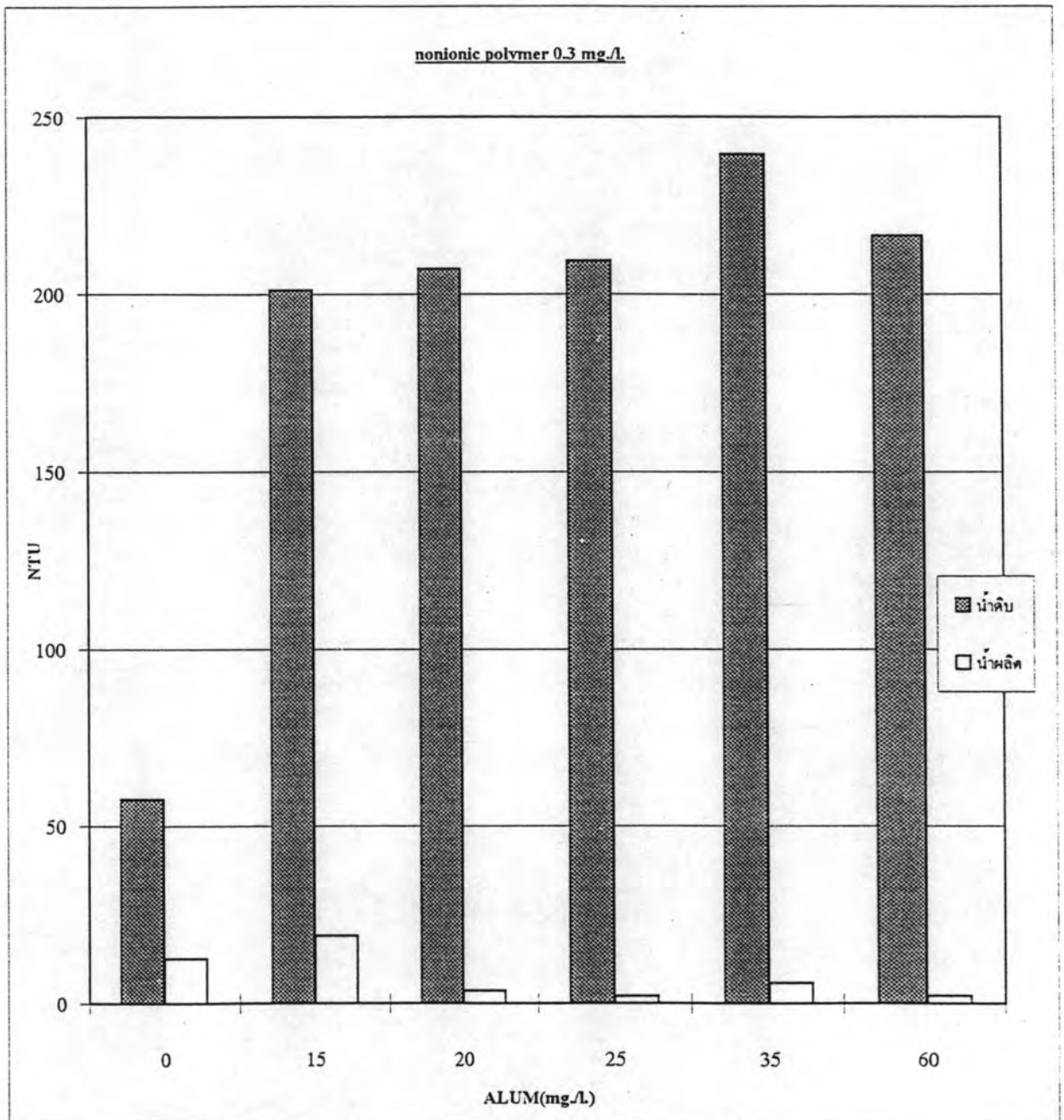
วันที่ทดลอง	ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)	ความขุ่น (เอ็นทียู)		ประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่น (%)
		น้ำดิบ	น้ำผลิต	
10 ก.ย.38	0	52.8 - 58.2	11.8 - 13.3	78.1
19 ส.ค.38	15	196 - 210	17.0 - 21.0	90.6
18 ส.ค.38	20	205 - 210	2.7 - 4.2	98.3
17 ส.ค.38	25	198 - 220	1.8 - 2.2	99.0
13 ส.ค.38	35	238 - 240	4.8 - 5.6	97.7
12 ส.ค.38	60	212 - 232	1.5 - 1.7	99.0

เนื่องจากน้ำดิบมีความขุ่นแปรผันทุกการทดลอง จากผลการทดลองดังรูป 5.9 - 5.10 คุณภาพของน้ำผลิตมีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อเพิ่มปริมาณสารส้ม ความขุ่นของน้ำดิบประมาณ 200-220 เอ็นทียู เมื่อใช้ปริมาณสารส้ม 20, 25 และ 60 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล. น้ำผลิตที่ได้จากการทดลองที่ใช้สารส้มจำนวนสูงกว่าจะมีคุณภาพสูงกว่าด้วย เนื่องจากปริมาณสารส้มที่สูงขึ้นจะช่วยในการทำลายเสถียรภาพของอนุภาคคอลลอยด์ให้สมบูรณ์มากขึ้น อนึ่งโพลีเมอร์ไม่มีประจุมีโครงสร้างที่เป็นประจุบวกเป็นส่วนประกอบด้วย จึงสามารถสะเทินประจุกับอนุภาคคอลลอยด์ที่ถูกและยังไม่ถูกทำลายเสถียรภาพ และเชื่อมต่อกับอนุภาคคอลลอยด์เหล่านี้ด้วยมวลโมเลกุลที่สูงของโพลีเมอร์ ทำให้เม็ดตะกอนมีขนาดใหญ่และมีความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนสูงขึ้น กรณีที่ใช้ปริมาณสารส้มจำนวนมากขึ้นประสิทธิภาพในการทำลายเสถียรภาพของ

รูปที่ 5.9 ความขุ่นแก่้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 0, 15, 20, 25, 35 และ 60 มก./ล.

และโพสิบลอร์เป็นประล 0.3 มก./ล (การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.10 เปรียบเทียบความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 0, 15, 20, 25, 35 และ 60 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

คอลลอยด์ก็จะสูงขึ้น ทำให้โพลีเมอร์ไม่มีประจุสามารถสะเทินประจุและเชื่อมต่อนุภาคคอลลอยด์ได้สมบูรณ์ขึ้น ทำให้อนุภาคคอลลอยด์หลุดออกไปกับน้ำผลิตน้อยลง ทำให้น้ำผลิตมีคุณภาพสูงขึ้นตามลำดับ ส่งผลให้ประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่นของระบบสูงขึ้นด้วย ดังรูปที่ 5.11

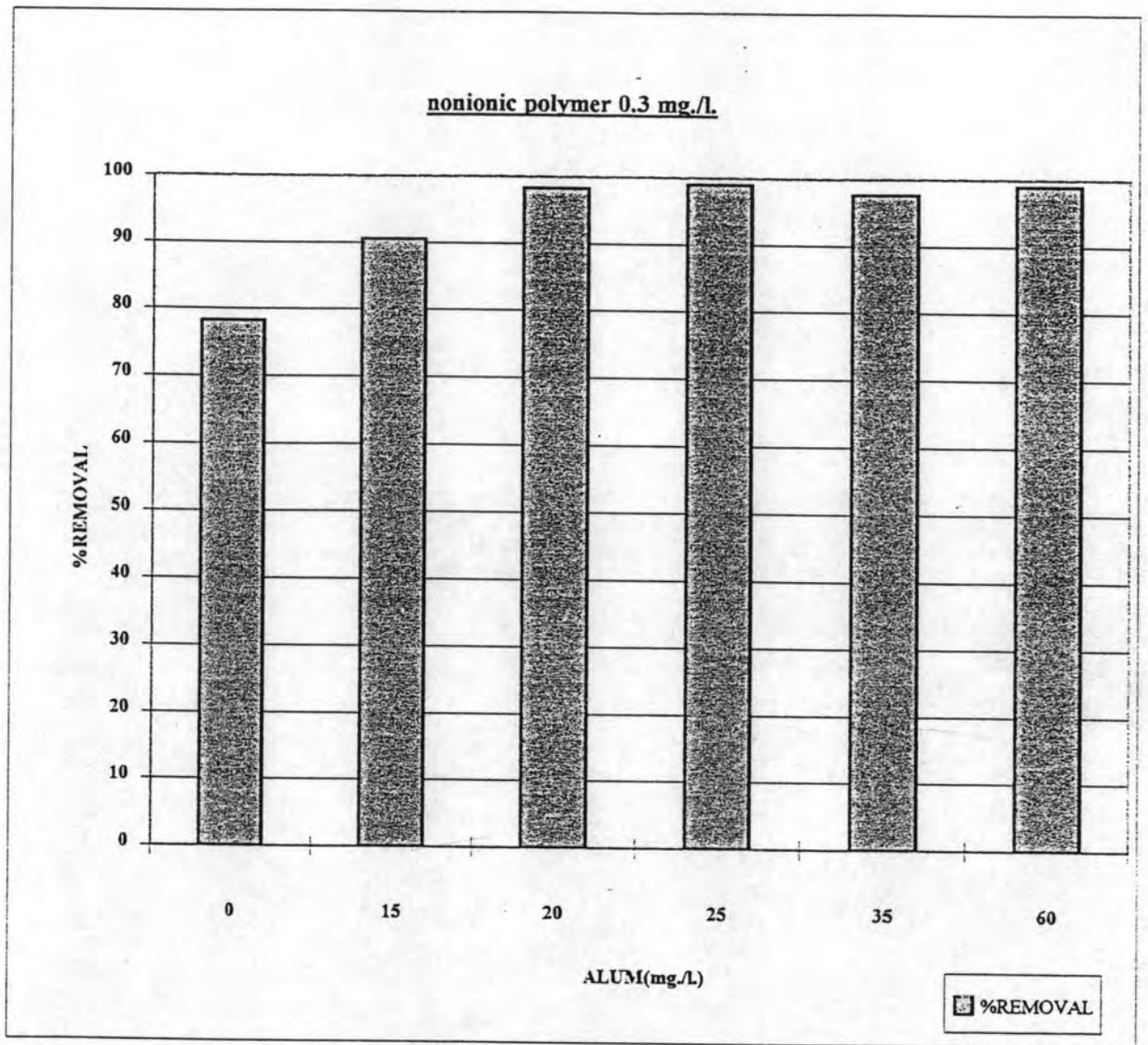
กรณีที่ใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุอย่างเดียวเป็นโคแอกกูแลนต์ในการผลิตน้ำ ได้คุณภาพระดับหนึ่ง เนื่องจากโพลีเมอร์ไม่มีประจุมีโครงสร้างที่เป็นประจุบวกเป็นองค์ประกอบด้วย จึงสามารถสะเทินประจุและเชื่อมต่อนุภาคคอลลอยด์เหล่านี้ด้วยมวลโมเลกุลของโพลีเมอร์เอง ซึ่งความขุ่นตกค้างในน้ำผลิตจะสูงกว่าค่ามาตรฐานเล็กน้อย แต่มีคุณภาพสูงกว่ากรณีที่ใช้โพลีเมอร์ประจุลบเป็นโคแอกกูแลนต์

ในการผลิตน้ำที่มีคุณภาพสูง (< 5 เอ็นทียู) จากน้ำดิบที่มีความขุ่นประมาณ 200 เอ็นทียู กระบวนการนี้สามารถทำได้โดยใช้การป้อนสารส้มประมาณ 20 มก./ล. ร่วมกับโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล. ขณะที่ทางปน.จะใช้สารส้มประมาณ 70 มก./ล. ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุลบ 0.1 มก./ล. โดยความขุ่นของน้ำที่ออกจากถังทำใสประมาณ 4.7-14.5 เอ็นทียู

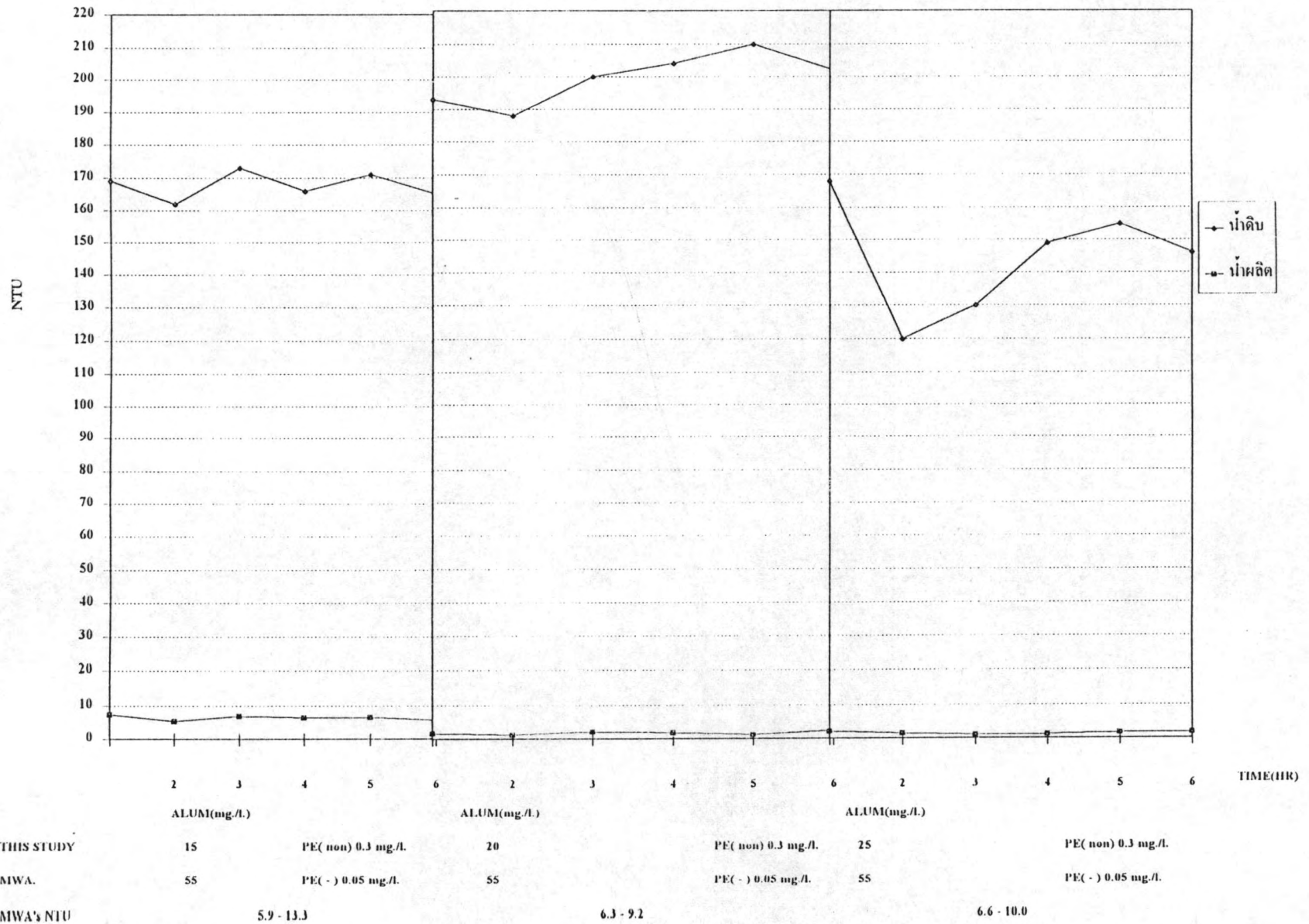
5.1.1.2.2 กรณีปรับค่าพีเอชน้ำดิบ (pH 7.5)

ในช่วงฤดูฝนน้ำดิบมีความขุ่นสูงมากกว่าทุกช่วงเวลาในรอบปี ปน.จึงจำเป็นต้องใช้ปริมาณสารส้มจำนวนมากในการผลิตน้ำ ซึ่งส่งผลให้น้ำในระหว่างกระบวนการผลิตและน้ำหลังกระบวนการผลิตมีค่าพีเอชและสภาพด่างต่ำลงมาก ปน.จึงมีการเติมปูนขาว (lime) ลงในน้ำดิบก่อนเข้าสู่กระบวนการผลิต ซึ่งทำให้จุดที่ใช้ในการตั้งแบบจำลองรับผลกระทบจากการที่ปน.เติมปูนขาวนี้ด้วย ทำให้ค่าพีเอชของน้ำดิบมีค่าสูงประมาณ 7.8-8.0 ทำให้ระบบที่ไว้อัจฉริยะ (ด้วยปริมาณสารส้มต่ำ) นี้ใช้งานได้ด้วยประสิทธิผลต่ำ จึงมีการปรับค่าพีเอชของน้ำดิบให้อยู่ประมาณ 7.5 และใกล้เคียงกับค่าพีเอชของน้ำดิบจริงต่อไป

จากการทดลองใช้ปริมาณสารส้ม 15, 20 และ 25 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์ และโพลีเมอร์ไม่มีประจุปริมาณคงที่ 0.3 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์เอ็ด โดยมีความเร็วน้ำไหลขึ้น 20 ซม./นาที ผลการทดลองดังรูปที่ 5.12 - 5.13 เนื่องจากน้ำดิบมีค่าความขุ่นแปรผันต่างกันตลอดระยะเวลาของการทดลอง ผลการทดลองดังแสดงในตารางที่ 5.4

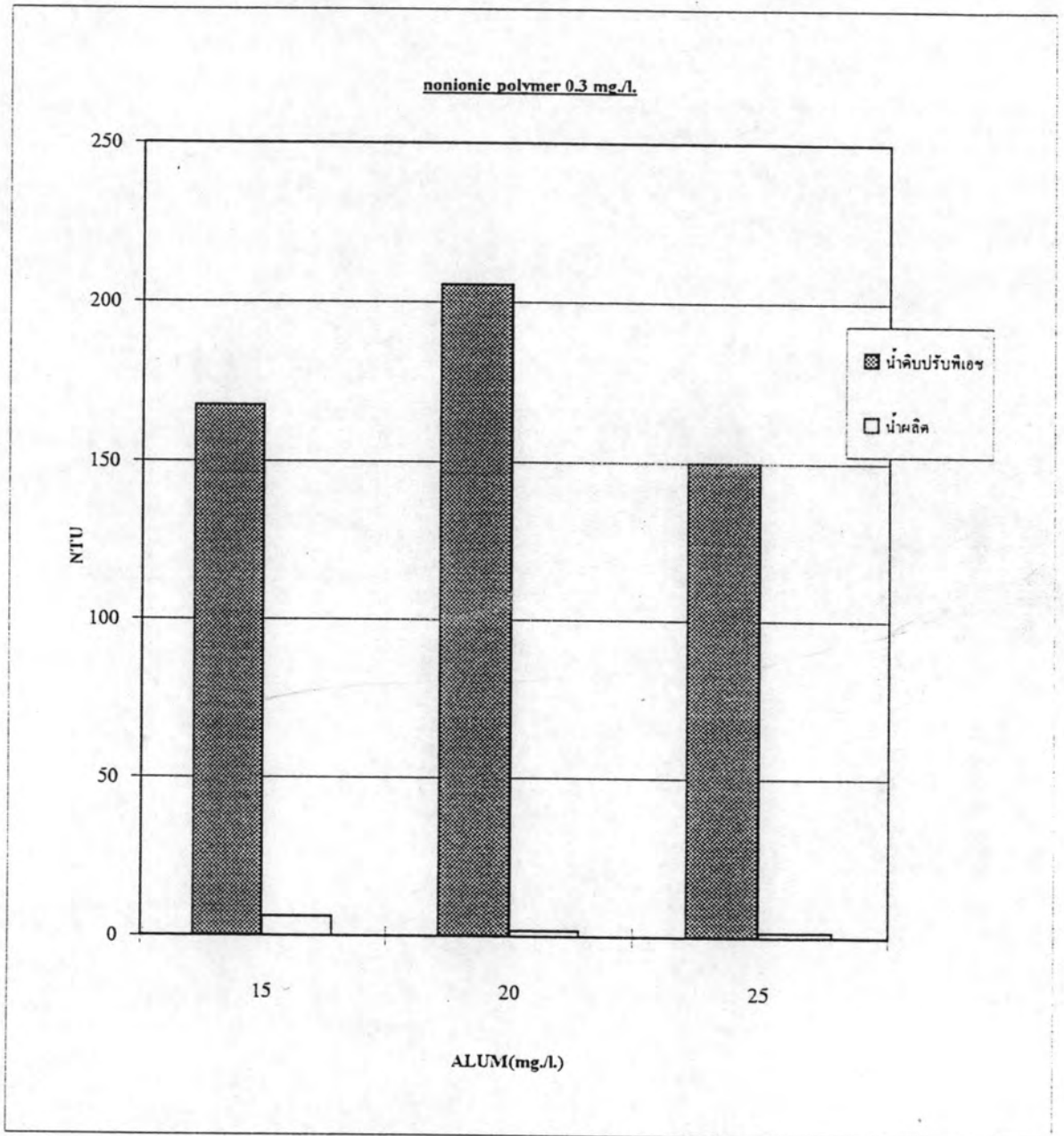

รูปที่ 5.11 ประสิทธิภาพการกำจัดความขุ่นของระบบ เมื่อใช้สารส้ม 0, 15, 20, 25, 35 และ 60 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.12 ความขุ่นน้ำดิบปรับพีเอชและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 15, 20 และ 25 มก./ล.

และโพลีเมอร์ไม่เป็นประจุ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.13 เปรียบเทียบความขุ่นน้ำดิบปรับพีเอชและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

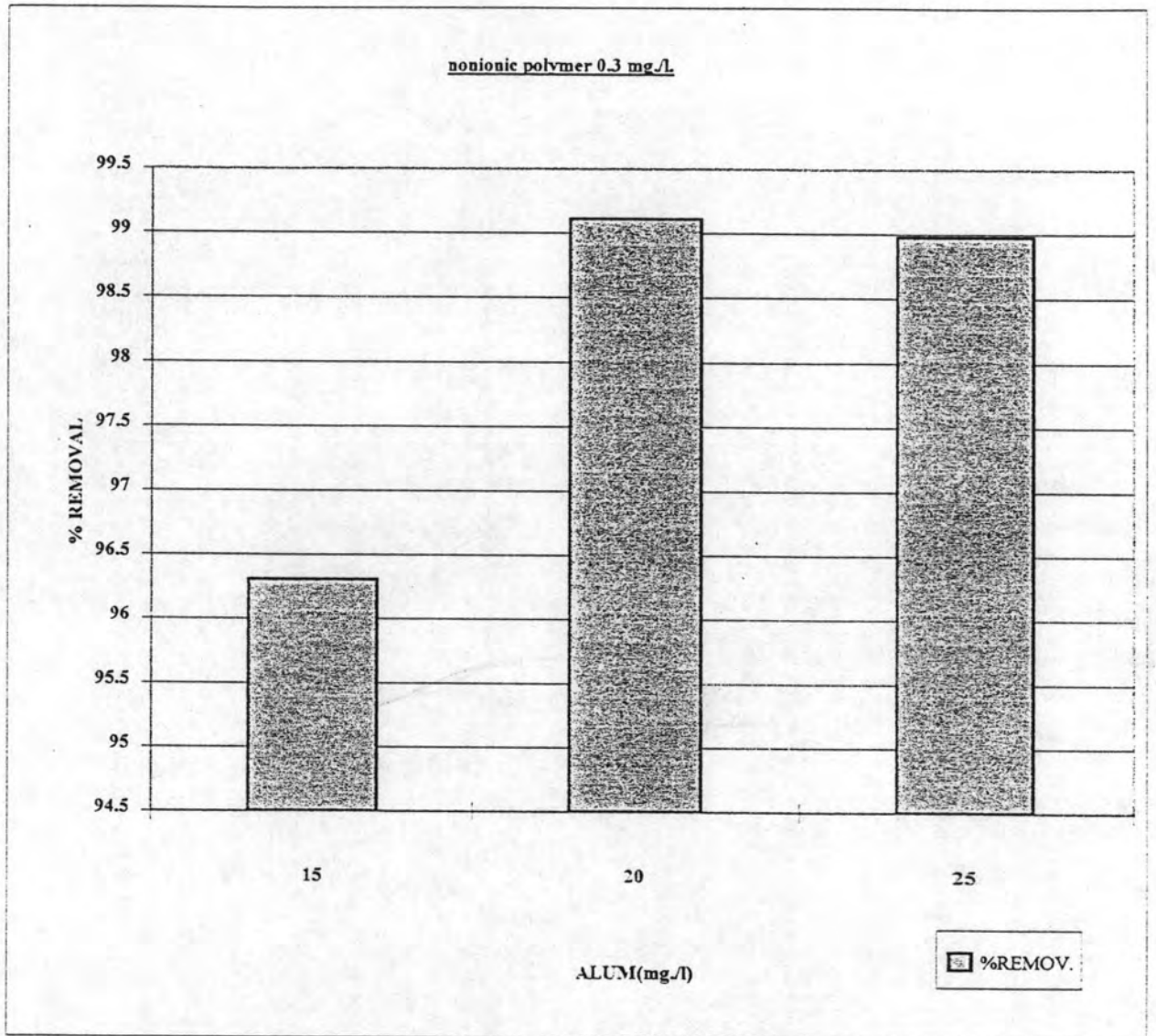
ตารางที่ 5.4 ความขุ่นน้ำดิบปรับพีเอช (pH 7.5) น้ำผลิต และประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่นของระบบกรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ไม่มีประจุปริมาณ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

วันที่ทดลอง	ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)	ความขุ่น (เอ็นทียู)		ประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่น (%)
		น้ำดิบ	น้ำผลิต	
30 ส.ค.38	15	165 - 171	5.6 - 6.5	96.3
28 ส.ค.38	20	202 - 210	1.2 - 2.5	99.1
29 ส.ค.38	25	146 - 155	1.2 - 1.8	99.0

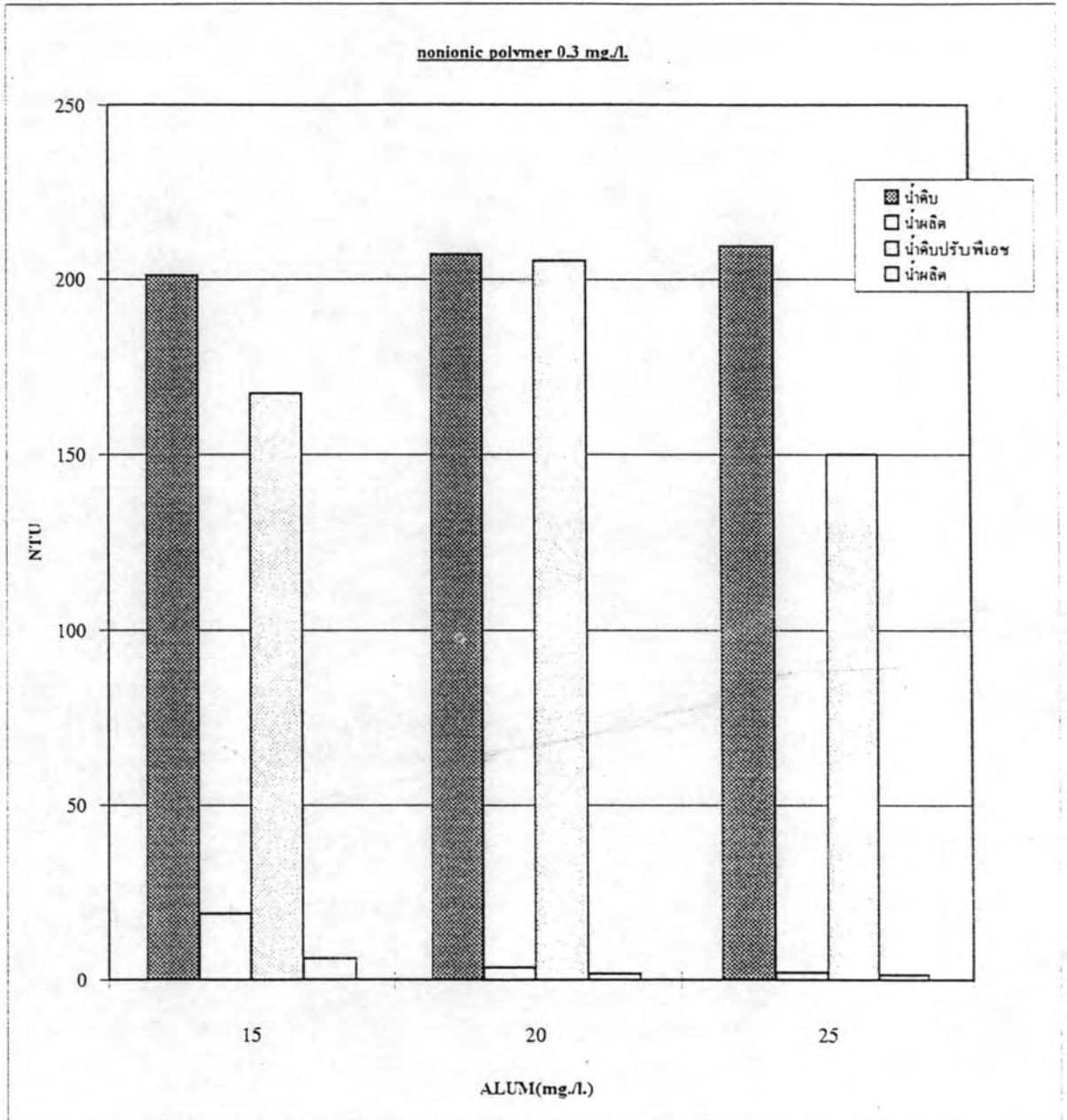
เนื่องจากน้ำดิบมีความแปรผันทุกการทดลอง ความขุ่นน้ำดิบกรณีที่ใช้สารส้มปริมาณ 15 และ 25 มก./ล. มีค่าใกล้เคียงกันประมาณ 160-170 เอ็นทียู คุณภาพของน้ำผลิตที่ได้จากการใช้ปริมาณสารส้ม 25 มก./ล. จะมีคุณภาพสูงกว่าน้ำผลิตที่ได้จากการใช้สารส้ม 15 มก./ล. ในกรณีเดียวกันเมื่อเทียบการทดลองใช้ปริมาณสารส้ม 15 และ 20 มก./ล. ร่วมกับความขุ่นน้ำดิบประมาณ 170-205 เอ็นทียูตามลำดับ แนวโน้มชี้ให้เห็นว่า แม้น้ำดิบมีความขุ่นสูงขึ้น การเพิ่มปริมาณสารส้มในกระบวนการผลิตจะทำให้สามารถผลิตน้ำที่มีคุณภาพสูงขึ้นด้วย ดังรูปที่ 5.13 ส่งผลให้ประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่นของระบบสูงขึ้นด้วย ดังรูปที่ 5.14 เช่นเดียวกับการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุที่ผ่านมา

ในการผลิตน้ำที่มีคุณภาพสูง (< 5 เอ็นทียู) จากน้ำดิบที่มีความขุ่นประมาณ 200 เอ็นทียู กระบวนการนี้สามารถทำได้โดยใช้การป้อนสารส้มประมาณ 15-20 มก./ล. ร่วมกับโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล. ขณะที่ทางกปน.จะใช้สารส้มประมาณ 55 มก./ล. ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุลบ 0.05-0.08 มก./ล. โดยความขุ่นของน้ำที่ออกจากถังทำใสประมาณ 5-9-13.3 เอ็นทียู

จากการเปรียบเทียบระหว่างการทดลองที่ใช้น้ำดิบไม่ปรับและปรับค่าพีเอช (pH 7.5) โดยใช้ปริมาณสารส้มที่เท่ากันคือ 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล. เนื่องจากความขุ่นน้ำดิบมีค่าแปรผันไม่เท่ากันทุกการทดลองในกรณีที่ใช้สารส้ม 20 มก./ล. ความขุ่นน้ำดิบมีค่าใกล้เคียงกัน คือประมาณ 200 เอ็นทียู แต่น้ำดิบที่มีการปรับค่าพีเอชจะได้น้ำผลิตที่มีคุณภาพสูงกว่า โดยเฉพาะกรณีที่ใช้สารส้มปริมาณน้อย ดังรูปที่ 5.15 ส่งผลให้การกำจัดความ

รูปที่ 5.14 ประสิทธิภาพการกำจัดความขุ่นของระบบเมื่อนำน้ำดิบปรับพีเอช
เมื่อนำสารส้ม 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.15 เปรียบเทียบความขุ่นน้ำดิบไม่ปรับและปรับพีเอชและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

ขุ่นของระบบที่ใช้น้ำดิบปรับค่าพีเอชมีประสิทธิภาพสูงกว่าด้วย ดังรูปที่ 5.16 สอดคล้องกับการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ประจุลบ แสดงให้เห็นว่าพีเอชน้ำดิบที่ 7.5 เหมาะสมกว่าพีเอชน้ำดิบที่ 8.0 หรือสูงกว่า ในการศึกษากระบวนการผลิตน้ำนี้

5.1.1.3 กรณีใช้โพลีเมอร์ประจุบวก

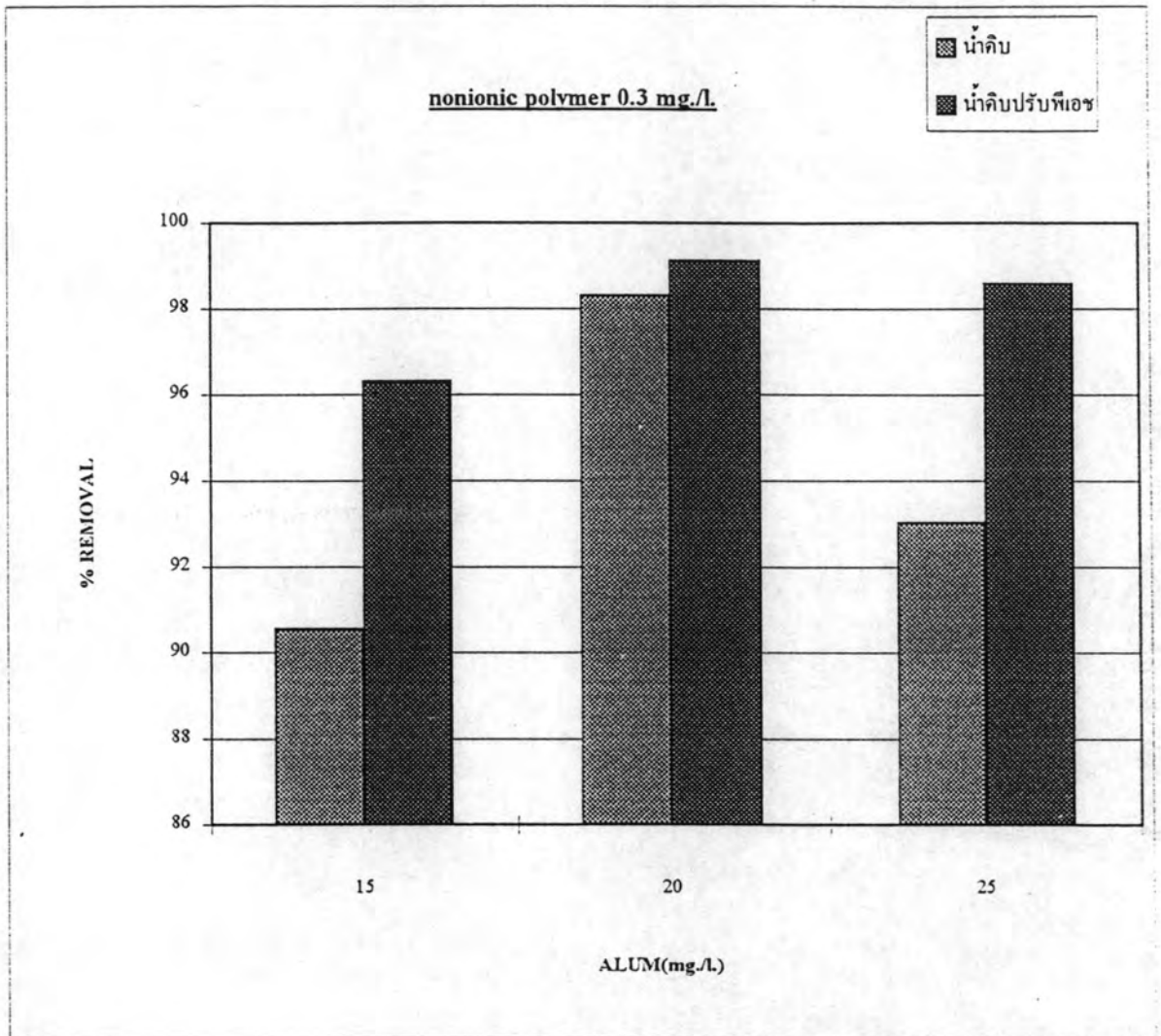
จากการทดลองใช้ปริมาณสารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์ และโพลีเมอร์ประจุบวกปริมาณคงที่ 0.3 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์ และ/หรือ โคแอกกูแลนต์เอด โดยความเร็วน้ำไหลขึ้น 20 ซม./นาที เนื่องจากน้ำดิบมีค่าความขุ่นแปรผันต่างกันตลอดระยะเวลาของการทดลอง ผลการทดลองดังแสดงในตารางที่ 5.5

ตารางที่ 5.5 ความขุ่นน้ำดิบ น้ำผลิต และประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่นของระบบ กรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุบวกปริมาณ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

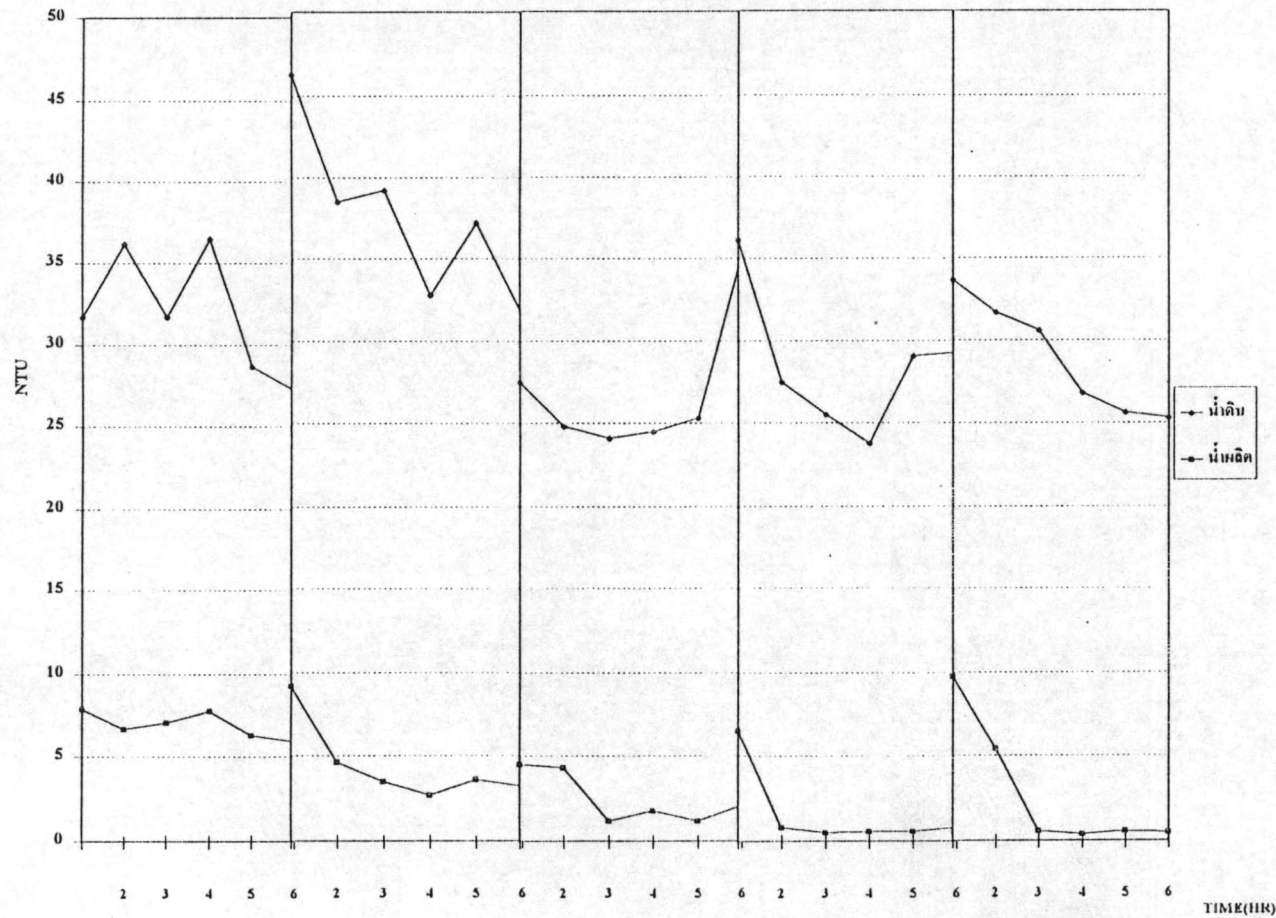
วันที่ทดลอง	ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)	ความขุ่น (เอ็นทียู)		ประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่น (%)
		น้ำดิบ	น้ำผลิต	
21 พ.ย.38	0	29.2 - 36.5	5.9 - 7.8	78.3
12 ธ.ค.38	10	31.6 - 37.2	2.7 - 3.2	90.6
22 พ.ย.38	15	24.1 - 35.3	1.2 - 2.0	94.0
22 พ.ย.38	20	23.8 - 29.3	0.4 - 0.8	97.6
23 พ.ย.38	25	25.3 - 30.6	0.4 - 0.6	98.1

* ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองนี้เป็นช่วงที่มีฝนตกหนัก และมีปัญหาน้ำท่วมเข้คลองประปา ทำให้น้ำดิบมีความขุ่นต่ำ

เนื่องจากน้ำดิบมีความแปรผันทุกการทดลอง จากผลการทดลอง ดังรูป 5.17 - 5.18 คุณภาพของน้ำผลิตมีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อเพิ่มปริมาณสารส้ม ความขุ่นเฉลี่ยของน้ำดิบมีค่าใกล้เคียงกันประมาณ 27-30 เอ็นทียู แต่ปริมาณสารส้มที่ใช้ในการทดลอง 15, 20 และ 25 มก./ล. น้ำผลิตที่ได้จากการทดลองที่ใช้สารส้มจำนวนสูงกว่าจะมีคุณภาพสูงกว่าด้วย เนื่องจากปริมาณสารส้มที่สูงขึ้นจะช่วยให้การทำลายเสถียรภาพของอนุภาคคอลลอยด์ให้สมบูรณ์มากขึ้น โพลีเมอร์ประจุ

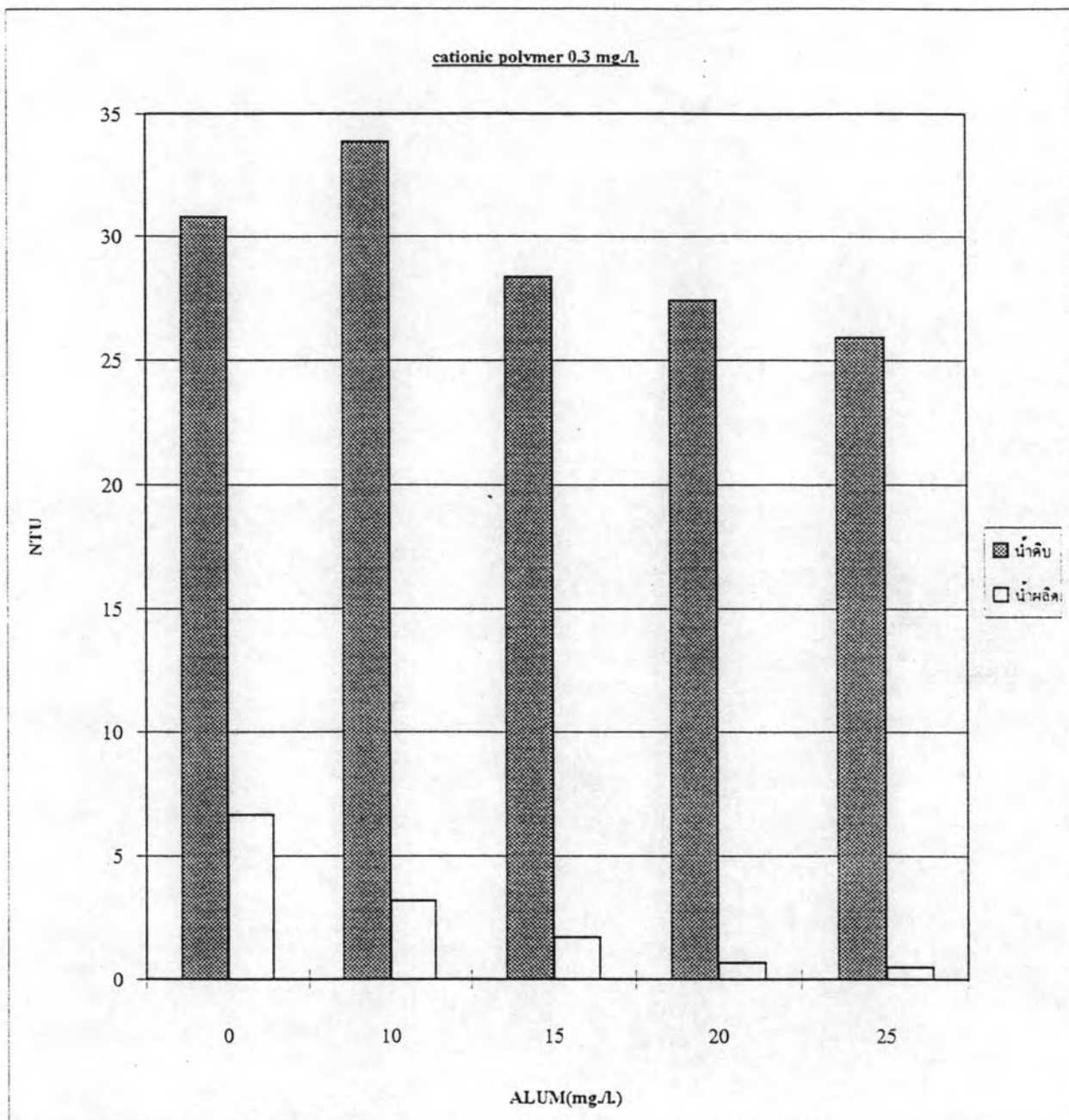

รูปที่ 5.16 เปรียบเทียบประสิทธิภาพการกำจัดความขุ่นน้ำดิบไม่ปรับและปรับพีเอช
เมื่อใช้สารส้ม 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

	ALUM(mg/L)		ALUM(mg/L)		ALUM(mg/L)		ALUM(mg/L)		ALUM(mg/L)	
THIS STUDY	0	PE(+) 0.3 mg/L	10	PE(+) 0.3 mg/L	15	PE(+) 0.3 mg/L	20	PE(+) 0.3 mg/L	25	PE(+) 0.3 mg/L
MWA	25	PE(-) 0 mg/L	30	PE(-) 0 mg/L	30	PE(-) 0 mg/L	25	PE(-) 0 mg/L	25	PE(-) 0 mg/L
MWA's NTU	6.4	12.6	8.2	10.5	3.7	10.9	3.7	10.9	7.9	11.0

รูปที่ 5.17 ความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลิเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น) และความขุ่นต่ำกว่าปกติ

รูปที่ 5.18 เปรียบเทียบความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

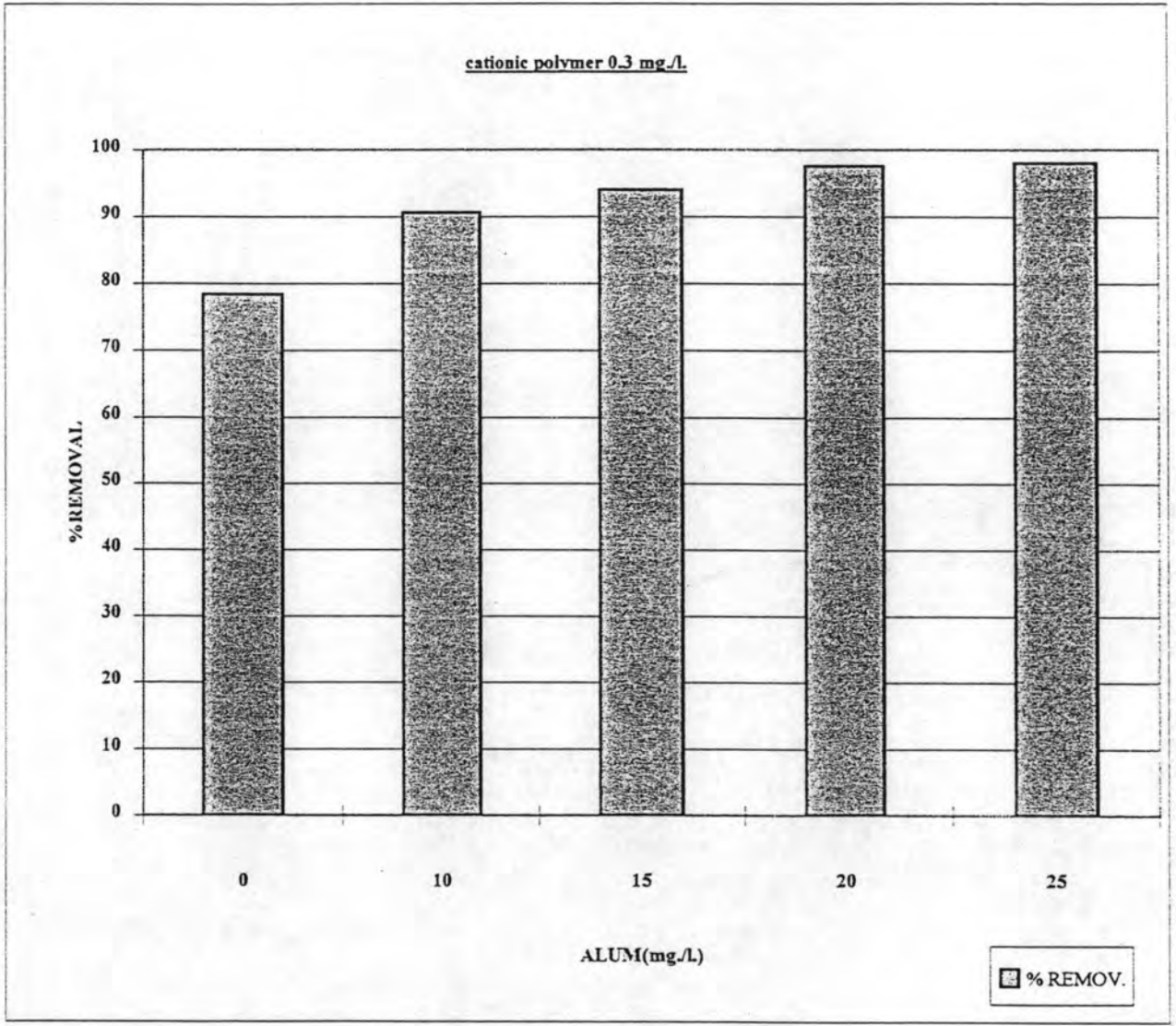
บวกจะทำปฏิกิริยาดูดติดผิว สะเทินประจุ และเชื่อมต่อนุภาคคอลลอยด์โดยมวลโมเลกุลที่สูงของ โพลีเมอร์เอง ทำให้เม็ดตะกอนมีขนาดใหญ่และมีความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนสูงขึ้น กรณีใช้สารส้มจำนวนสูงขึ้นไปประสิทธิภาพในการทำลายเสถียรภาพของคอลลอยด์ก็จะสูงขึ้น ทำให้โพลีเมอร์ประจุบวกสามารถทำปฏิกิริยาดูดติดผิวกับอนุภาคคอลลอยด์ซึ่งมีประจุลบ, สะเทินประจุ และเชื่อมต่อนุภาคคอลลอยด์เหล่านี้ด้วยมวลโมเลกุลของโพลีเมอร์ ทำให้อนุภาคคอลลอยด์ หลุดออกไปกับน้ำผลิตน้อยลง ทำให้น้ำผลิตมีคุณภาพสูงขึ้นตามลำดับ ส่งผลให้ประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่นของระบบสูงขึ้นด้วย ดังรูปที่ 5.19

กรณีที่น้ำดิบความขุ่นต่ำประมาณ 30-40 เอ็นทียู สามารถใช้โพลีเมอร์ประจุบวกอย่างเดียว 0.3 มก./ล.เป็นโคแอกกูแลนต์ก็สามารถผลิตน้ำที่มีคุณภาพสูงได้ หรืออาจใช้สารส้มเพียง 9-10 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์ และโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.เป็นโคแอกกูแลนต์เอ็ด น้ำผลิตที่ได้จะมีคุณภาพสูงขึ้น

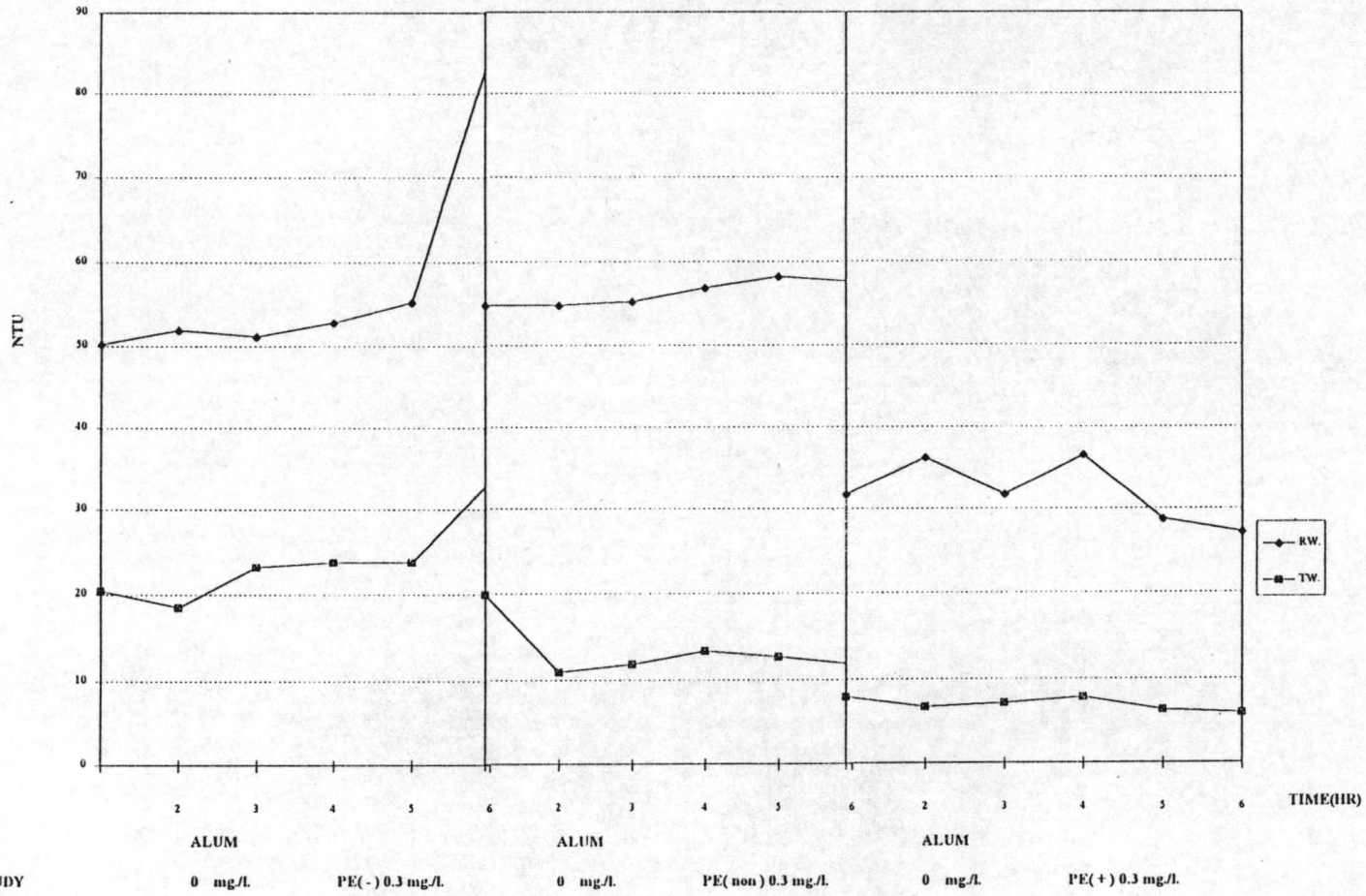
จากการเปรียบเทียบการใช้โพลีเมอร์เป็นโคแอกกูแลนต์ พบว่า โพลีเมอร์ประจุบวกสามารถผลิตน้ำได้ดีกว่าโพลีเมอร์ประจุลบและไม่มีประจุ เนื่องจากโพลีเมอร์ประจุบวกสามารถทำปฏิกิริยาดูดติดผิว สะเทินประจุ และเชื่อมต่อนุภาคคอลลอยด์เหล่านี้ด้วยมวลโมเลกุลที่สูงของโพลีเมอร์เอง ดังรูปที่ 5.20

ในการผลิตน้ำที่มีคุณภาพสูง (< 5 เอ็นทียู) จากน้ำดิบที่มีความขุ่นประมาณ 30 เอ็นทียู กระบวนการนี้สามารถทำได้โดยใช้การป้อนสารส้มประมาณ 10 มก./ล. ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล. ขณะที่ทางปน.จะใช้สารส้มประมาณ 27-30 มก./ล. โดยไม่ใช้โพลีเมอร์ ความขุ่นของน้ำที่ออกจากถังทำใสประมาณ 3.7-11.0 เอ็นทียู

จากการเปรียบเทียบระหว่างการทดลองที่ใช้น้ำดิบไม่ปรับค่าพีเอช โดยใช้ปริมาณสารส้มที่เท่ากันคือ 0, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ หรือไม่มีประจุ หรือประจุบวก 0.3 มก./ล. จากรูปที่ 5.21 คุณภาพน้ำผลิตมีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อเพิ่มปริมาณสารส้ม ไม่ว่าจะใช้โพลีเมอร์ประจุลบ หรือไม่มีประจุ หรือประจุบวก ผลการทดลองก็จะออกมาในแนวทางเดียวกัน เนื่องจากการทดลองที่ใช้น้ำดิบที่ปรับค่าพีเอชแล้ว และโพลีเมอร์ประจุลบและไม่มีประจุ น้ำดิบมีความขุ่นใกล้เคียงกันเมื่อเทียบคุณภาพน้ำผลิตที่ได้ ปรากฏว่าน้ำผลิตที่ได้จากการทดลองที่ใช้น้ำดิบที่ปรับค่าพีเอชแล้ว และโพลีเมอร์ประจุลบ หรือไม่มีประจุจะมีคุณภาพสูงกว่าการทดลองที่ใช้น้ำดิบที่ปรับค่าพีเอชแล้ว และโพลีเมอร์ประจุบวก ส่งผลให้ประสิทธิภาพการกำจัดความขุ่นกรณีที่ใช้น้ำดิบที่ปรับค่าพีเอชแล้ว และโพลีเมอร์ประจุลบ หรือไม่มีประจุดีกว่าการใช้น้ำดิบที่ปรับค่าพีเอชแล้ว และโพลีเมอร์ประจุบวก

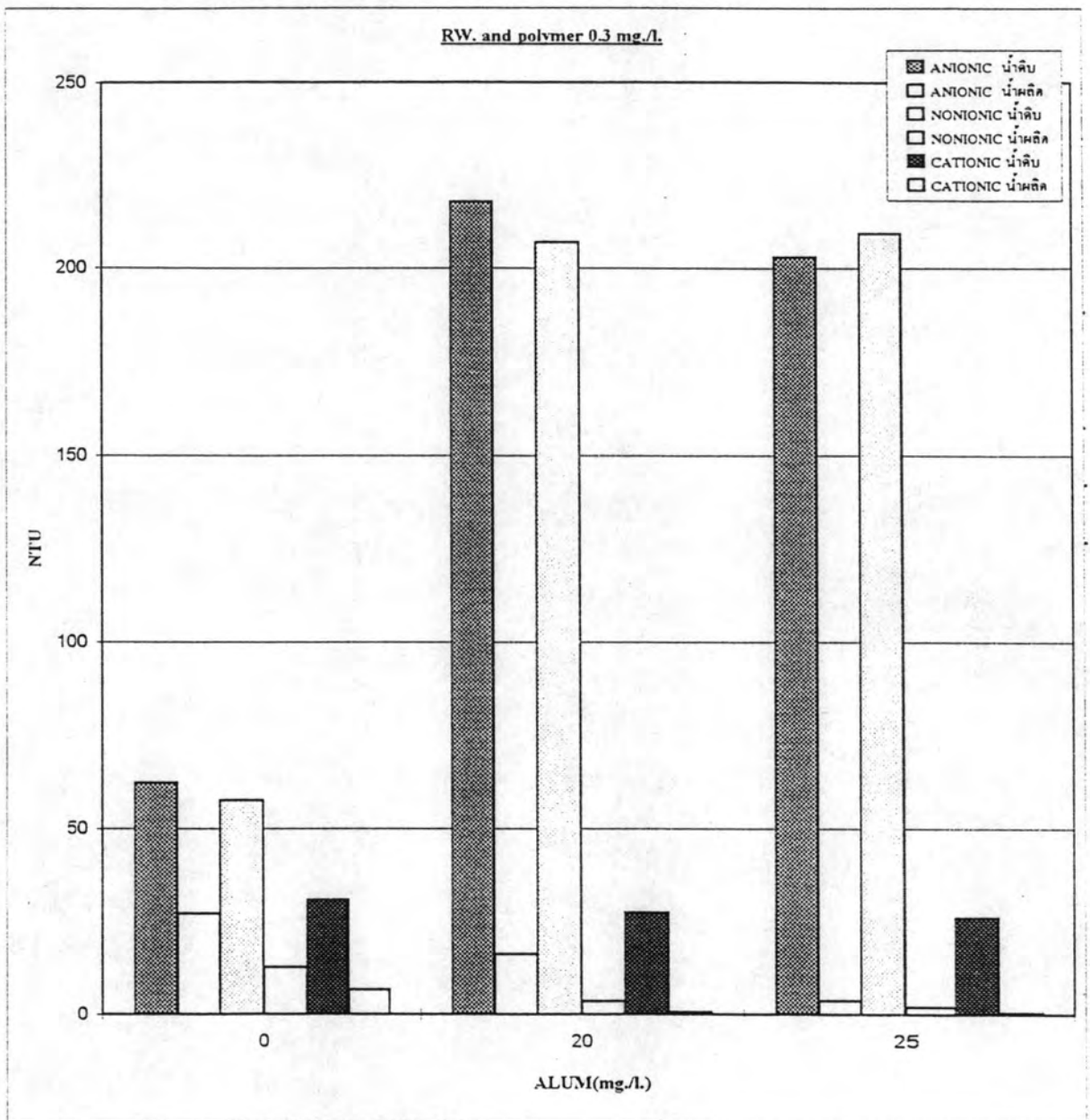

รูปที่ 5.19 ประสิทธิภาพการกำจัดความขุ่นของระบบ เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

THIS STUDY
MWA.

รูปที่ 5.20 ความขุ่นแก้วดินและน้ำผลิต เมื่อใช้โพลีเมอร์ทั้งสามประจุปริมาณ 0.3 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์ (การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.21 เปรียบเทียบความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 0, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบหรือไม่มีประจุหรือประจุบวก 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

ประจุมีค่าสูงกว่าด้วย ดังรูปที่ 5.22 เนื่องจากโพลีเมอร์ไม่มีประจุสามารถสะท้อนประจุกับอนุภาคคอลลอยด์ซึ่งมีประจุลบและเชื่อมต่อกับอนุภาคคอลลอยด์เหล่านี้ด้วยมวลโมเลกุลของโพลีเมอร์เอง ขณะที่โพลีเมอร์ประจุลบซึ่งมีประจุเดียวกับอนุภาคคอลลอยด์จึงมีแรงผลักระหว่างกัน แต่สามารถเชื่อมต่อกับอนุภาคคอลลอยด์ได้ด้วยมวลโมเลกุลของโพลีเมอร์เอง

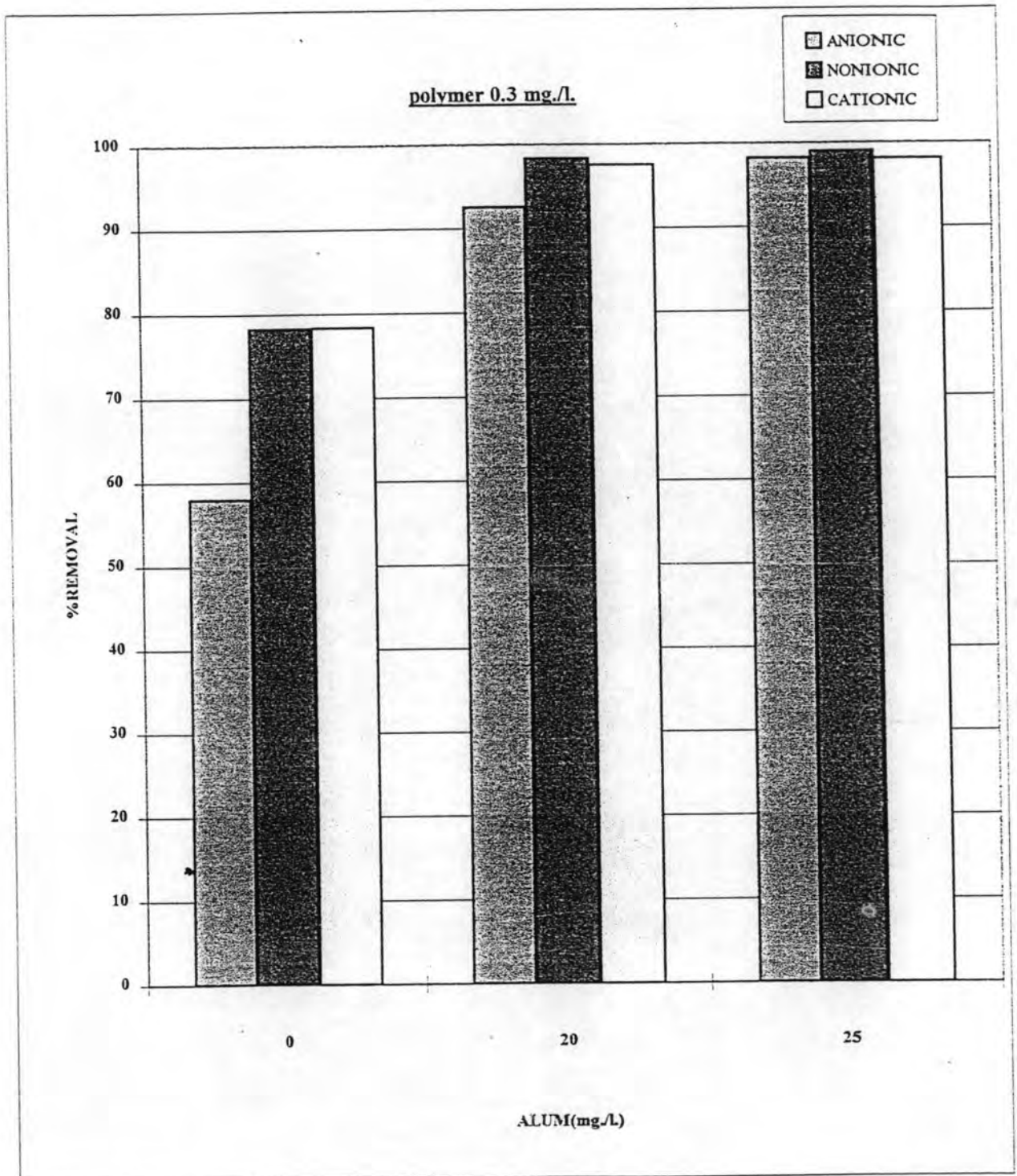
จากการเปรียบเทียบการทดลองที่ใช้หน้าดิบที่ปรับค่าพีเอช โดยใช้ปริมาณสารส้มที่เท่ากัน คือ 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ หรือไม่มีประจุ 0.3 มก./ล. ดังรูปที่ 5.23 คุณภาพน้ำผลิตมีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อเพิ่มปริมาณสารส้ม ไม่ว่าจะใช้โพลีเมอร์ประจุลบหรือไม่มีประจุ ผลการทดลองก็ออกมาในแนวทางเดียวกัน จากการทดลองที่ใช้สารส้ม 15 และ 20 มก./ล. ความขุ่นน้ำดิบของการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุสูงกว่าการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ประจุลบ แต่น้ำผลิตที่ได้จากการทดลองและประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่นของระบบที่ใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุจะมีคุณภาพใกล้เคียงหรือสูงกว่ากรณีที่ใช้โพลีเมอร์ประจุลบ ดังรูปที่ 5.23 - 5.24 ซึ่งสอดคล้องกับการทดลองที่ใช้หน้าดิบไม่ปรับค่าพีเอช

กรณีที่ใช้โพลีเมอร์ประจุลบ หรือไม่มีประจุ หรือประจุบวก ปริมาณ 0.3 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์ แนวโน้มจะเห็นว่าโพลีเมอร์ประจุบวกสามารถผลิตน้ำที่มีคุณภาพสูงกว่าเมื่อใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุและโพลีเมอร์ประจุลบตามลำดับ ดังรูปที่ 5.25

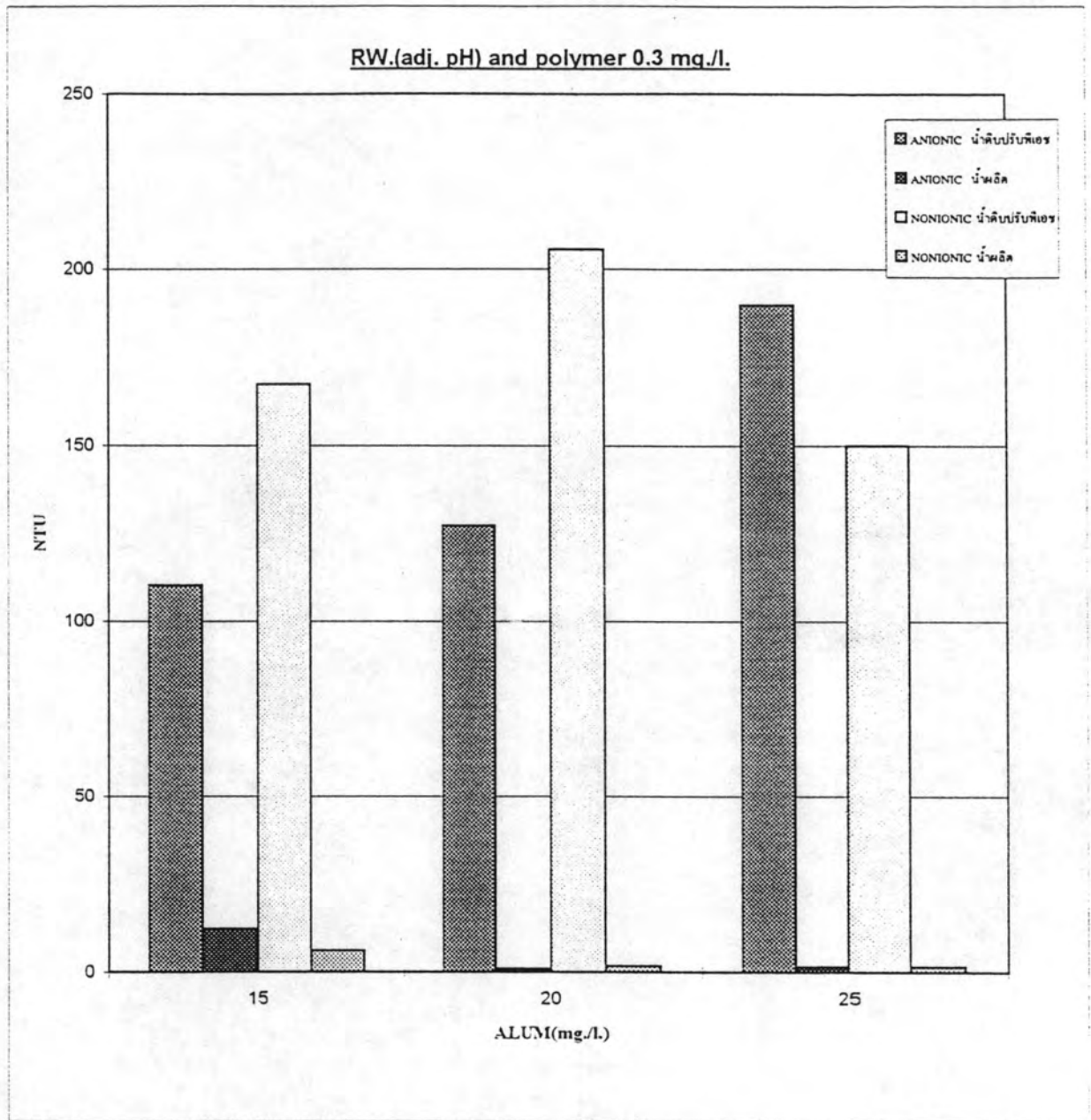
5.1.2 กรณีทดลองเดินระบบยาวนาน(หรือ 72 ชั่วโมง/ครั้ง)

5.1.2.1 กรณีใช้โพลีเมอร์ประจุลบ

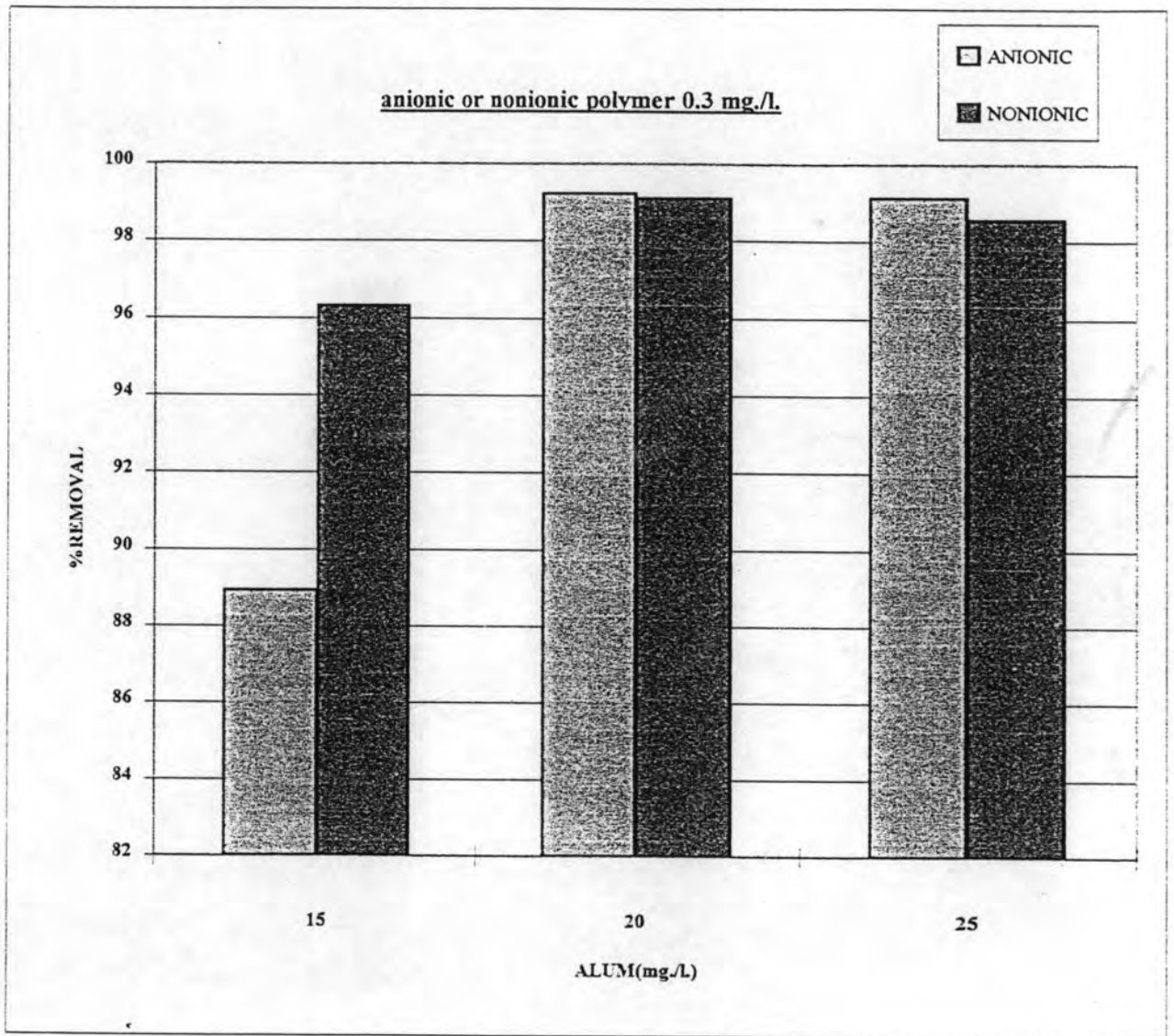
จากการทดลองใช้ปริมาณสารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์ และโพลีเมอร์ประจุลบปริมาณคงที่ 0.3 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์ และ/หรือ โคแอกกูแลนต์เอด โดยความเร็วน้ำไหลขึ้นในกระบอกกวนช้า 20 ชม./นาที ผลการทดลองดังแสดงในตารางที่ 5.6

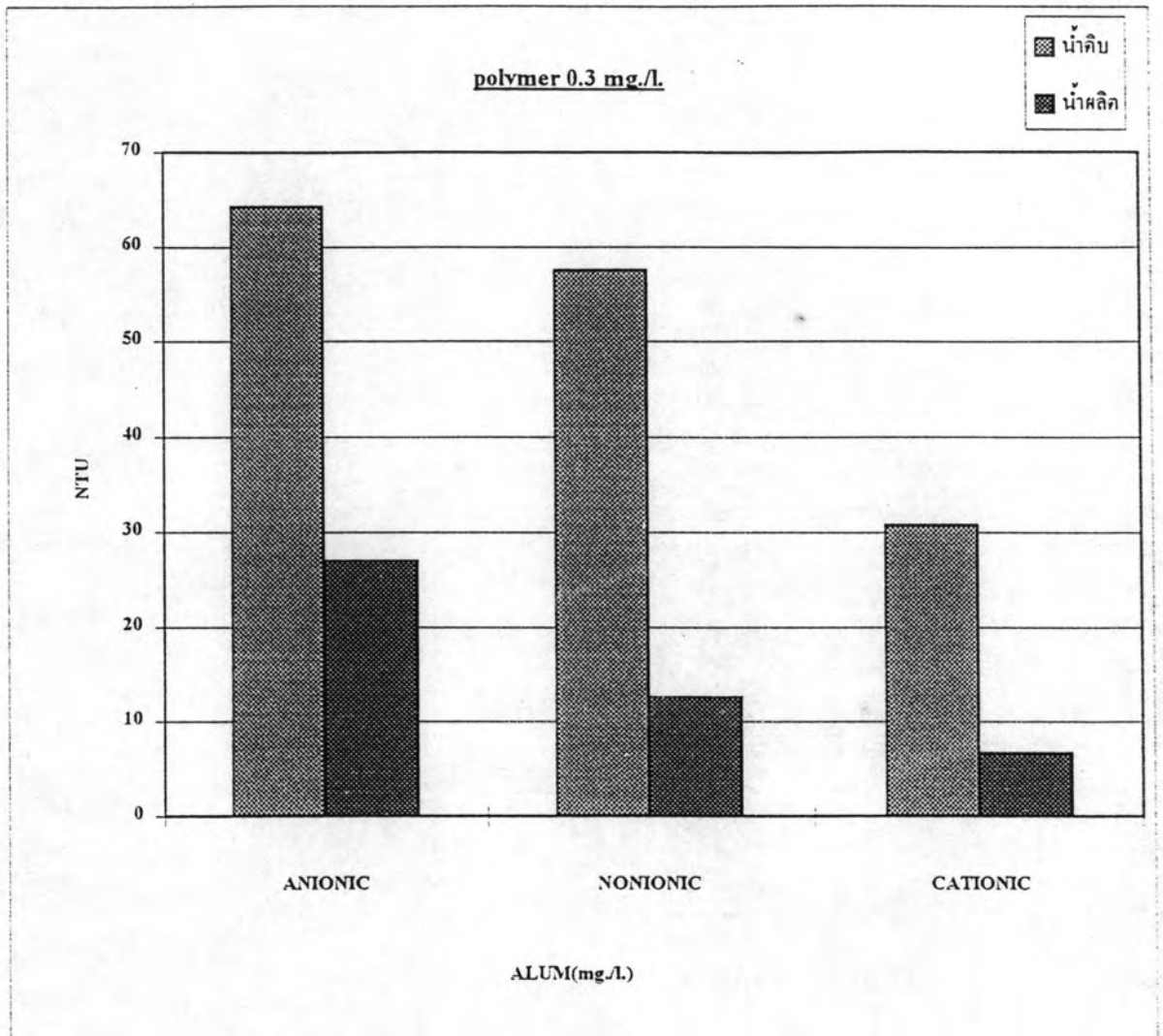
รูปที่ 5.22 เปรียบเทียบประสิทธิภาพการกำจัดความขุ่น เมื่อใช้สารส้ม 0, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบหรือไม่มีประจุหรือประจุบวก 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.23 เปรียบเทียบความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบหรือไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.24 เปรียบเทียบประสิทธิภาพการกำจัดความขุ่น เมื่อใช้น้ำดิบปรับพีเอชโดยใช้สารส้ม 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบหรือไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.25 เปรียบเทียบความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้โพลีเมอร์ประจุลบหรือไม่มีประจุหรือประจุบวก 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

ตารางที่ 5.6 ความขุ่นน้ำดิบ น้ำผลิต และประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่นของระบบ
กรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุลบปริมาณ 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

วันที่ทดลอง	ปริมาณ สารส้ม (มก./ล.)	ความขุ่น (เอ็นทียู)		ประสิทธิภาพในการ กำจัดความขุ่น (%)
		น้ำดิบ	น้ำผลิต	
24-27 พ.ย.38	0	50.8 - 57.5	16.7 - 23.3	63.6
4-7 พ.ย.38	10	17.1 - 22.0	2.9 - 4.8	80.1
8-11 พ.ย.38	15	20.5 - 28.0	1.1 - 2.0	93.6
27-30 ต.ค.38	20	15.3 - 17.5	0.9 - 1.8	92.5
13-16 พ.ย.38	25	26.4 - 29.6	0.2 - 0.5	98.8

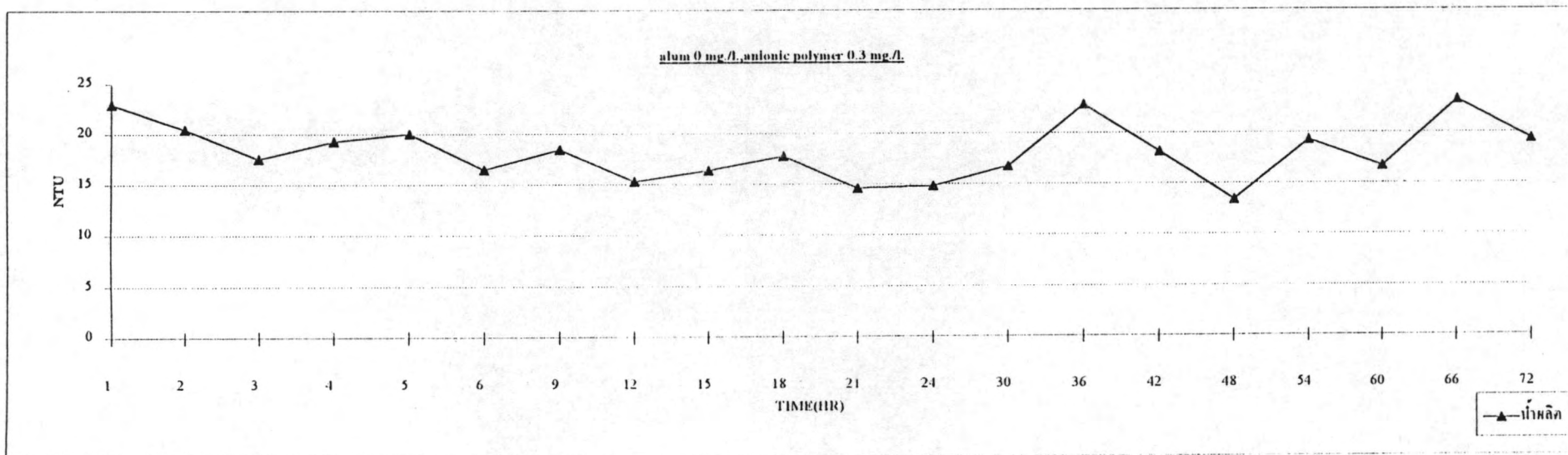
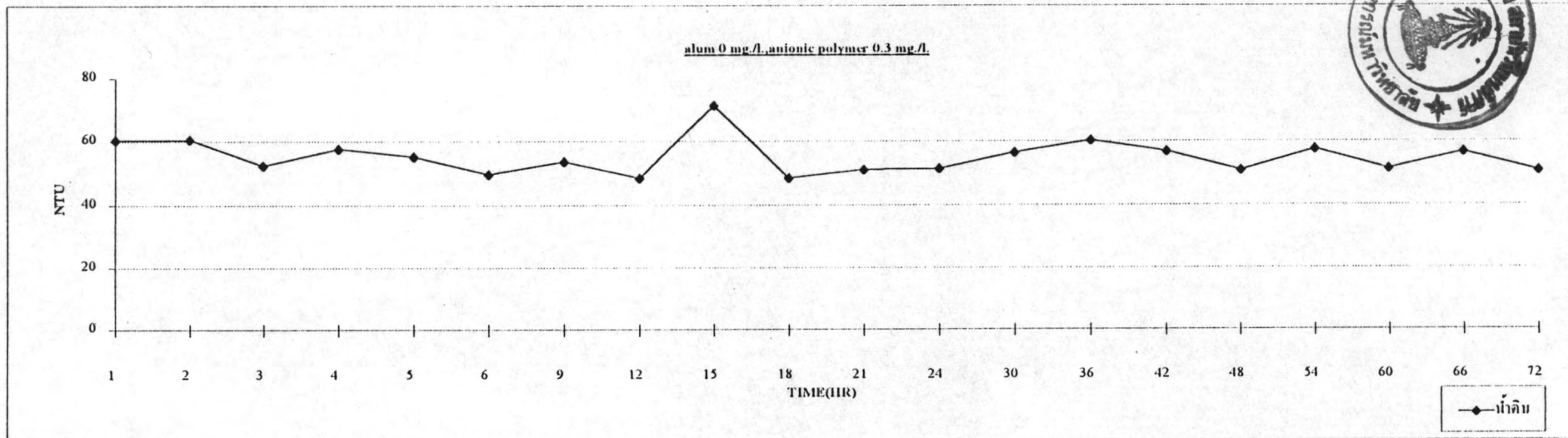
หมายเหตุ :

ก) ในการทดลองนี้เป็นช่วงที่มีฝนตกหนัก (พ.ย. - ธ.ค.38) และมีปัญหาน้ำท่วมเข้าคลอง
ประปา ทำให้น้ำดิบมีความขุ่นต่ำ

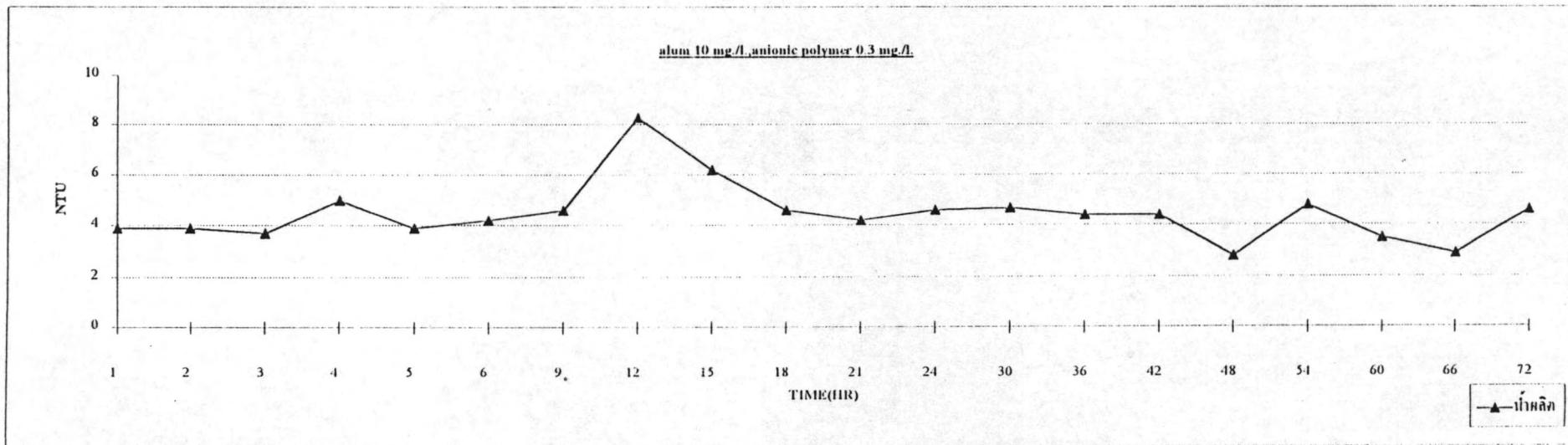
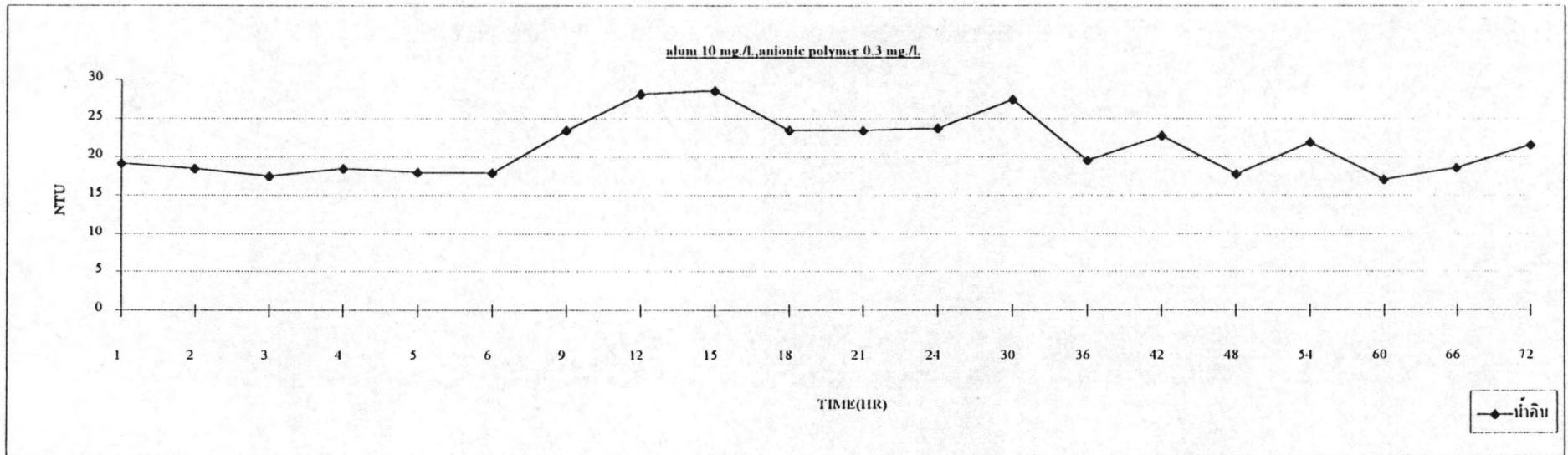
ข) ความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิตเป็นค่าเฉลี่ยที่ 18 ชม.สุดท้าย ซึ่งระบบเข้าสู่สภาวะคงตัวแล้ว

เนื่องจากน้ำดิบมีความขุ่นแปรผันทุกการทดลอง จากผลการทดลองดังรูปที่ 5.26 - 5.30
คุณภาพของน้ำผลิตมีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อเพิ่มปริมาณสารส้ม จากการทดลองที่ความขุ่นน้ำดิบมีค่า
ใกล้เคียงกันประมาณ 20 เอ็นทียู ที่ปริมาณสารส้มที่ใช้ในการทดลองนี้ 10 และ 20 มก./ล. คุณ
ภาพของน้ำผลิตที่ได้แปรผันตรงกับปริมาณสารส้มที่ใช้ในกระบวนการผลิต อธิบายได้เช่นเดียว
กับการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ประจุลบที่ผ่านมา เช่นเดียวกับการทดลองที่ใช้สารส้ม 15 และ 25
มก./ล. ความขุ่นของน้ำดิบประมาณ 25-30 เอ็นทียู คุณภาพน้ำผลิตที่ได้จากการทดลองที่ใช้สาร
ส้ม 25 มก./ล. มีคุณภาพสูงกว่าการทดลองที่ใช้สารส้ม 15 มก./ล. ค่อนข้างเด่นชัด

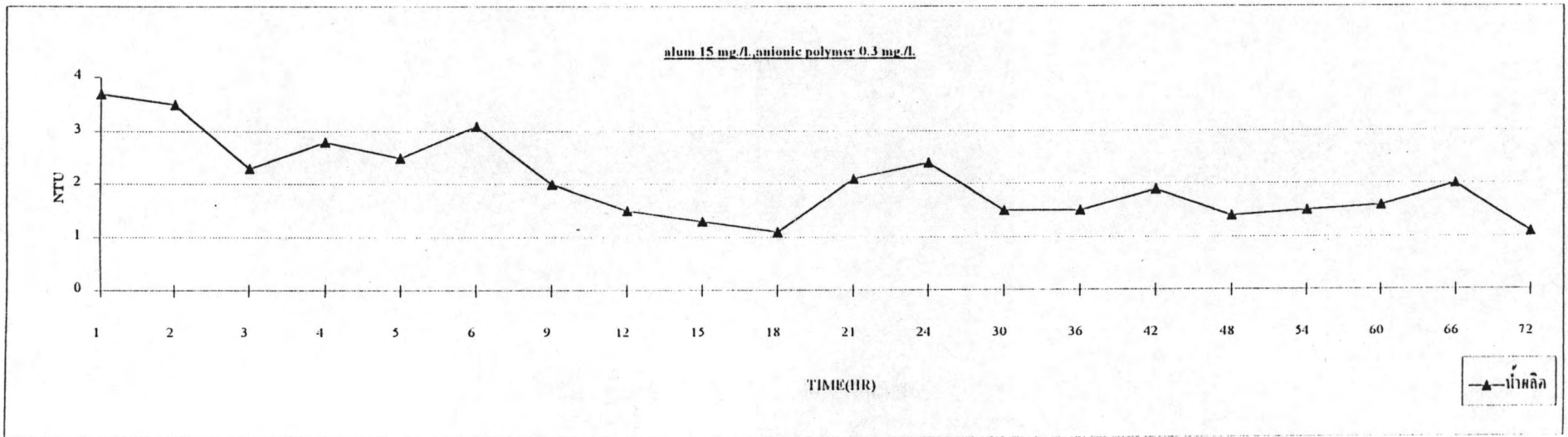
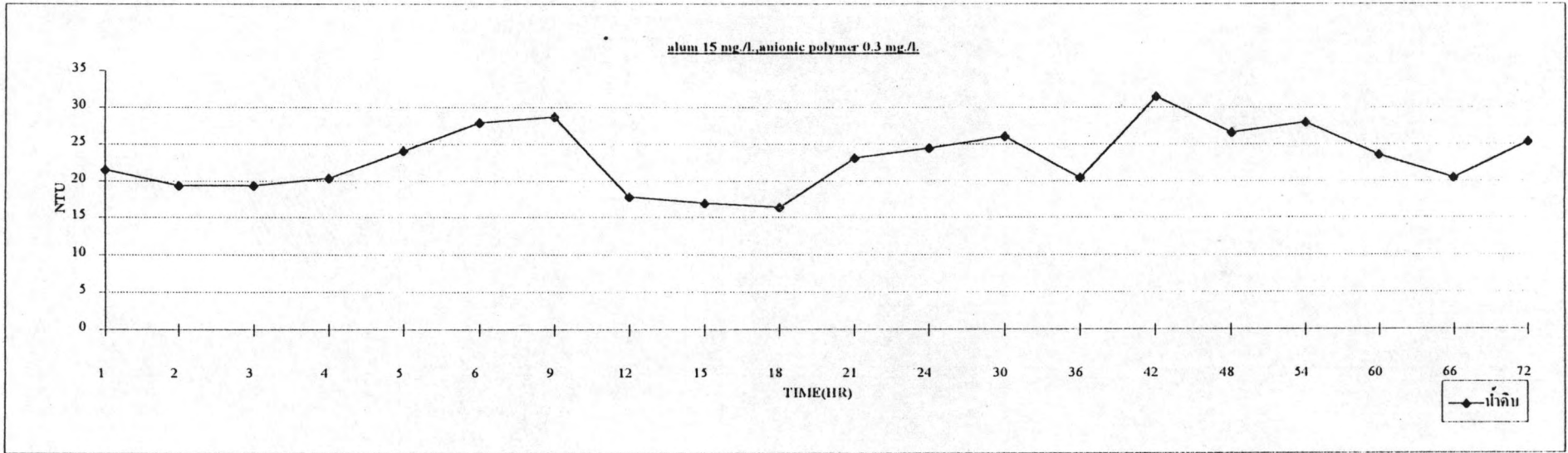
การทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ประจุลบอย่างเดียวเป็นโคเอกกูแลนต์ปริมาณ 0.3 มก. /ล. ซึ่ง
สามารถผลิตน้ำได้ระดับหนึ่ง น้ำผลิตที่ได้ยังคงมีความขุ่นตกค้างค่อนข้างสูง ยังไม่สามารถนำไป
ใช้ในการอุปโภคและบริโภคได้ เนื่องจากไม่ได้ใช้สารส้มเข้าไปทำลายเสถียรภาพของอนุภาคคอลล
ลอยด์ แต่ใช้เพียงแต่สายเชื่อมของโพลีเมอร์เชื่อมต่ออนุภาคคอลลลอยด์ จึงไม่สามารถลดเสถียร
ภาพของคอลลลอยด์ได้หมด จึงทำให้มีอนุภาคคอลลลอยด์หลุดออกไปกับน้ำผลิตจำนวนมาก

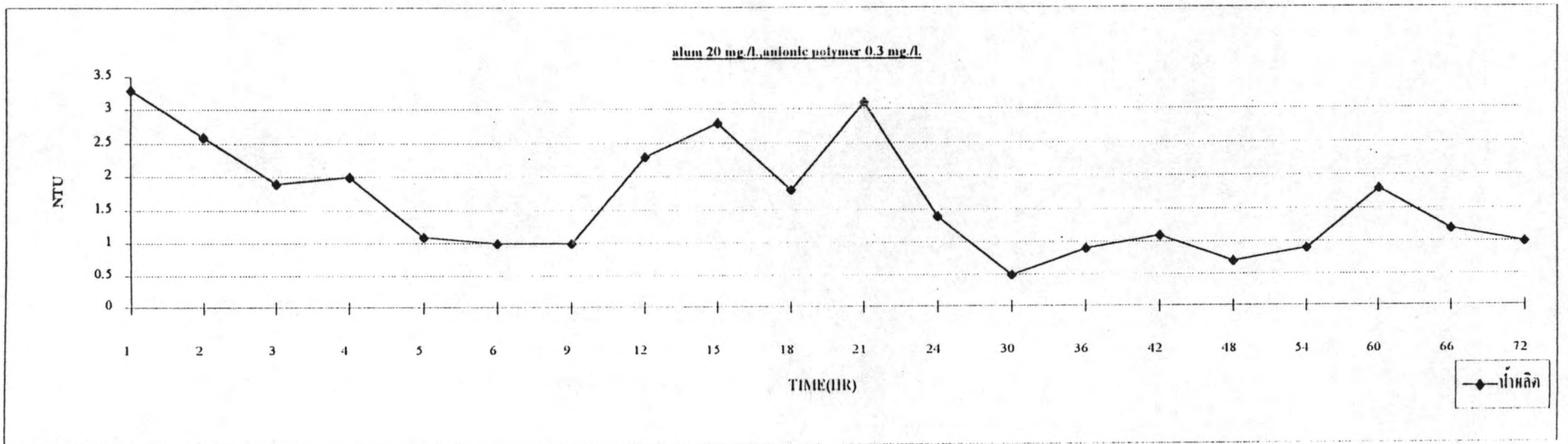
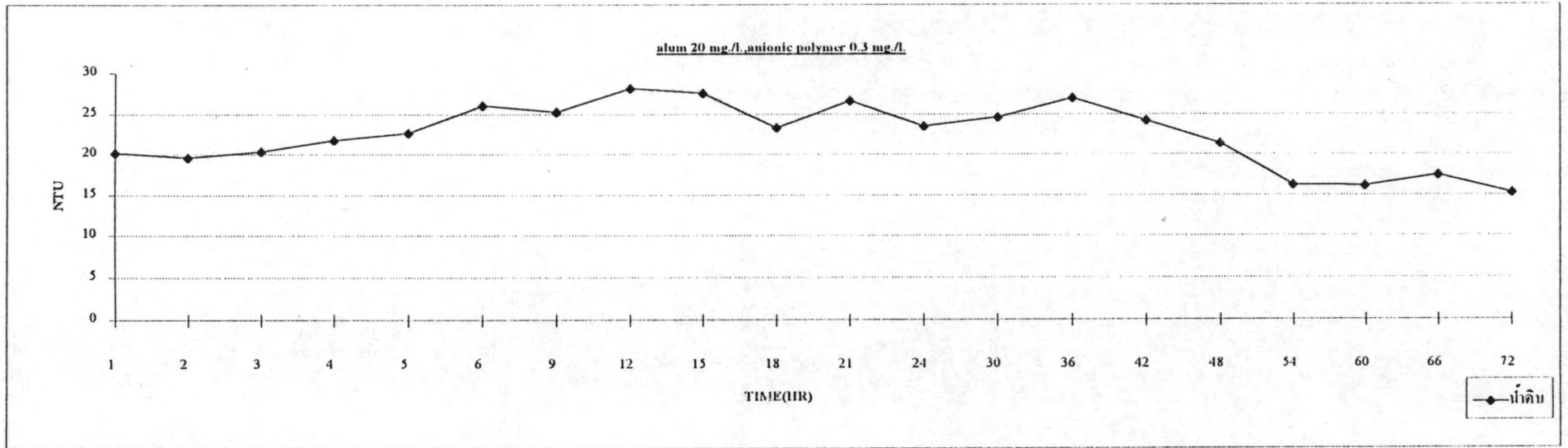
รูปที่ 5.26 ความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อกำจัดโคลอยด์ประจุลบ 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

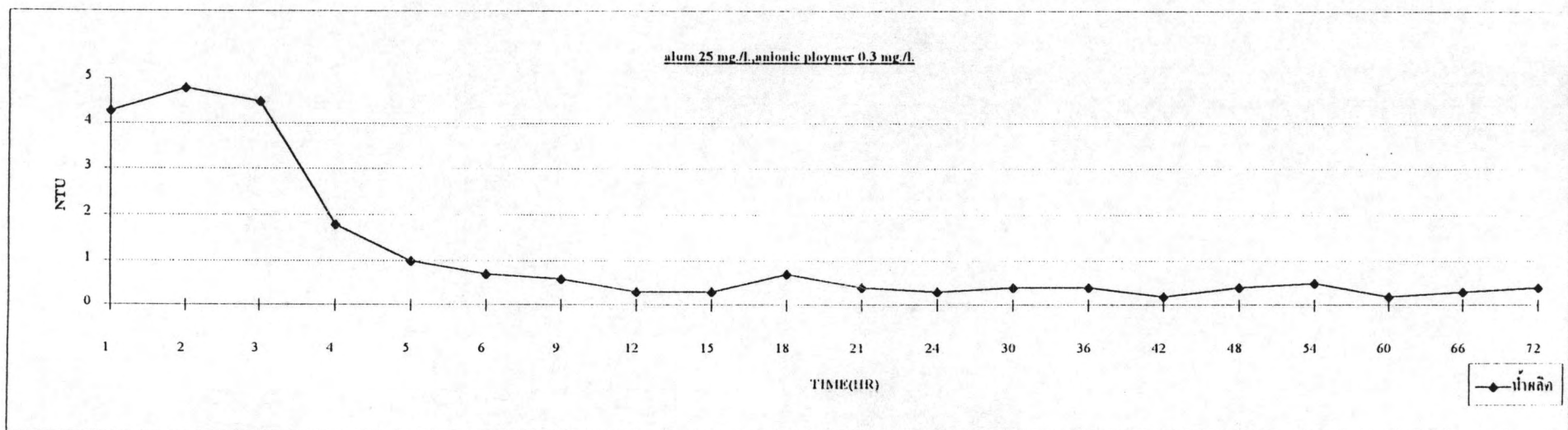
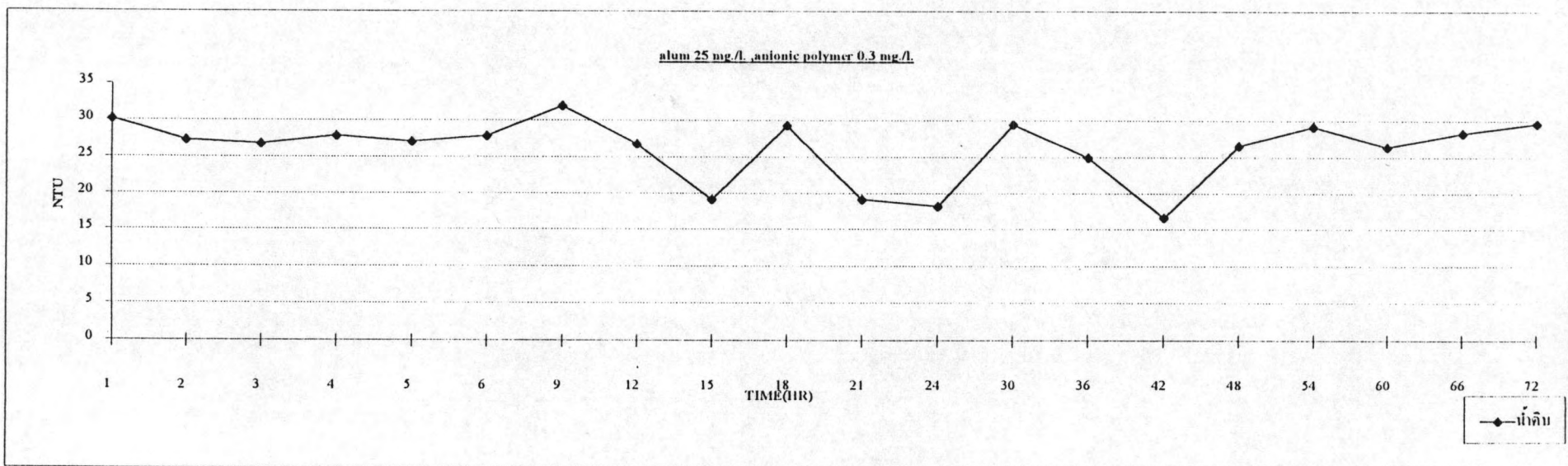
รูปที่ 5.27 ความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 10 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.28 ความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 15 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.29 ความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 20 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.30 ค่าของน้ำดิบและน้ำผลิต ที่ใช้สารส้ม 25 มก./ล. และ โพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

จากผลการทดลองโดยรวมแสดงให้เห็นว่าปริมาณสารส้มมีความแปรผันตรงกับคุณภาพน้ำผลิตที่ได้

ในการผลิตน้ำที่มีคุณภาพสูง (< 5 เอ็นทียู) จากน้ำดิบที่มีความขุ่นต่ำประมาณ 20-30 เอ็นทียู กระบวนการนี้สามารถทำได้โดยใช้การป้อนสารส้มในช่วง 10-15 มก./ล. ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล. ขณะที่ทางกปน.จะใช้สารส้มประมาณ 25-35 มก./ล. แต่ไม่ได้ใช้โพลีเมอร์ โดยความขุ่นของน้ำที่ออกจากถังทำใสประมาณ 2.5-9.9 เอ็นทียู

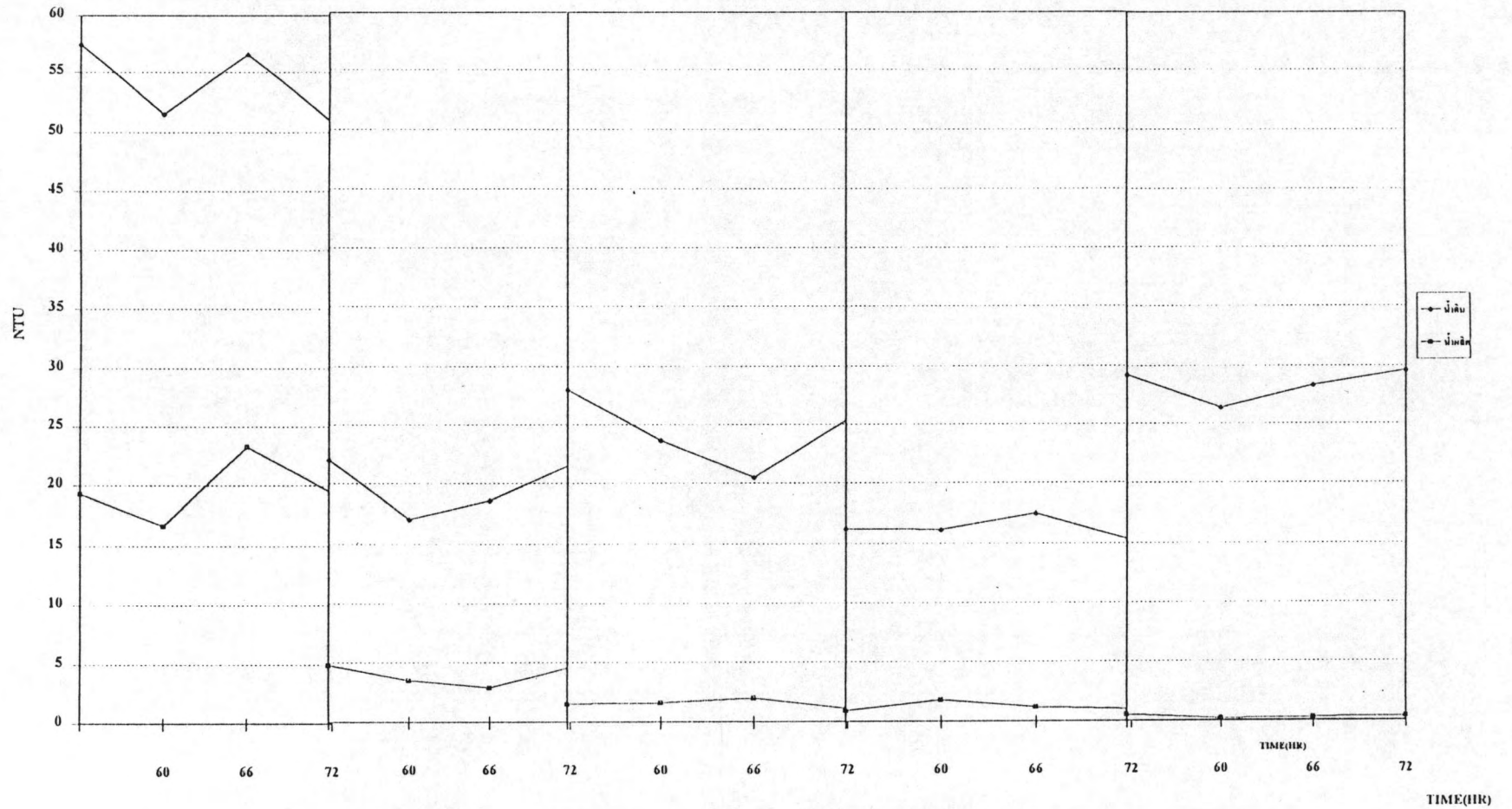
จากการเปรียบเทียบการทดลองที่ใช้ปริมาณสารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล. จากรูปที่ 5.31 - 5.32 พบว่า คุณภาพน้ำผลิตมีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อเพิ่มปริมาณสารส้ม ส่งผลให้ประสิทธิภาพการกำจัดความขุ่นของระบบสูงขึ้นเล็กน้อยเมื่อเพิ่มปริมาณสารส้ม ดังรูปที่ 5.33 กรณีที่ใช้โพลีเมอร์ประจุลบอย่างเดียว พบว่าน้ำผลิตยังคงมีความขุ่นตกค้างสูงอยู่เนื่องจากไม่มีปฏิกิริยาการทำลายเสถียรภาพของสารส้ม ดังได้กล่าวมาแล้วในเบื้องต้น

5.1.2.2 กรณีโพลีเมอร์ไม่มีประจุ

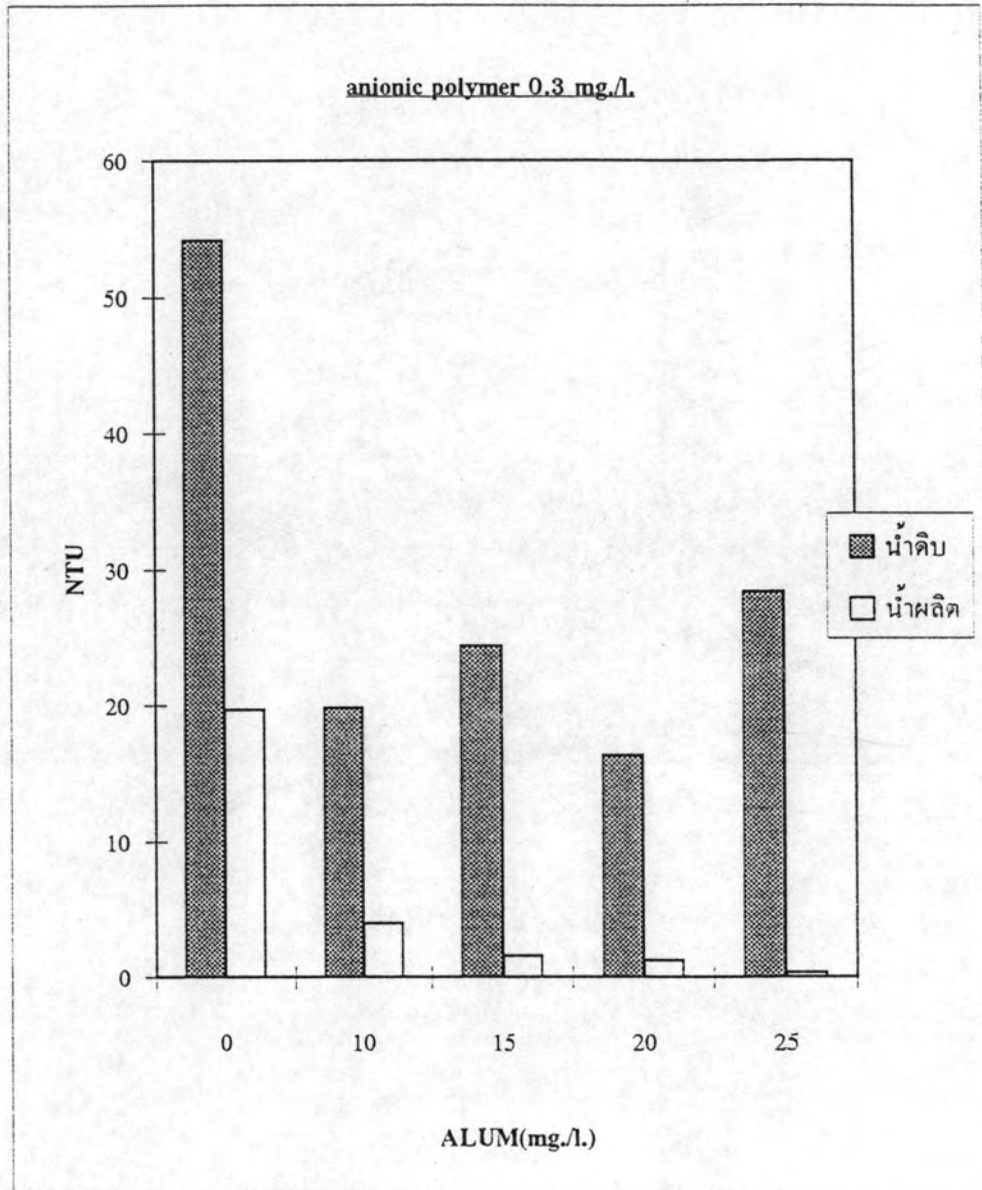
จากการทดลองใช้ปริมาณสารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์ และโพลีเมอร์ไม่มีประจุปริมาณคงที่ 0.3 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์ และ/หรือโคแอกกูแลนต์เอ็ด โดยความเร็วน้ำไหลขึ้น 20 ซม./นาที่ ผลการทดลองดังแสดงในตารางที่ 5.7

ตารางที่ 5.7 ความขุ่นน้ำดิบ น้ำผลิต และประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่นของระบบ กรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ไม่มีประจุปริมาณ 0.3 มก./ล. (72 ซม./ครั้ง)

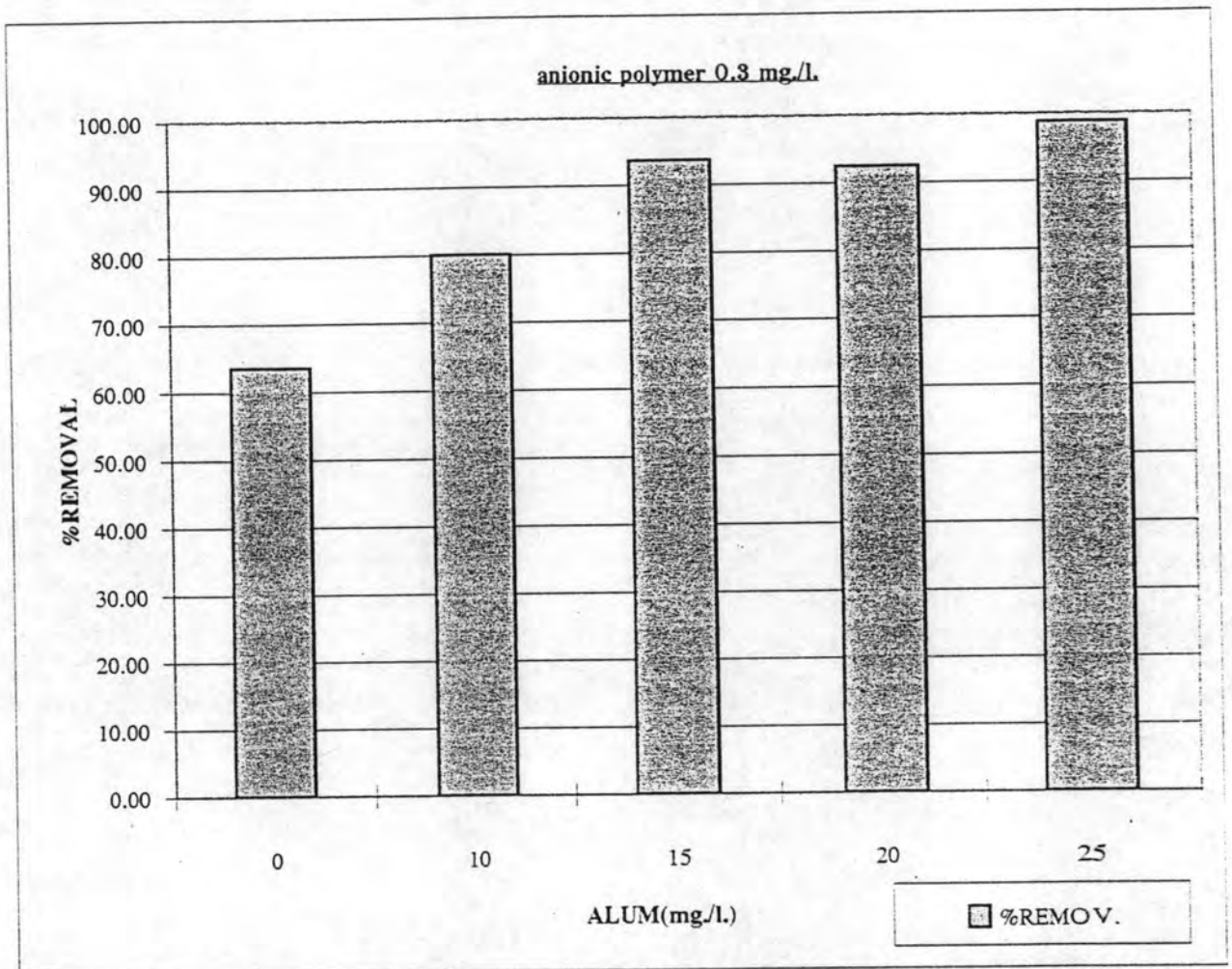
วันที่ทดลอง	ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)	ความขุ่น (เอ็นทียู)		ประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่น (%)
		น้ำดิบ	น้ำผลิต	
20-23 ธ.ค.38	0	35.0 - 53.5	7.6 - 9.5	81.1
27-29 ก.ย.38	10	18.5 - 29.7	5.3 - 6.2	76.7
18-20 ก.ย.38	15	61.1 - 73.2	3.6 - 4.8	93.5
14-16 ก.ย.38	20	60.2 - 69.2	1.8 - 2.5	96.7
21-23 ก.ย.38	25	69.3 - 73.3	0.9 - 1.5	98.3

รูปที่ 5.31 ความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิตที่ 18 ชม.สุดท้ายของการเดินระบบ เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพสิเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.32 เปรียบเทียบความขุ่นเฉลี่ย 18 ชม.สุดท้ายของการเดินระบบของน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และ โพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.33 ประสิทธิภาพการกำจัดความขุ่นของระบบที่ 18 ชม.สุดท้ายของการเดินระบบ เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และ โพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

หมายเหตุ :

* ความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิตเป็นค่าเฉลี่ยที่ 18 ซม.สุดท้าย ซึ่งระบบเข้าสู่ภาวะคงตัวแล้ว

เนื่องจากน้ำดิบมีความขุ่นแปรผันทุกการทดลอง ดังรูปที่ 5.34 - 5.38 คุณภาพของน้ำผลิตมีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อเพิ่มปริมาณสารส้มในกระบวนการผลิต จากการทดลองที่ความขุ่นน้ำดิบประมาณ 60-70 เอ็นทียู ปริมาณสารส้มที่ใช้ในการทดลองนี้ 15, 20 และ 25 มก./ล. คุณภาพของน้ำผลิตที่ได้มีความแปรผันตรงกับปริมาณสารส้มที่ใช้ในกระบวนการผลิต อธิบายได้เช่นเดียวกับการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุที่ผ่านมา

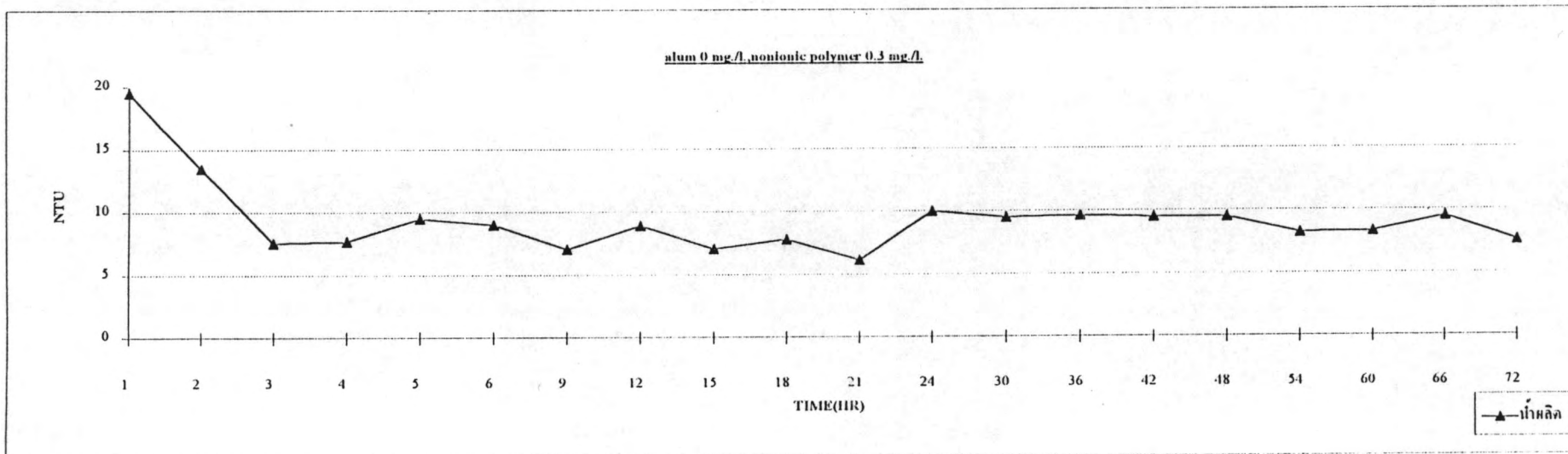
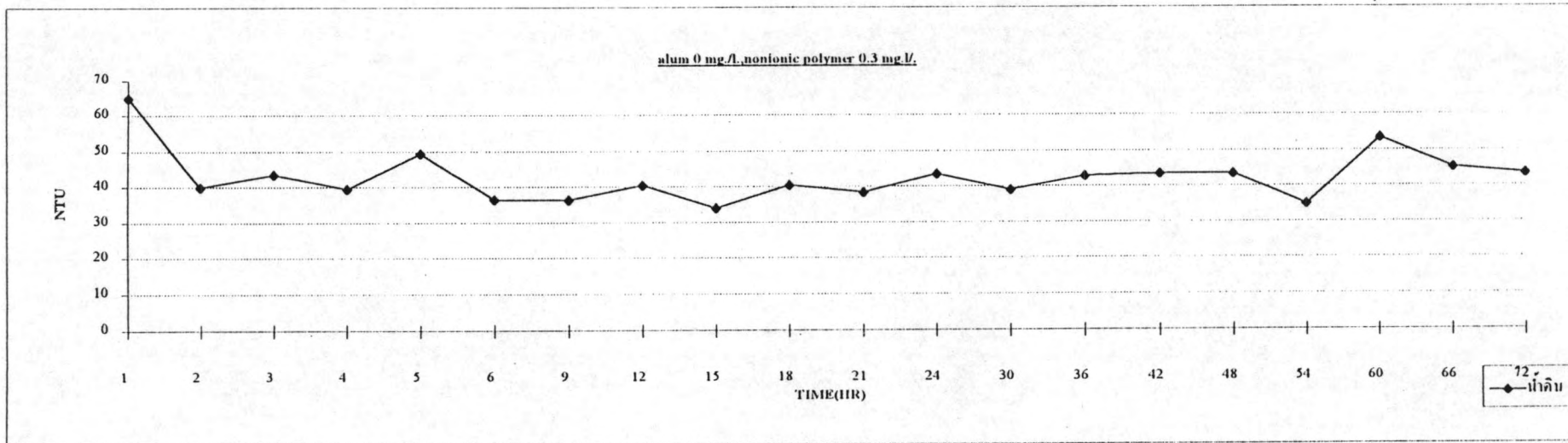
ส่วนการทดลองใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุอย่างเดียวนั้นเป็นโคแอกกูแลนต์ในปริมาณ 0.3 มก./ล. สามารถใช้ในการผลิตน้ำให้มีคุณภาพได้ระดับหนึ่ง แต่ไม่เพียงพอที่จะใช้ในการบริโภคได้ เนื่องจากไม่ได้ใช้สารส้มเข้าไปทำลายเสถียรภาพของอนุภาคคอลลอยด์ แต่ใช้ปฏิบัติการสะเทินประจุของอนุภาคคอลลอยด์ซึ่งมีประจุลบกับประจุของโพลีเมอร์ไม่มีประจุ และใช้สะพานของโพลีเมอร์เชื่อมต่อก้อนอนุภาคคอลลอยด์เหล่านี้ น้ำผลิตที่ได้ยังคงมีอนุภาคคอลลอยด์หลุดออกไปกับน้ำผลิตซึ่งสูงกว่าค่ามาตรฐาน

จากผลการทดลองโดยรวม แสดงให้เห็นว่าปริมาณสารส้มมีความสัมพันธ์แปรผันตรงกับคุณภาพน้ำผลิตที่ได้

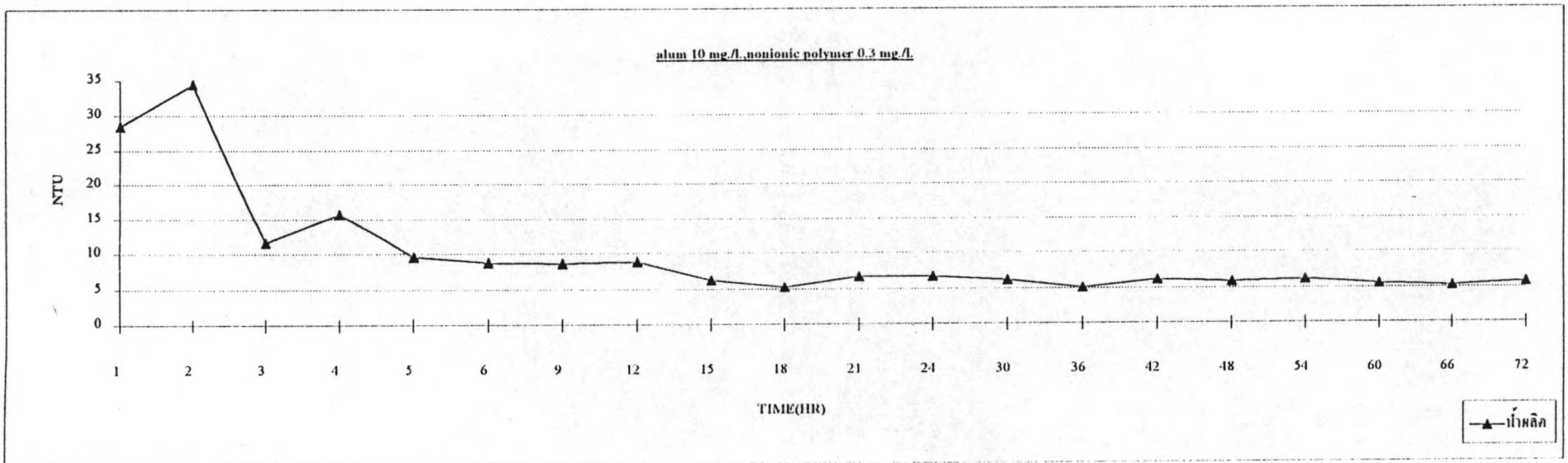
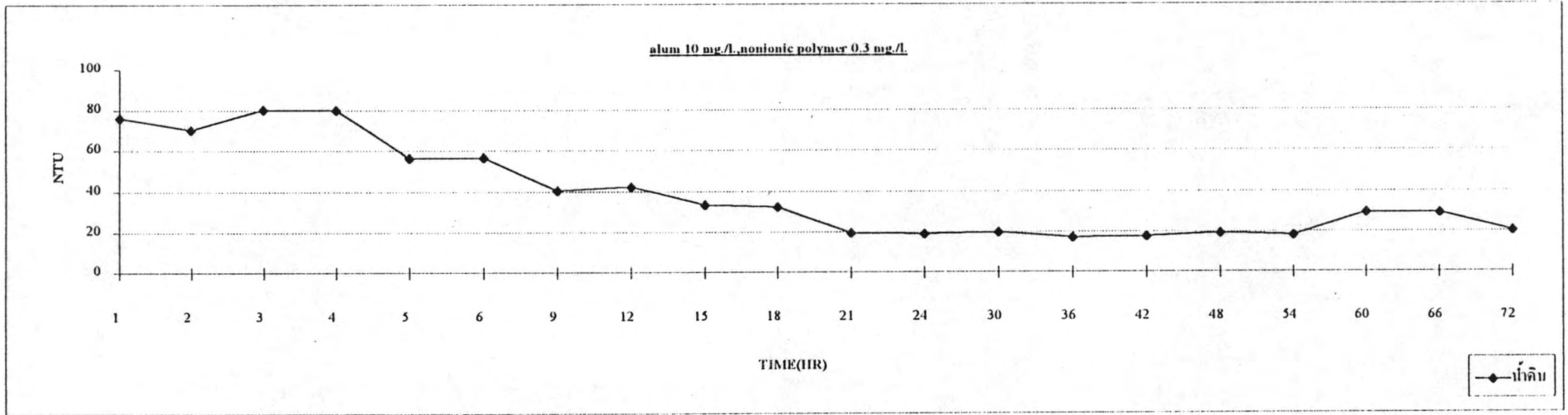
ในการผลิตน้ำที่มีคุณภาพสูง (< 5 เอ็นทียู) จากน้ำดิบที่มีความขุ่นประมาณ 60-70 เอ็นทียู กระบวนการนี้สามารถทำได้โดยใช้การป้อนสารส้มประมาณ 15 มก./ล. ร่วมกับโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล. ขณะที่ทางกปน.จะใช้สารส้มประมาณ 35 มก./ล. แต่ไม่ได้ใช้โพลีเมอร์ โดยความขุ่นของน้ำที่ออกจากถังทำใส ประมาณ 4.2-10.0 เอ็นทียู

จากการเปรียบเทียบการทดลองที่ใช้ปริมาณสารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล. จากรูปที่ 5.39 - 5.40 พบว่า คุณภาพน้ำผลิตมีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อเพิ่มปริมาณสารส้ม ส่งผลให้ประสิทธิภาพการกำจัดความขุ่นของระบบสูงขึ้นเมื่อเพิ่มปริมาณสารส้ม ดังรูปที่ 5.41 กรณีที่ใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุอย่างเดียวนั้น พบว่าน้ำผลิตยังคงมีความขุ่นดกสูงกว่า 5 เอ็นทียู เนื่องจากไม่มีปฏิบัติการทำลายเสถียรภาพของสารส้ม ดังได้กล่าวมาแล้วในเบื้องต้น

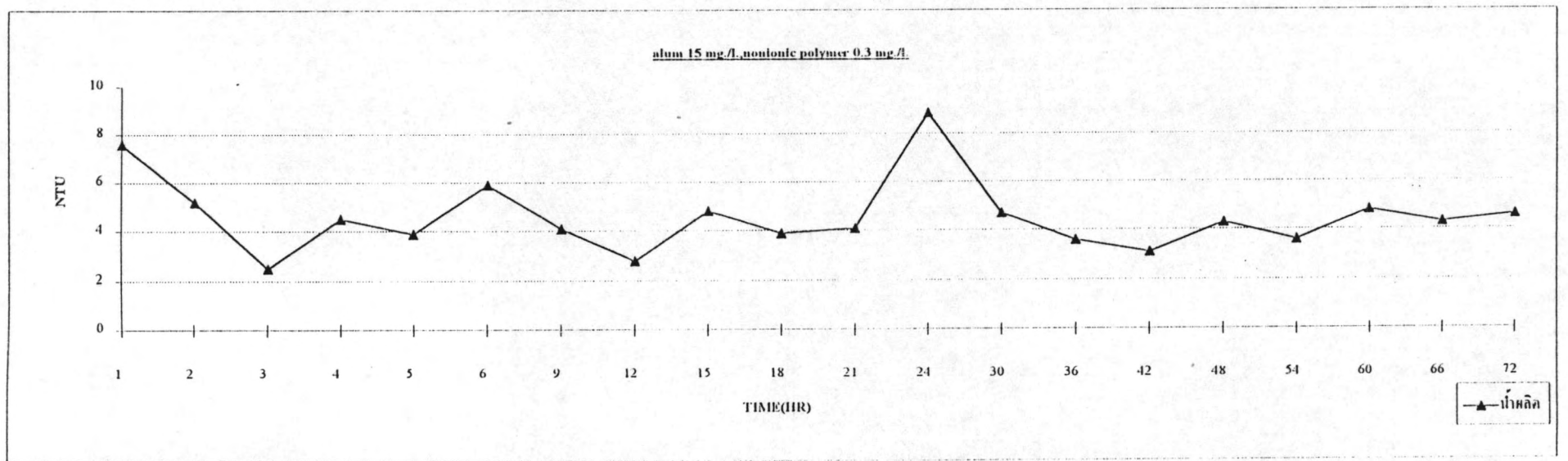
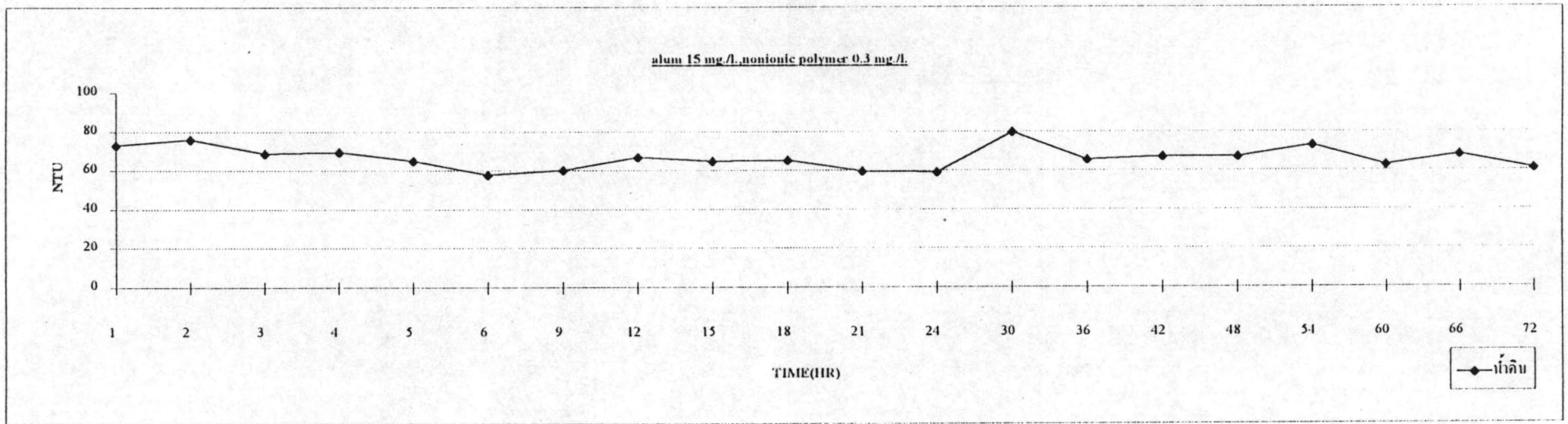
5.1.2.3 กรณีใช้โพลีเมอร์ประจุบวก

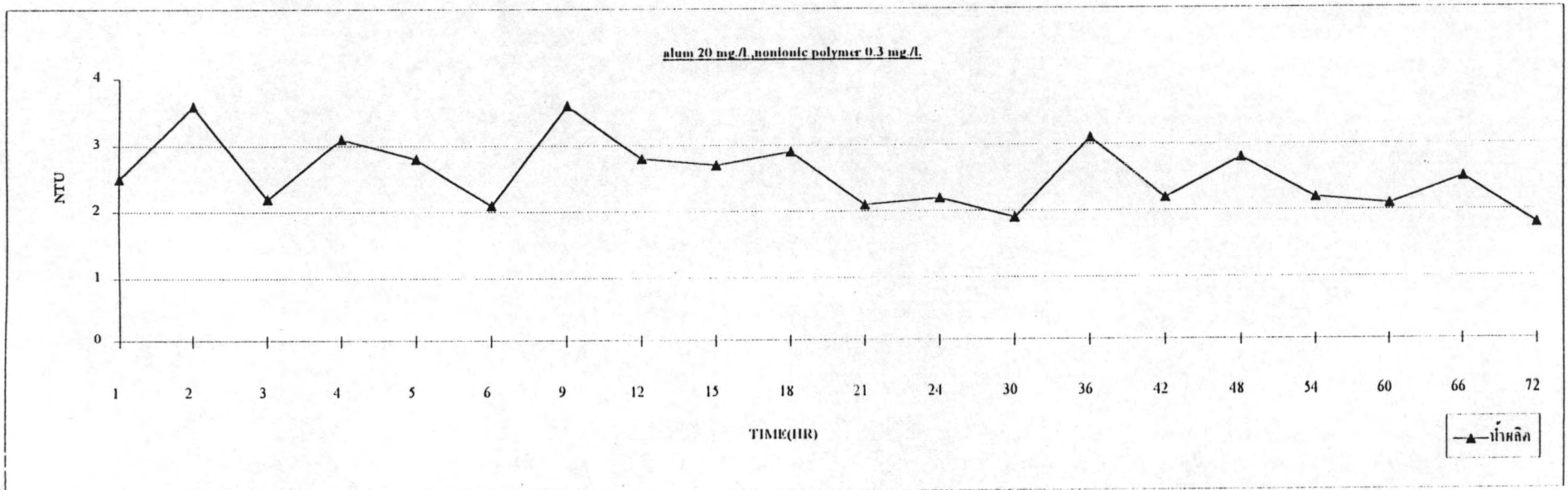
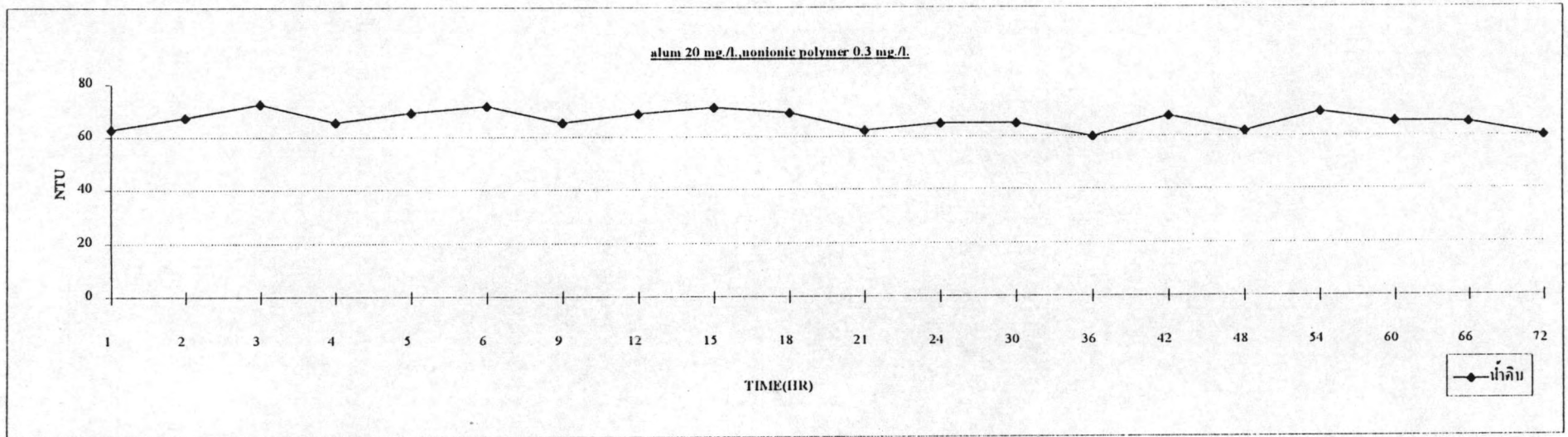
รูปที่ 5.34 ความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

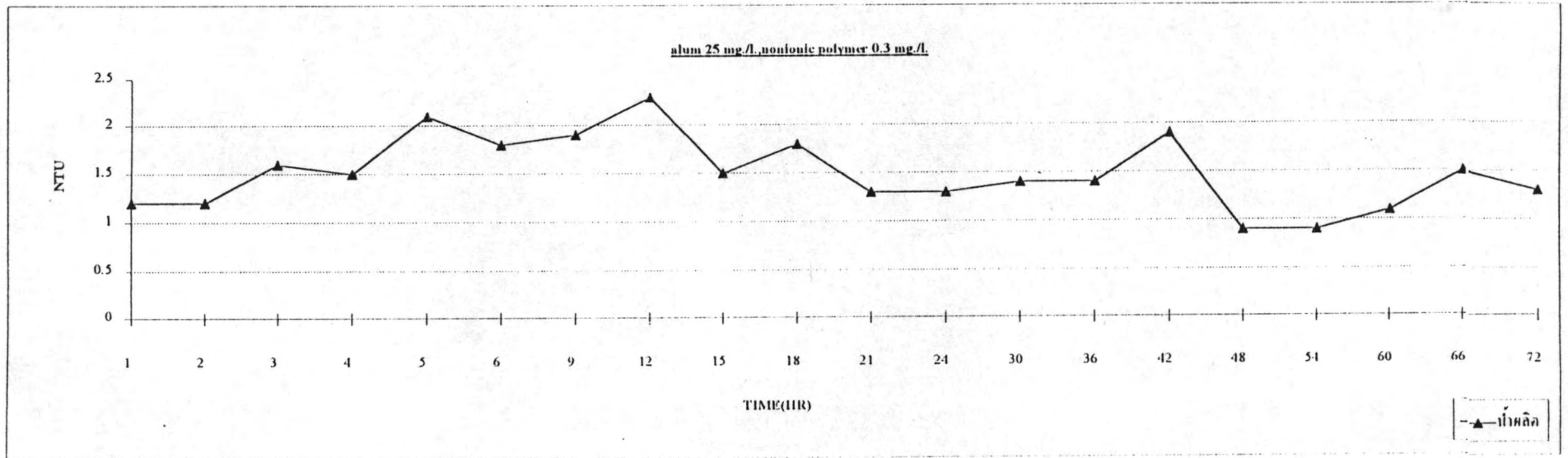
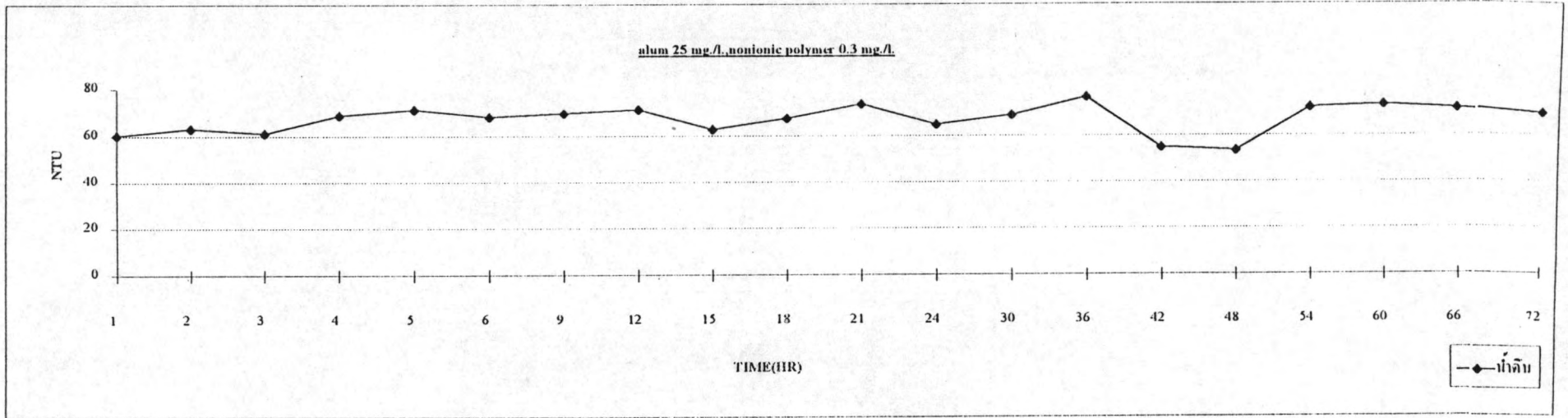
รูปที่ 5.35 ความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 10 มก./ล. และ โพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

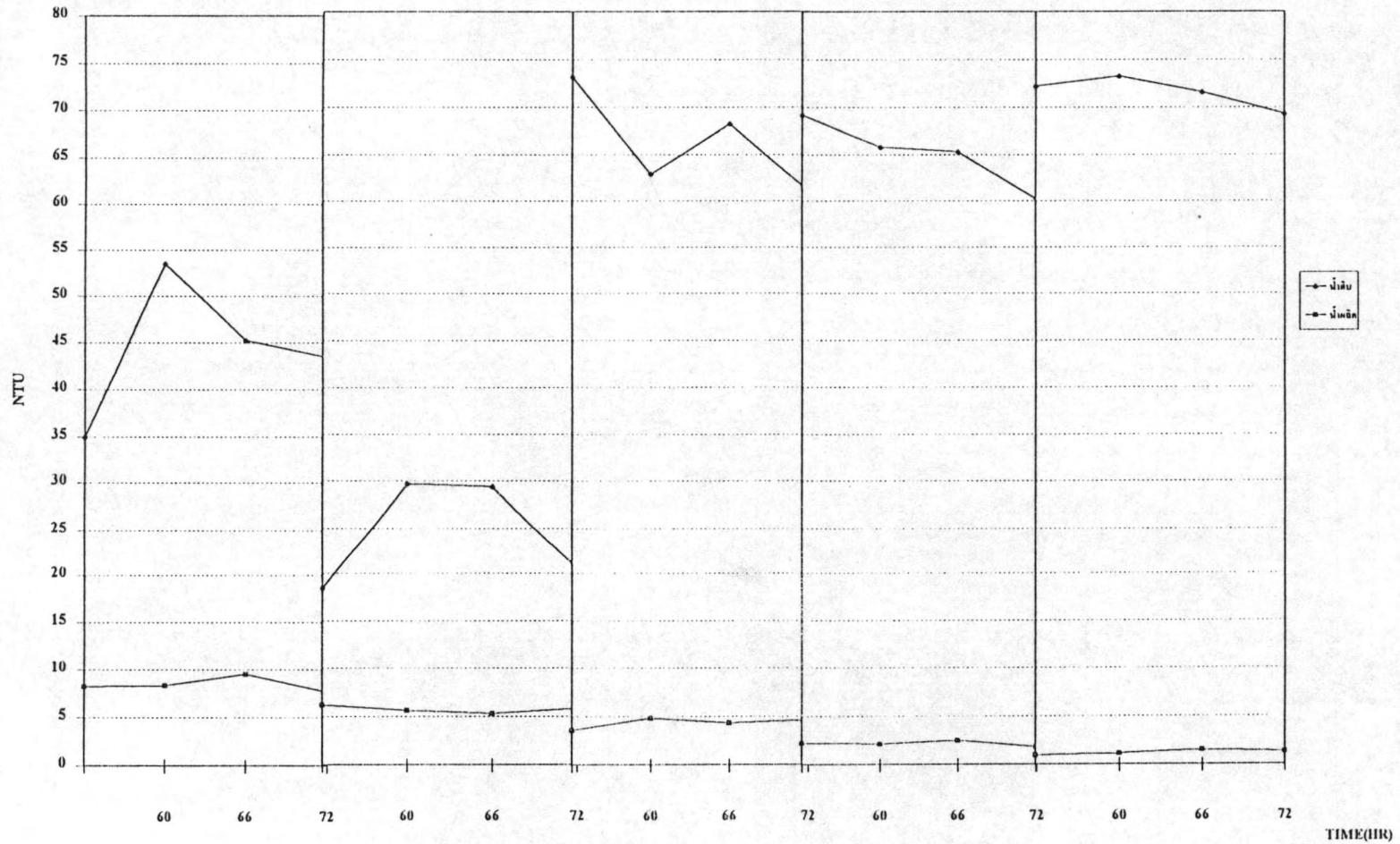
รูปที่ 5.36 ความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 15 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.37 ภาพขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 20 มก./ล. และ โพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

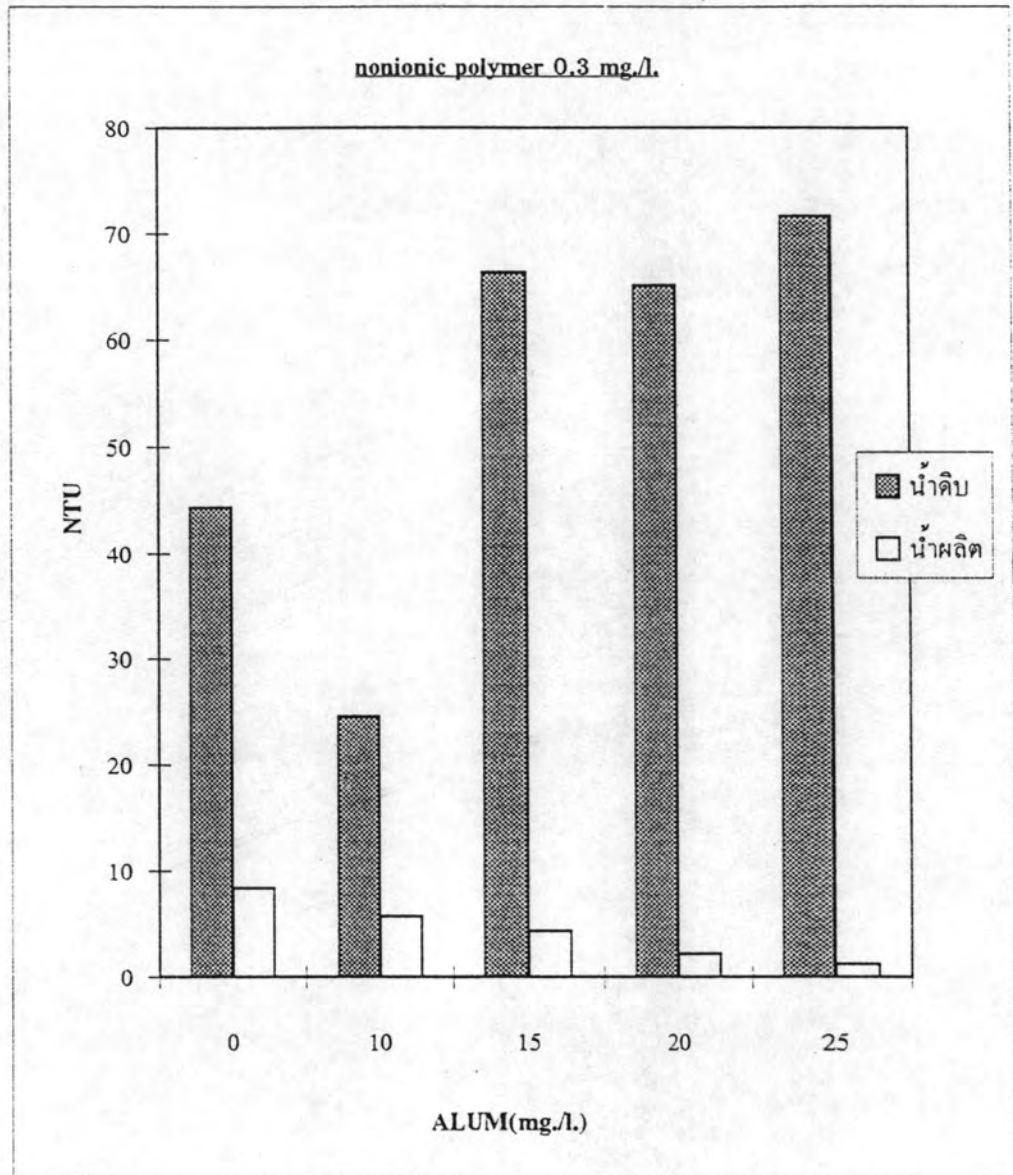

รูปที่ 5.38 ความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 25 มก./ล. และ โพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

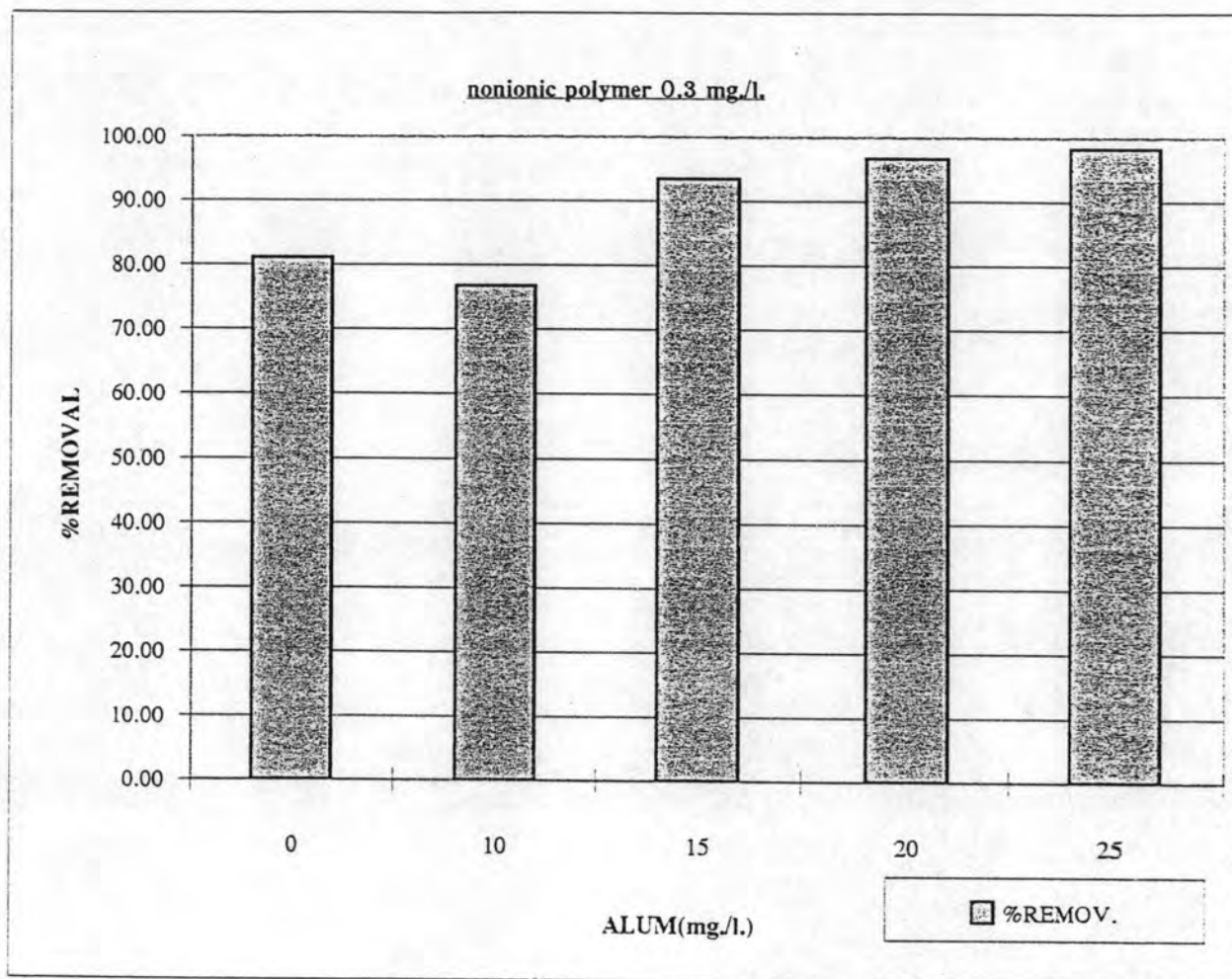

	ALUM(mg/L)		ALUM(mg/L)		ALUM(mg/L)		ALUM(mg/L)		ALUM(mg/L)	
THIS STUDY	0	PE(non) 0.3 mg/L	10	PE(non) 0.3 mg/L	15	PE(non) 0.3 mg/L	20	PE(non) 0.3 mg/L	25	PE(non) 0.3 mg/L
MWA	30	-	35	-	35	-	35	-	35	-
MWA's NTU	3.9 - 7.1		3.2 - 6.8		3.9 - 9.3		4.4 - 8.9		5.1 - 8.9	

รูปที่ 5.39 ความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิตที่ 18 ชม.สุดท้าย ของการเดินระบบ เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และ โพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.40 เปรียบเทียบความขุ่นเฉลี่ยที่ 18 ชม.สุดท้ายของการเดินระบบของน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 0,10,15,20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.41 ประสิทธิภาพการกำจัดความขุ่นของระบบที่ 18 ชม.สุดท้ายของการเดินระบบ เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

จากการทดลองใช้ปริมาณสารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล.เป็นโคแอกกูแลนต์ และโพลีเมอร์ประจุบวกปริมาณคงที่ 0.3 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์ และ/หรือ โคแอกกูแลนต์เอค โดยความเร็วน้ำไหลขึ้น 20 ซม./นาที ผลการทดลองดังแสดงในตารางที่ 5.8

ตารางที่ 5.8 ความขุ่นน้ำดิบ น้ำผลิต และประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่นของระบบกรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุบวกปริมาณ 0.3 มก./ล. (72 ซม./ครั้ง)

วันที่ทดลอง	ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)	ความขุ่น (เอ็นทียู)		ประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่น (%)
		น้ำดิบ	น้ำผลิต	
29 พ.ย.38	0	24.9 - 35.0	4.2 - 4.9	84.7
13-16 ธ.ค.38	10	24.2 - 36.1	1.6 - 2.1	93.8
7-10 ธ.ค.38	15	30.5 - 39.2	0.5 - 0.9	98.1
2-5 ธ.ค.38	20	29.5 - 43.5	0.4 - 0.6	98.7
24-27 พ.ย.38	25	26.9 - 44.5	0.3 - 0.8	98.5

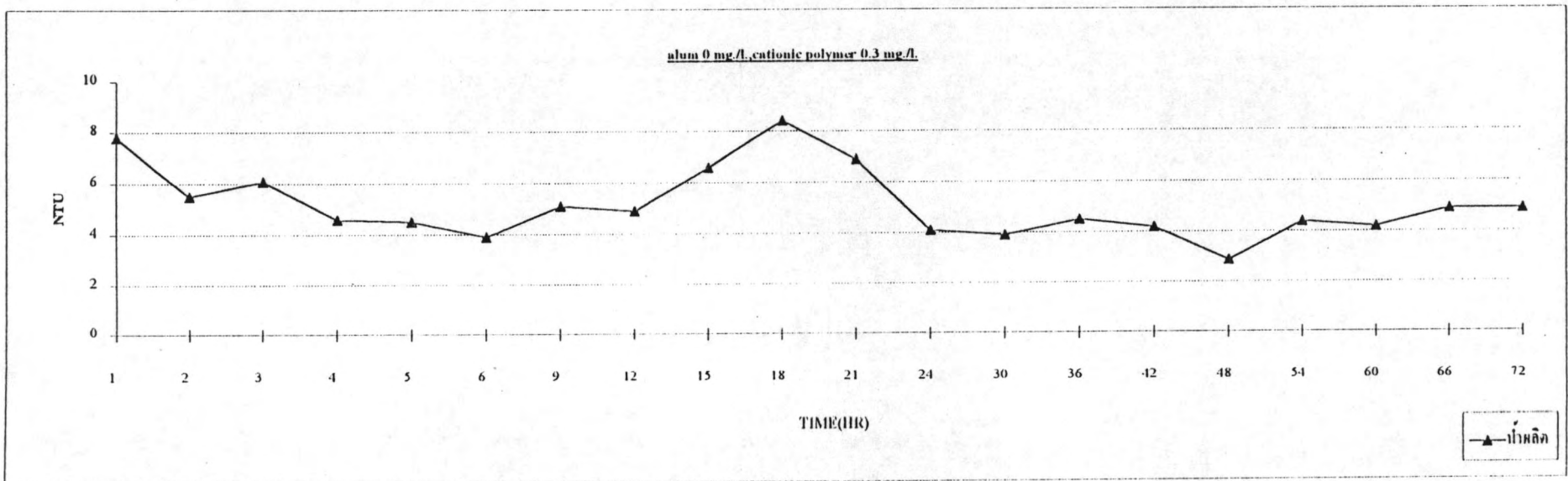
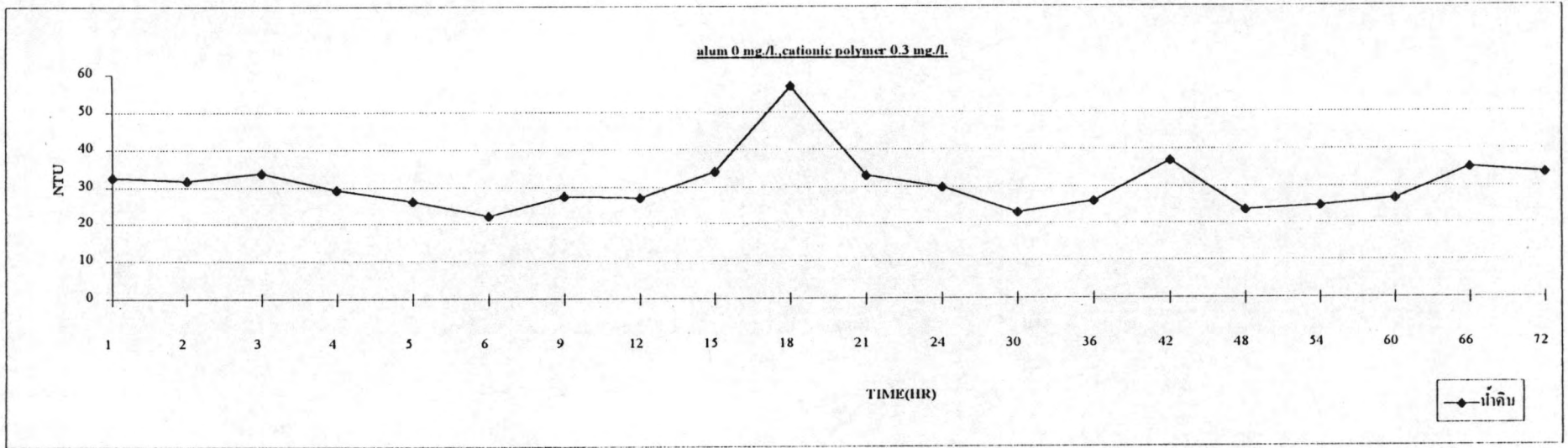
หมายเหตุ :

ก) ในการทดลองช่วงนี้เป็นช่วงที่มีฝนตกหนัก (พ.ย. - ธ.ค.39) และมีปัญหาน้ำท่วมเข้าคลองประปา ทำให้น้ำดิบมีความขุ่นต่ำ

ข) ความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิตเป็นค่าเฉลี่ยที่ 18 ซม.สุดท้าย ซึ่งระบบเข้าสู่สภาวะคงตัวแล้ว

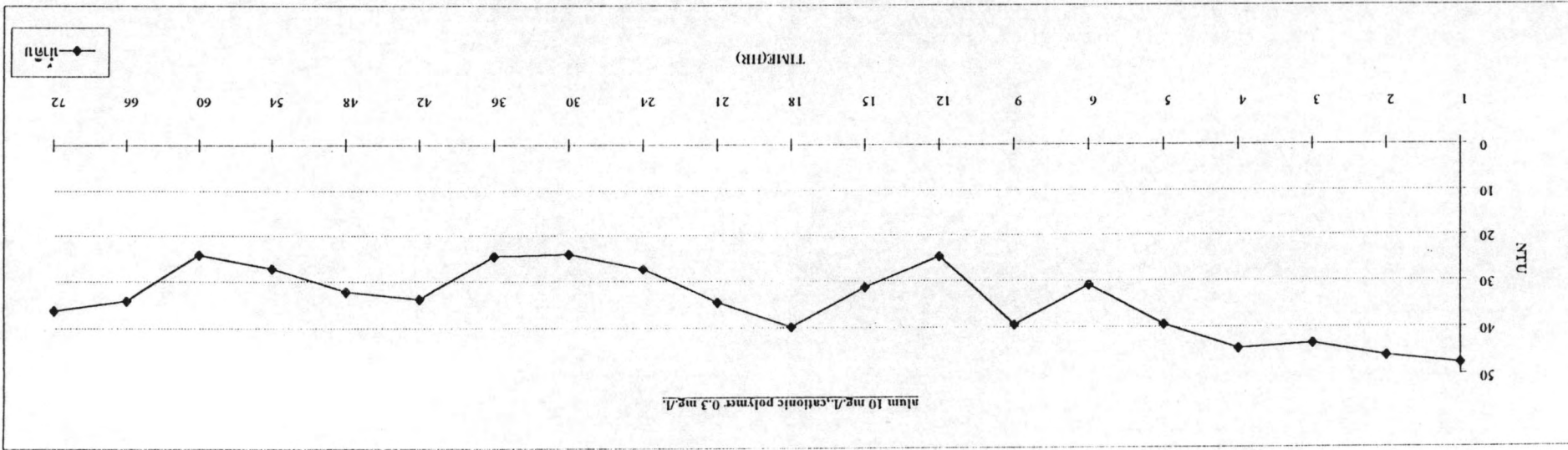
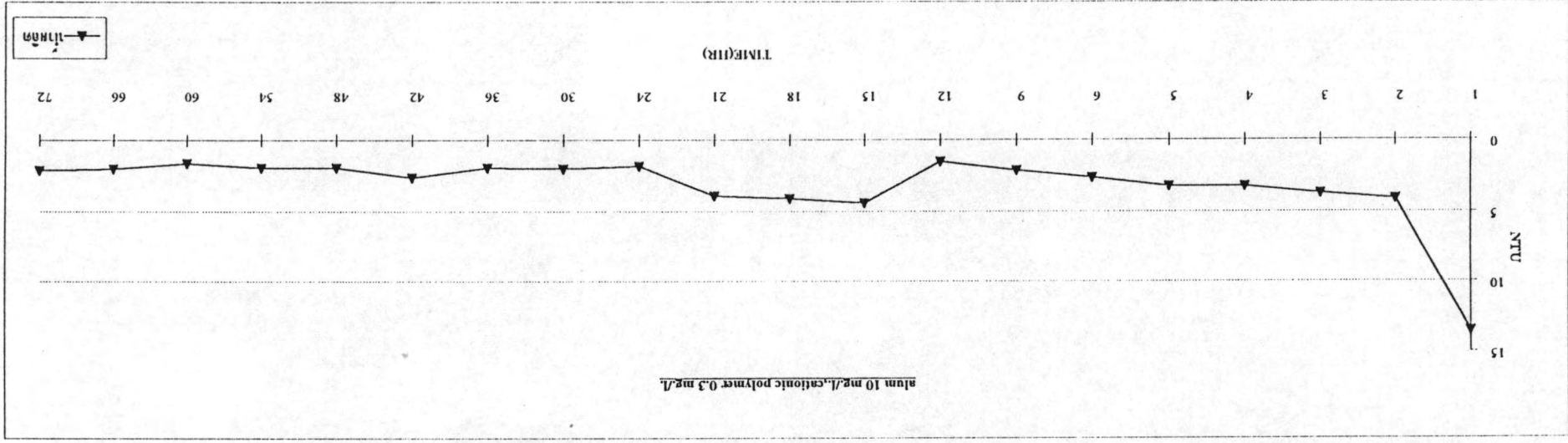
เนื่องจากน้ำดิบมีความแปรผันทุกการทดลอง ดังรูปที่ 5.42 - 5.46 จากการทดลองที่ความขุ่นน้ำดิบประมาณ 30-40 เอ็นทียู ผลการทดลองแสดงให้เห็นว่าปริมาณสารส้มที่ใช้สูงขึ้นในกระบวนการผลิตจะทำให้น้ำผลิตที่ได้มีคุณภาพสูงขึ้นด้วย อธิบายได้เช่นเดียวกับการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ประจุบวกที่ผ่านมา

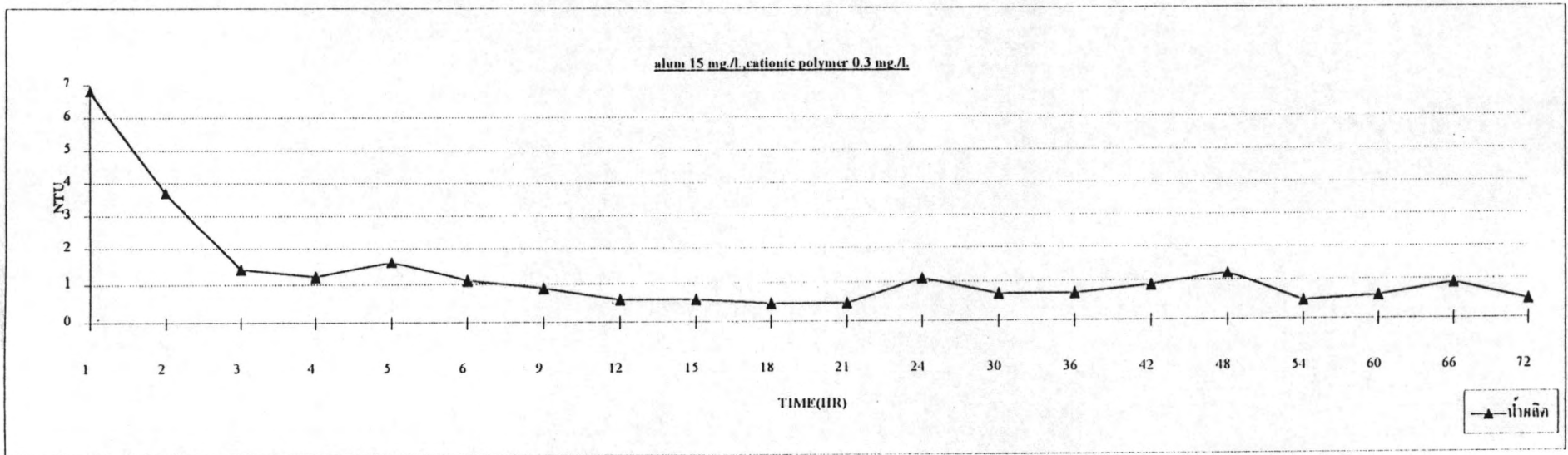
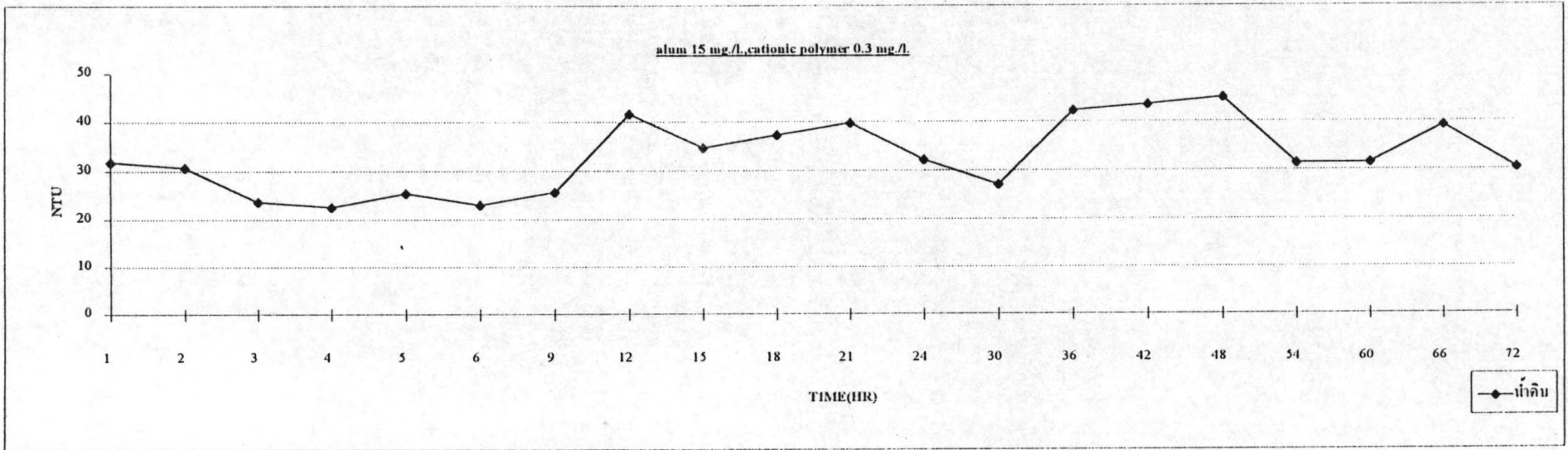
ส่วนการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ประจุบวกอย่างเดียวเป็นโคแอกกูแลนต์ น้ำผลิตที่ได้ปรากฏว่ามีความขุ่นตกค้างมากกับน้ำผลิตอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานน้ำผลิตที่ใช้ในการอุปโภคและบริโภค

รูปที่ 5.42 ความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้โพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.

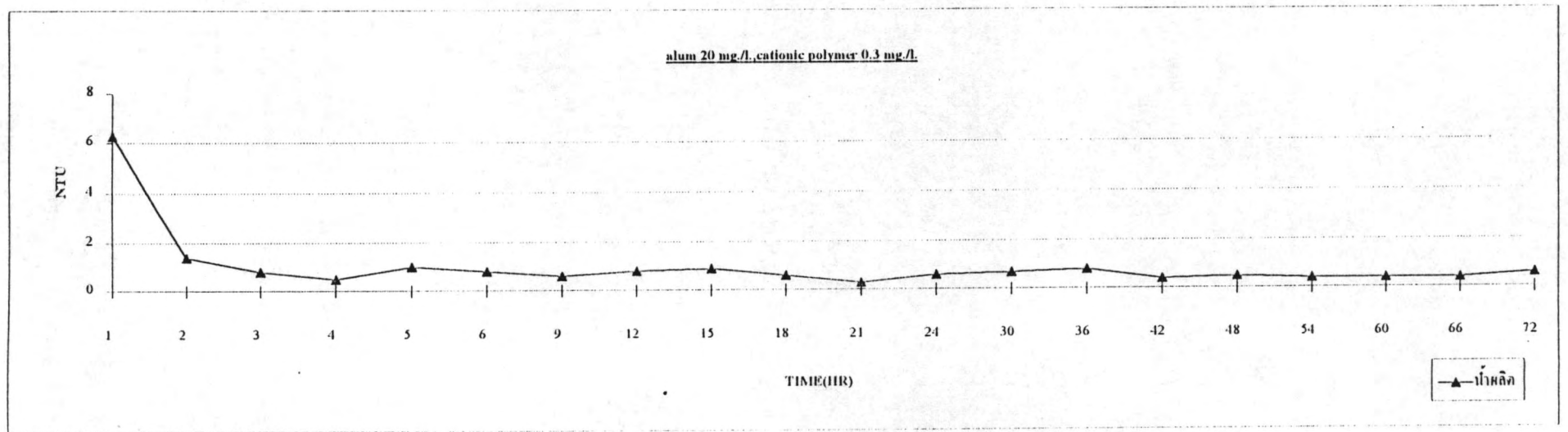
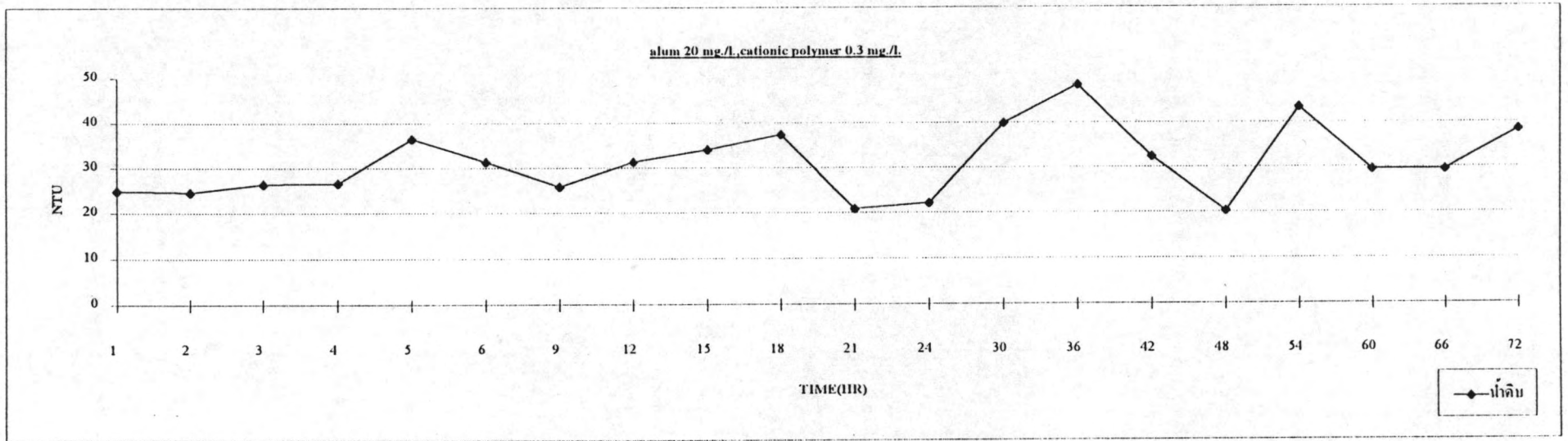
รูปที่ 5.43 การขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิตเมื่อใช้สารส้ม 10 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.

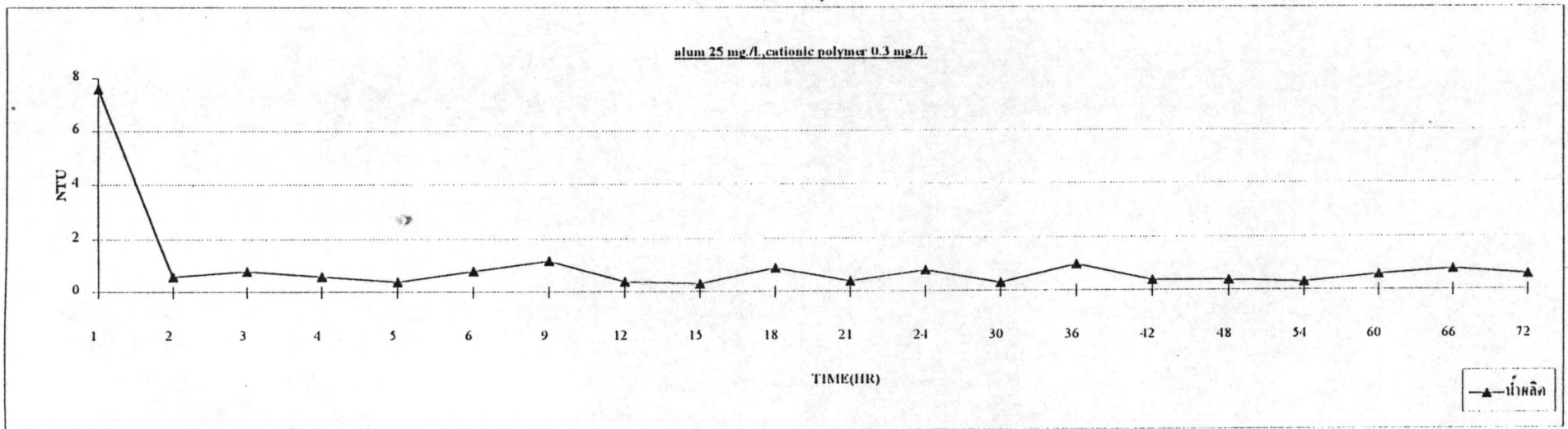
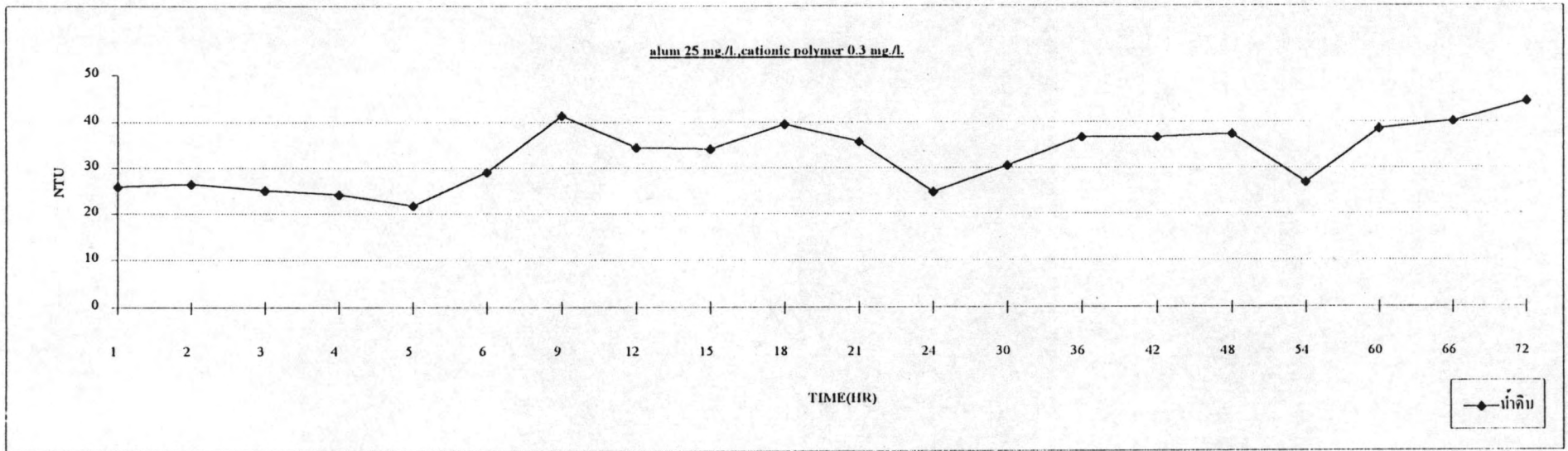

รูปที่ 5.44 ความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 15 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.

(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.45 ความขุ่นน้ำดิบและน้ำหลัง เมื่อใช้สารส้ม 20 มก./ล. และ โพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.

รูปที่ 5.46 ความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.

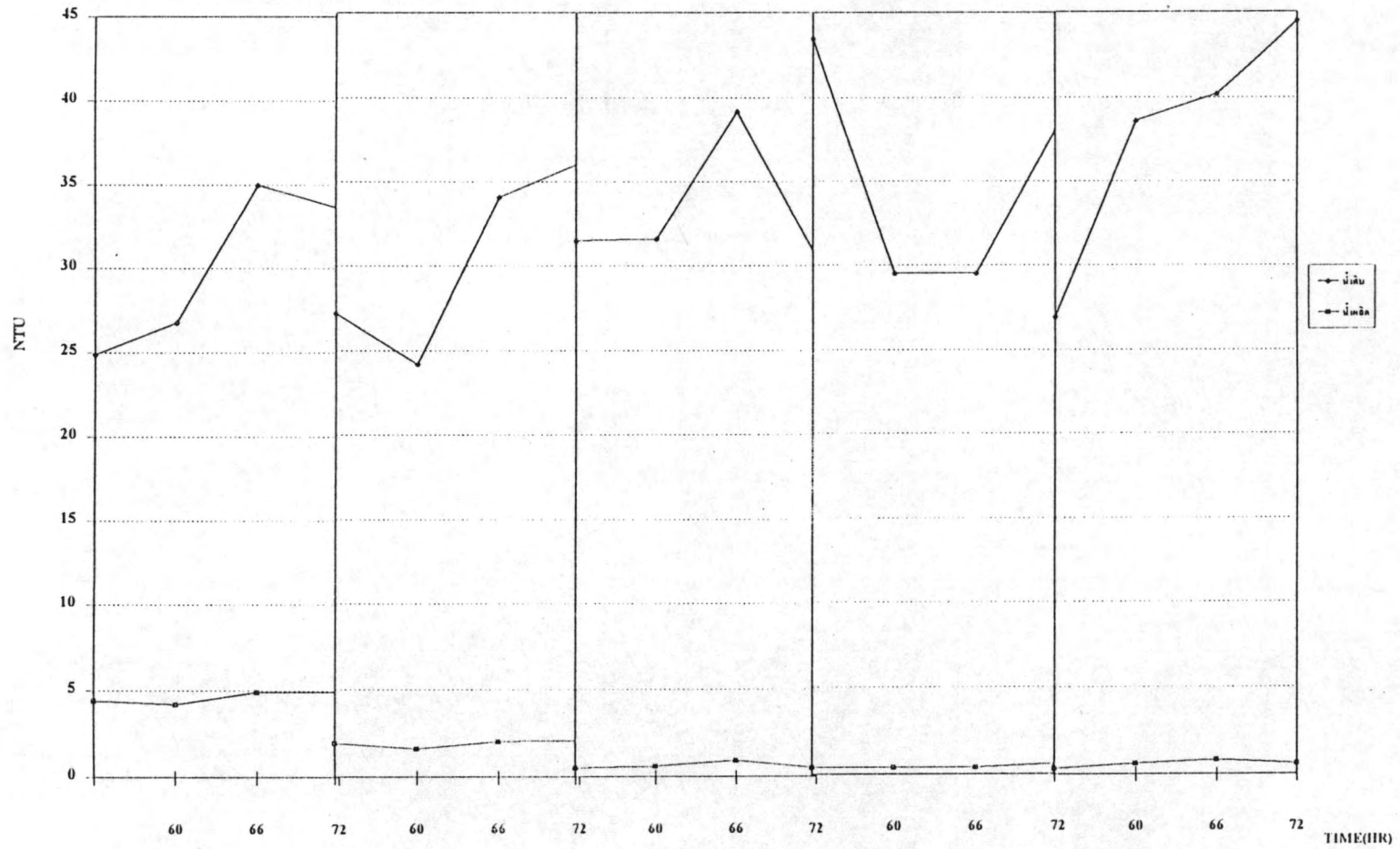
เนื่องจากอนุภาคคอลลอยด์มีประจุลบ โพลีเมอร์ประจุบวกจะสามารถทำปฏิกิริยาควบติดผิว, การสะเทินประจุ และการเชื่อมต่อนุภาคด้วยมวลโมเลกุลของโพลีเมอร์เอง ทำให้เม็ดตะกอนมีขนาดใหญ่ และมีความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนสูงขึ้น

จากผลการทดลองโดยรวม แสดงให้เห็นว่าปริมาณสารส้มมีความสัมพันธ์แปรผันตรงกับคุณภาพน้ำผลิตที่ได้

ในการผลิตน้ำที่มีคุณภาพสูง (< 5 เอ็นทียู) จากน้ำดิบที่มีความขุ่นประมาณ 30-40 เอ็นทียู กระบวนการนี้สามารถทำได้โดยใช้การป้อนโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์ หรือใช้การป้อนสารส้มปริมาณต่ำกว่า 10 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์ ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์เอ็ด น้ำผลิตที่ได้จะมีคุณภาพสูงขึ้นตามปริมาณสารส้มที่ใช้ ขณะที่ทางกปน.จะใช้สารส้มประมาณ 25-35 มก./ล. แต่ไม่ได้ใช้โพลีเมอร์ โดยความขุ่นของน้ำที่ออกจากรังทำใส ประมาณ 3.6-12.6 เอ็นทียู

จากการเปรียบเทียบการทดลองที่ใช้ปริมาณสารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล. จากรูปที่ 5.47 - 5.48 พบว่า คุณภาพน้ำผลิตมีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อเพิ่มปริมาณสารส้ม ส่งผลให้ประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่นสูงขึ้นเมื่อเพิ่มปริมาณสารส้มดังรูปที่ 5.49 กรณีที่ใช้โพลีเมอร์ประจุบวกอย่างเดียว พบว่าน้ำผลิตที่ได้มีคุณภาพสูง (< 5 เอ็นทียู) เนื่องจากโพลีเมอร์ประจุบวกสามารถทำลายเสถียรภาพของอนุภาคคอลลอยด์ได้ โดยการทำให้ปฏิกิริยาควบติดผิว, การสะเทินประจุ และการเชื่อมต่อนุภาคด้วยมวลโมเลกุลของโพลีเมอร์เอง ดังได้กล่าวมาแล้วในเบื้องต้น

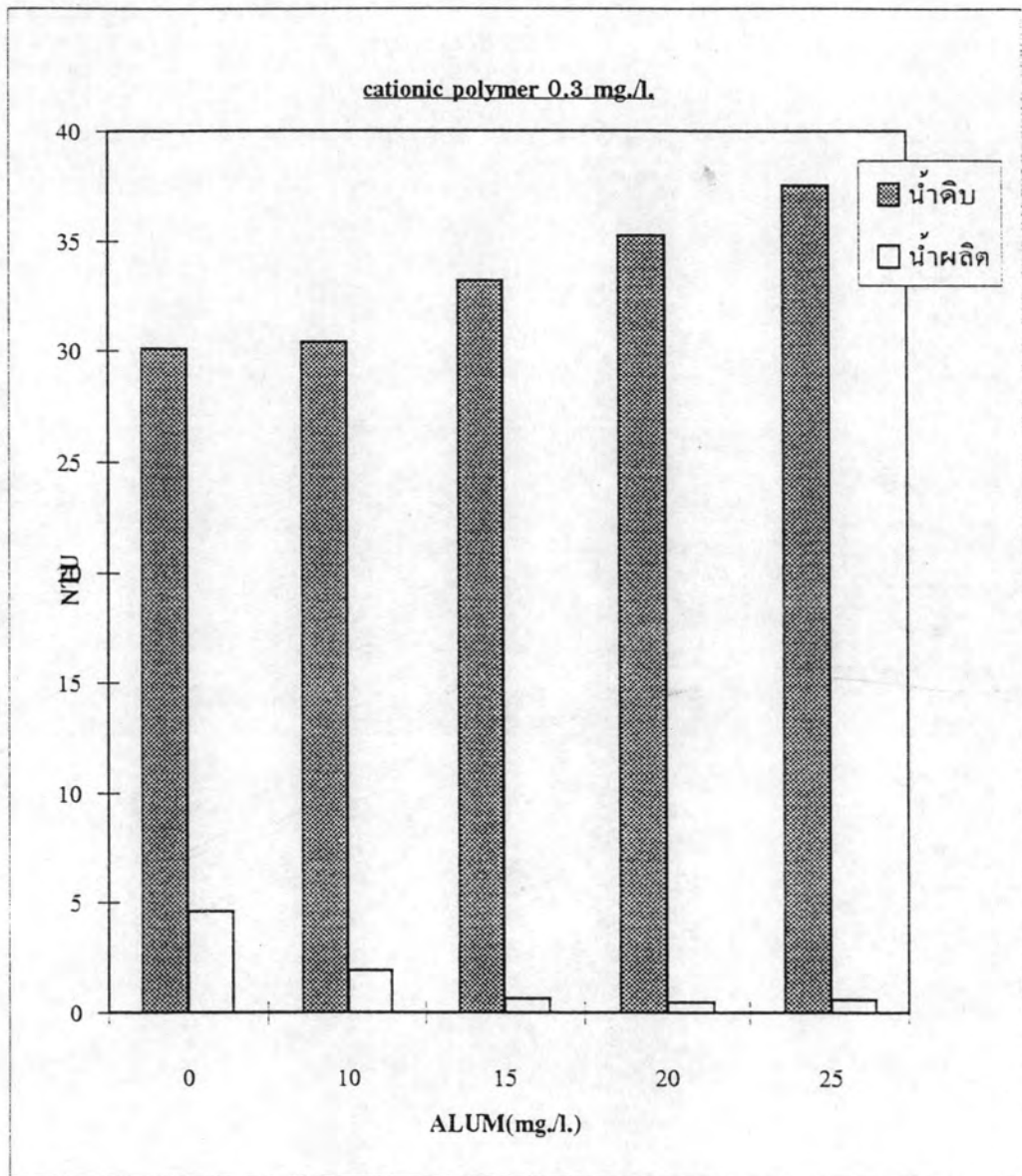
จากการเปรียบเทียบรวมดังรูปที่ 5.50 เมื่อใช้ปริมาณสารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล. พบว่า คุณภาพน้ำผลิตมีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อเพิ่มปริมาณสารส้ม เมื่อใช้โพลีเมอร์ทั้งสามประจุเป็นโคแอกกูแลนต์เอ็ด เนื่องจากในช่วงการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์แต่ละชนิด ความขุ่นน้ำดิบมีค่าแปรผันแตกต่างกันมากพอสมควร จึงแยกสรุปได้ดังนี้

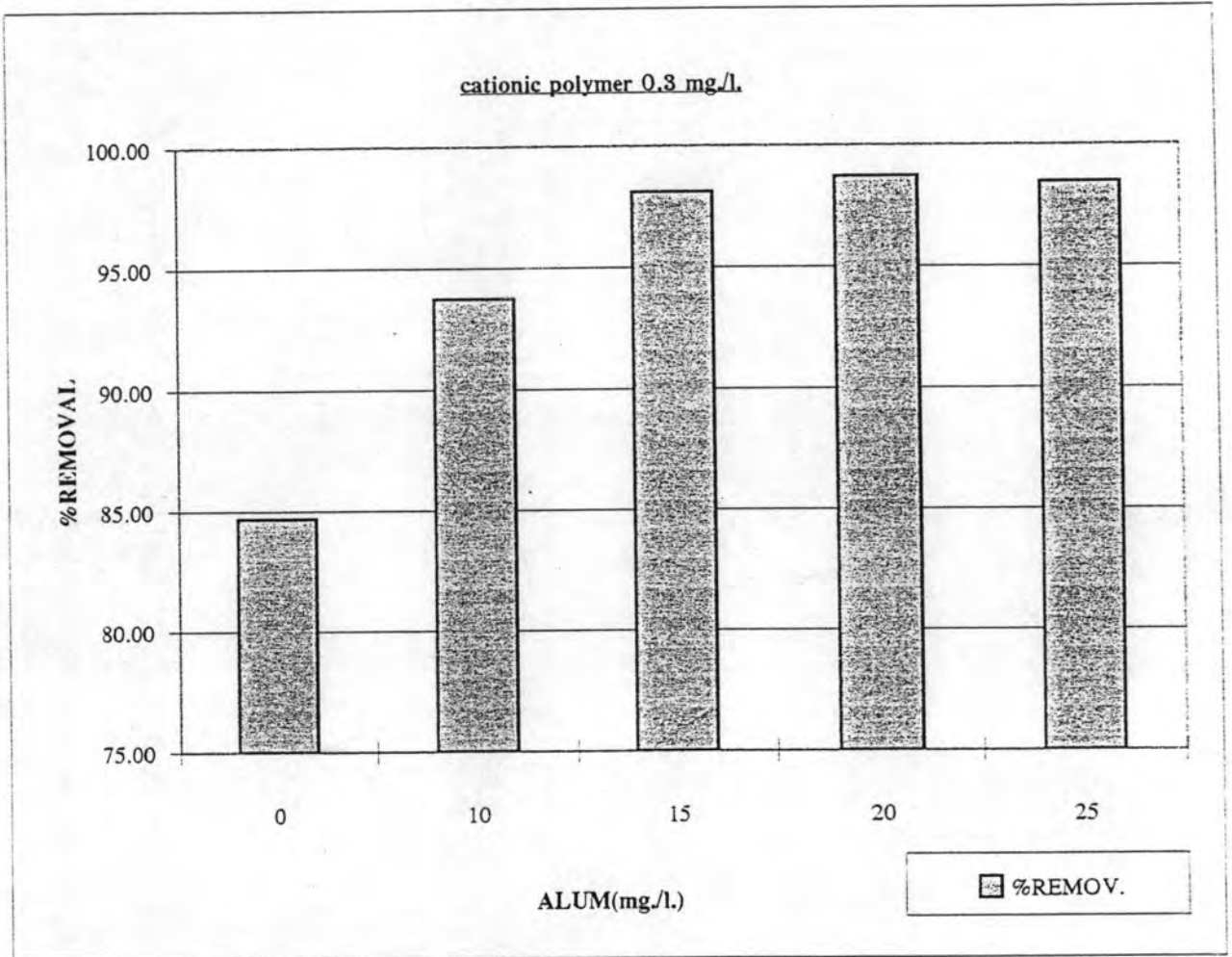
	ALUM(mg/L)		ALUM(mg/L)		ALUM(mg/L)		ALUM(mg/L)		ALUM(mg/L)	
THIS STUDY	0	PE.(+) 0.3 mg/L	10	PE.(+) 0.3 mg/L	15	PE.(+) 0.3 mg/L	20	PE.(+) 0.3 mg/L	25	PE.(+) 0.3 mg/L
MWA	25	-	30	-	25	-	25	-	30	-
MWA's NTU	3.9 - 8.0		3.3 - 12.2		4.1 - 12.6		4.8 - 8.5		4.5 - 7.5	

รูปที่ 5.47 ความขุ่นน้ำดิบและน้ำผลิตที่ 18 ชม.สุดท้ายของการเดินระบบ เมื่อใช้สารส้ม

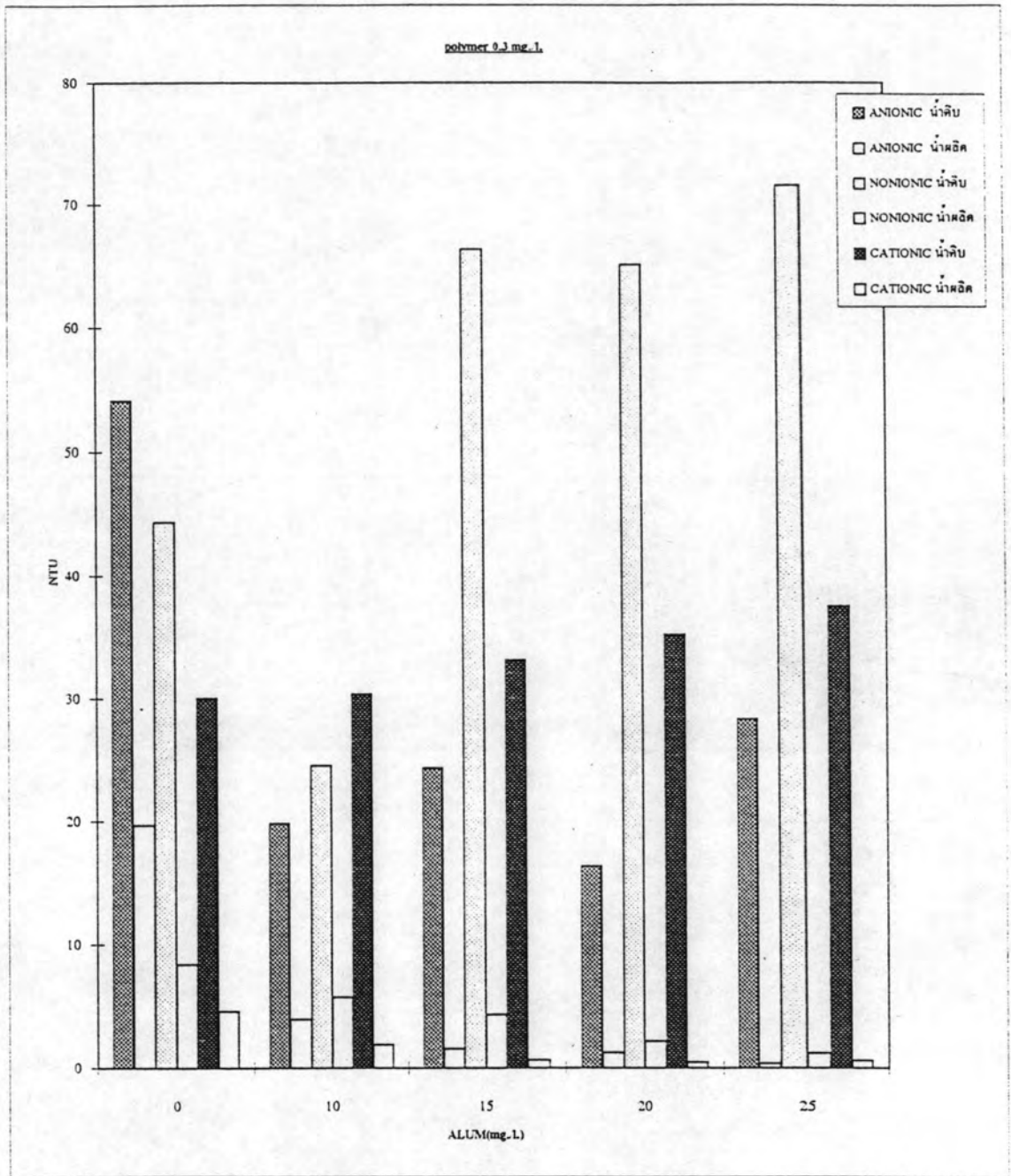
0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และ โพลีเมอร์ปริมาตร 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.48 เปรียบเทียบความขุ่นเฉลี่ยที่ 18 ชม.สุดท้ายของการเดินระบบของน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.49 ประสิทธิภาพการกำจัดความขุ่นของระบบที่ 18 ชม.สุดท้ายของการเดินระบบ เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.50 เปรียบเทียบความขุ่นเฉลี่ยที่ 18 ชม.สุดท้ายของการเดินระบบของน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบหรือไม่มีประจุหรือประจุบวก 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

1) ช่วงที่ใช้โพสิเมอร์ประจุบวกความขุ่นน้ำดิบมีค่าสูงกว่าช่วงการทดลองที่ใช้โพสิเมอร์ประจุลบทุกการทดลองแต่คุณภาพน้ำผลิตที่ได้จากการทดลองที่ใช้โพสิเมอร์ประจุบวกจะมีคุณภาพสูงกว่าการทดลองที่ใช้โพสิเมอร์ประจุลบทุกการทดลอง แสดงให้เห็นว่าโพสิเมอร์ประจุบวกมีประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่นในกระบวนการผลิตได้ดีกว่าโพสิเมอร์ประจุลบ ดังรูปที่ 5.51

2) ช่วงที่ใช้โพสิเมอร์ไม่มีประจุความขุ่นน้ำดิบมีค่าสูงกว่าช่วงการทดลองที่ใช้โพสิเมอร์ประจุลบประมาณ 3 เท่า แต่คุณภาพน้ำผลิตที่ได้จากการใช้โพสิเมอร์ทั้งสองประจุมีค่าใกล้เคียงกัน แสดงให้เห็นว่าโพสิเมอร์ไม่มีประจุมีประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่นได้ดีกว่าโพสิเมอร์ประจุลบ ดังรูปที่ 5.51

3) ช่วงที่ใช้โพสิเมอร์ไม่มีประจุและประจุบวก การทดลองที่ใช้สารส้ม 0, 15, 20 และ 25 มก./ล. ความขุ่นน้ำดิบจากการทดลองใช้โพสิเมอร์ไม่มีประจุมีค่าสูงกว่าการทดลองที่ใช้โพสิเมอร์ประจุบวกประมาณ 2 เท่า และน้ำผลิตที่ได้จากการใช้โพสิเมอร์ทั้งสองประจุมีคุณภาพสูง โดยการใช้โพสิเมอร์ประจุบวกจะได้น้ำผลิตมีคุณภาพสูงกว่า อาจเนื่องมาจากน้ำดิบที่ใช้ในการผลิตมีความขุ่นต่ำกว่า

ส่วนการทดลองที่ใช้สารส้ม 10 มก./ล. พบว่า แม้ความขุ่นน้ำดิบที่ใช้โพสิเมอร์ประจุบวกมีค่าสูงกว่ากรณีที่ใช้โพสิเมอร์ไม่มีประจุ แต่น้ำผลิตที่ได้จากการใช้โพสิเมอร์ประจุบวกกลับมีคุณภาพสูงกว่า ดังนั้นจึงมีแนวโน้มว่าประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่นของการใช้โพสิเมอร์ประจุบวกมีประสิทธิภาพสูงกว่าโพสิเมอร์ไม่มีประจุ ดังรูปที่ 5.51

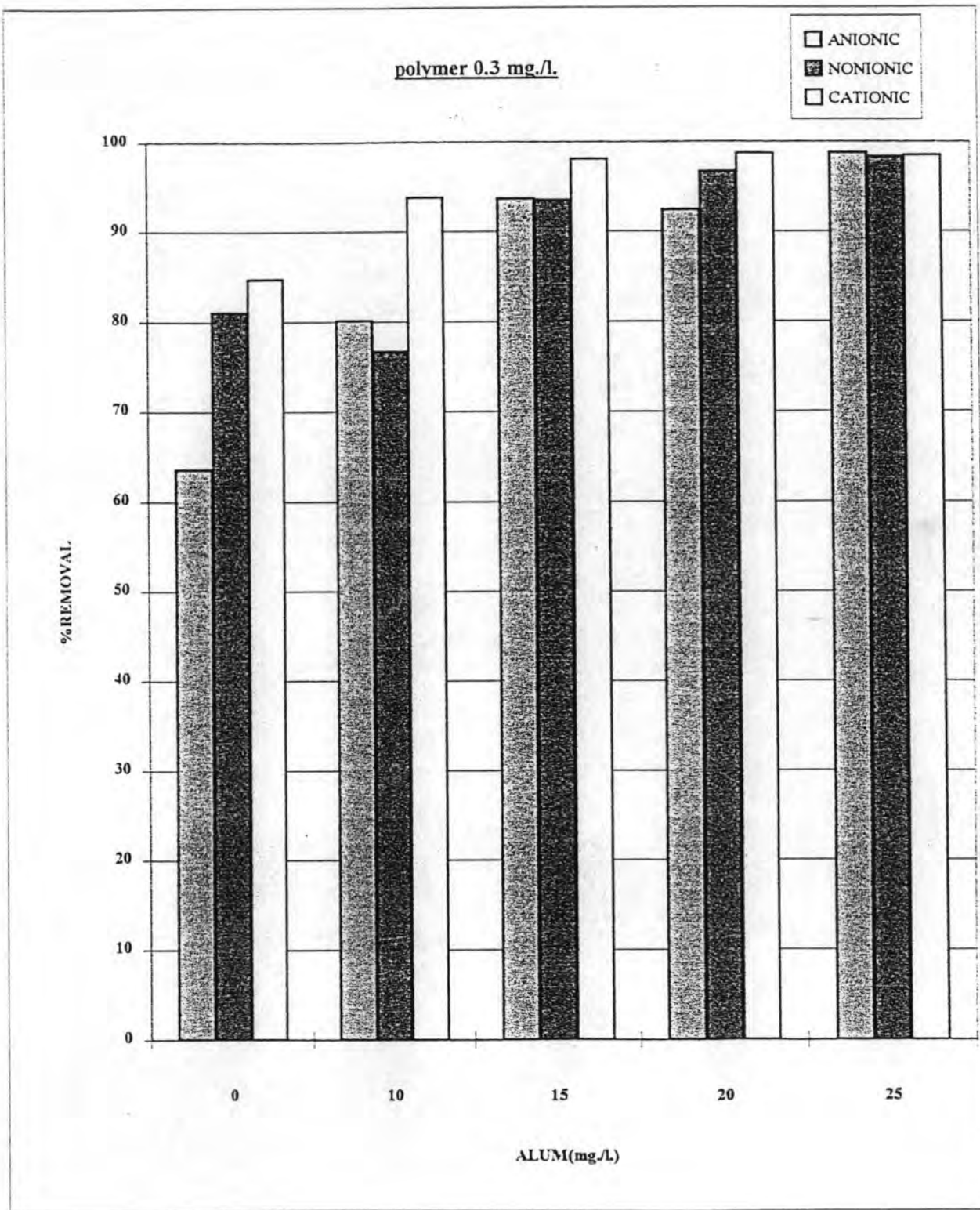
5.2. พีเอชของน้ำดิบ, น้ำหลังกวนเร็วและน้ำผลิต

5.2.1 กรณีทดลองช่วงสั้น (นานครั้งละ 6 ชั่วโมง)

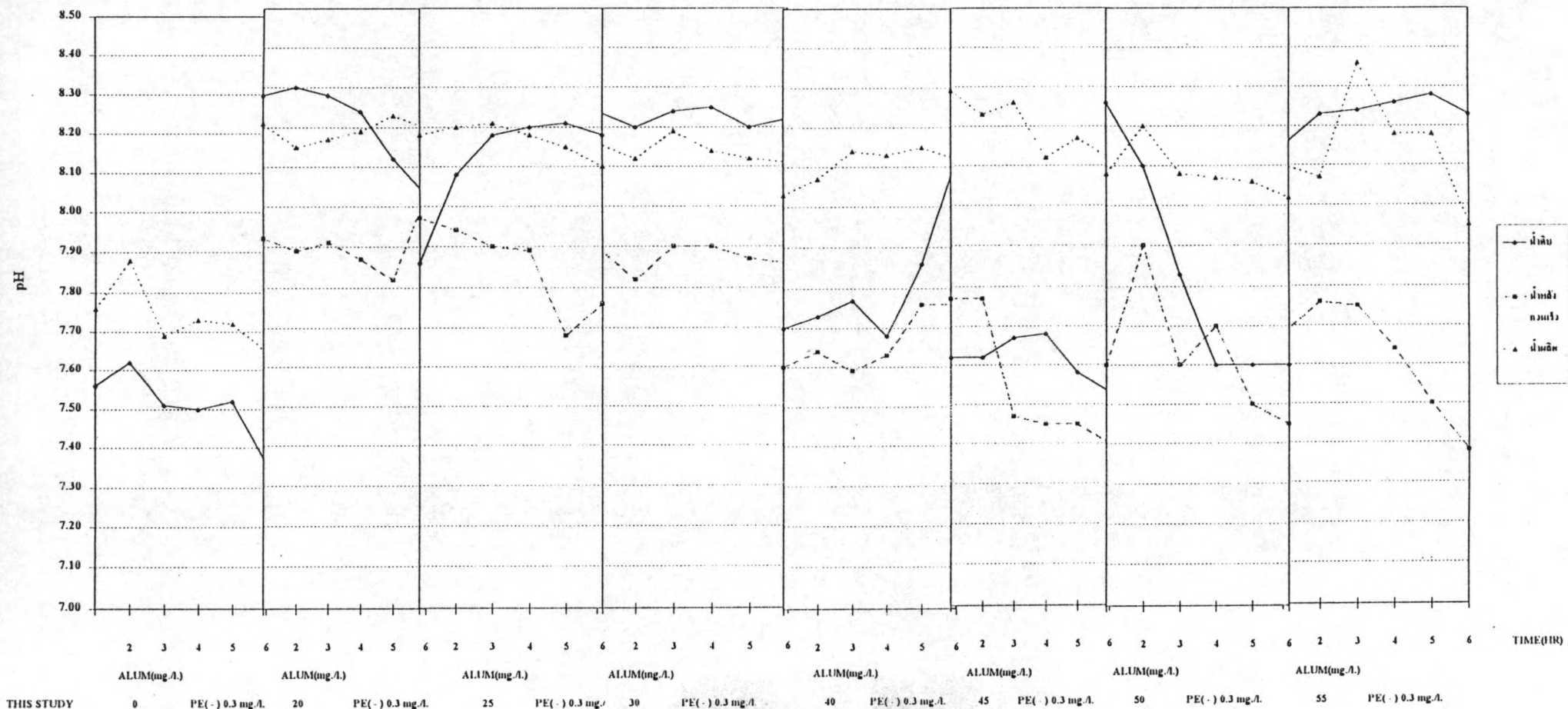
5.2.1.1 กรณีใช้โพสิเมอร์ประจุลบ

5.2.1.1.1 กรณีไม่ได้ปรับค่าพีเอชน้ำดิบ

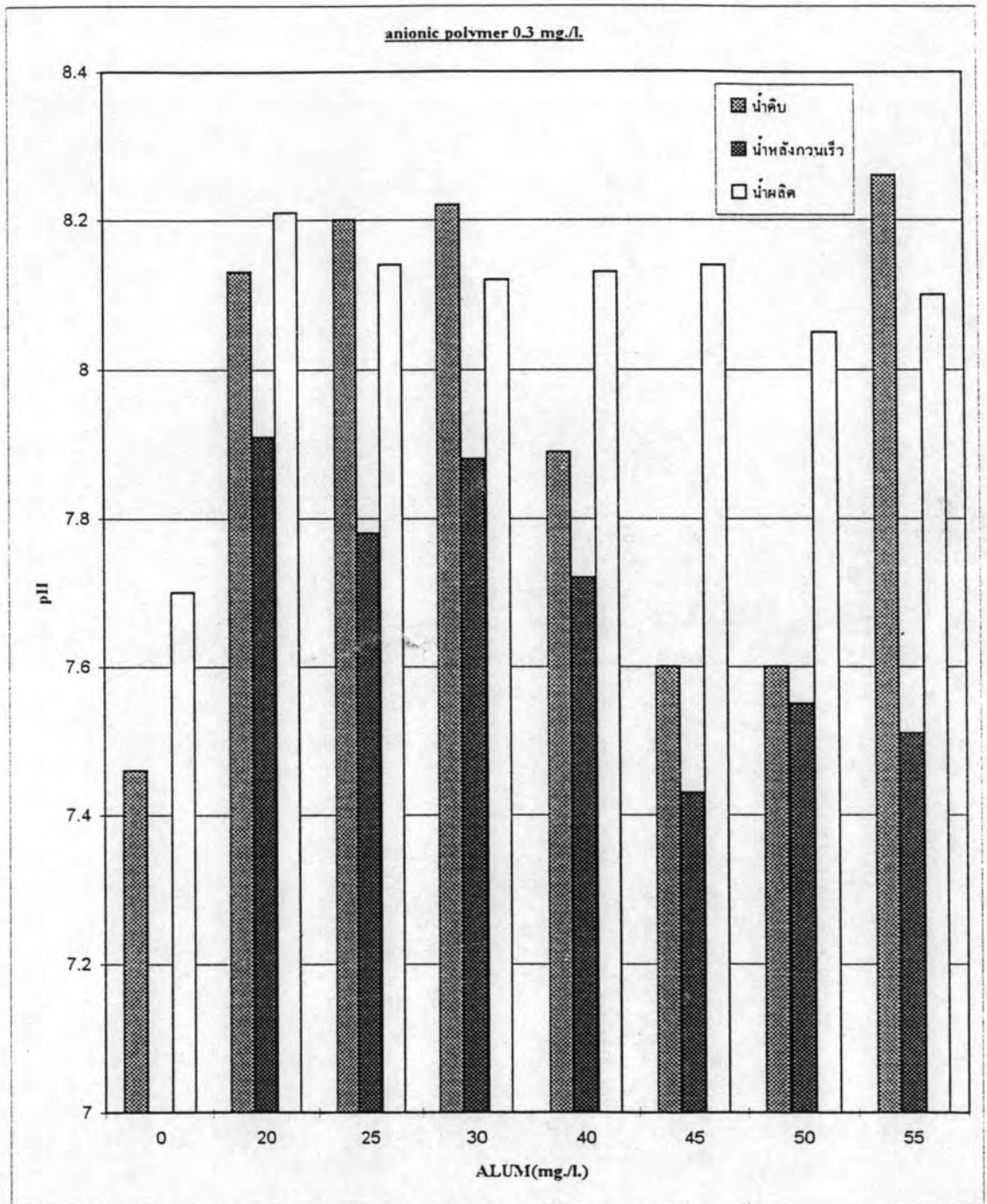
จากตารางที่ 5.9 และรูปที่ 5.52 - 5.53 ทุกการทดลองค่าพีเอชของน้ำหลังกวนเร็วจะมีค่าต่ำกว่าค่าพีเอชของน้ำดิบประมาณ 0.24 โดยพีเอชที่ลดลงไม่มีความสัมพันธ์แปรผันตรงกับปริมาณสารส้มที่ใช้อย่างเด่นชัด เนื่องจากน้ำหลังกวนเร็วได้มีการเติมสารส้มเพื่อเป็นตัวโคแอกกูแลนต์ในการทำลายเสถียรภาพของอนุภาคคอลลอยด์ ดังปฏิกิริยาไฮโดรไลซิส ซึ่งจะทำให้น้ำหลังกวนเร็วมีพีเอชลดลง

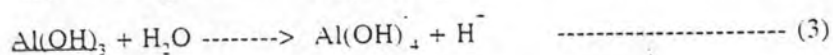
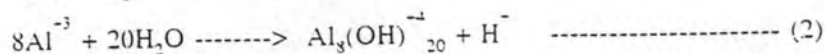
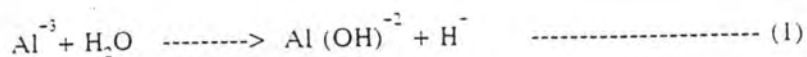
รูปที่ 5.51 เปรียบเทียบประสิทธิภาพการกำจัดความขุ่นของระบบที่ 18 ซม.สุดท้ายของการเดินระบบ เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบหรือไม่มีประจุหรือประจุบวก 0.3 มก./ล.(72 ซม./ครั้ง)

รูปที่ 5.52 พิสูจน์น้ำดื่ม, น้ำหลังกวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 0, 20, 25, 30, 40, 45, 50 และ 55 มก./ล. และ โพลีเมอร์ปริมาตร 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.53 เปรียบเทียบพีเอชน้ำดิบ, น้ำหลังกวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 0, 20, 25, 30, 40, 45, 50 และ 55 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

น้ำดิบที่ได้ผ่านกระบวนการเร็วซึ่งมีการเติมสารส้ม (ความเร็วรอบของใบพัดในกระบวนการเร็วมีค่าประมาณ 450 รอบต่อนาที ทำให้น้ำดิบมีความปั่นป่วนสูง) แล้วจะมีน้ำหลังกระบวนการเร็วมีค่าพีเอชต่ำเดิมหรือเพิ่มขึ้นเล็กน้อย จากนั้นน้ำดังกล่าวจะเข้าสู่กระบวนการช้ามีความเร็วรอบของใบพัด 5 รอบต่อนาที และความเร็วน้ำไหลขึ้นสูงบริเวณด้านล่างเนื่องจากมีลักษณะเป็นรูปกรวย ทำให้น้ำมีความปั่นป่วนสูง ค่าพีเอชของน้ำผลิตที่ได้จะมีค่าสูงขึ้นกว่าน้ำดิบเล็กน้อย ประมาณ 0.01

ตารางที่ 5.9 พีเอชน้ำดิบ น้ำหลังกระบวนการเร็ว และน้ำผลิต กรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุลบปริมาณ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

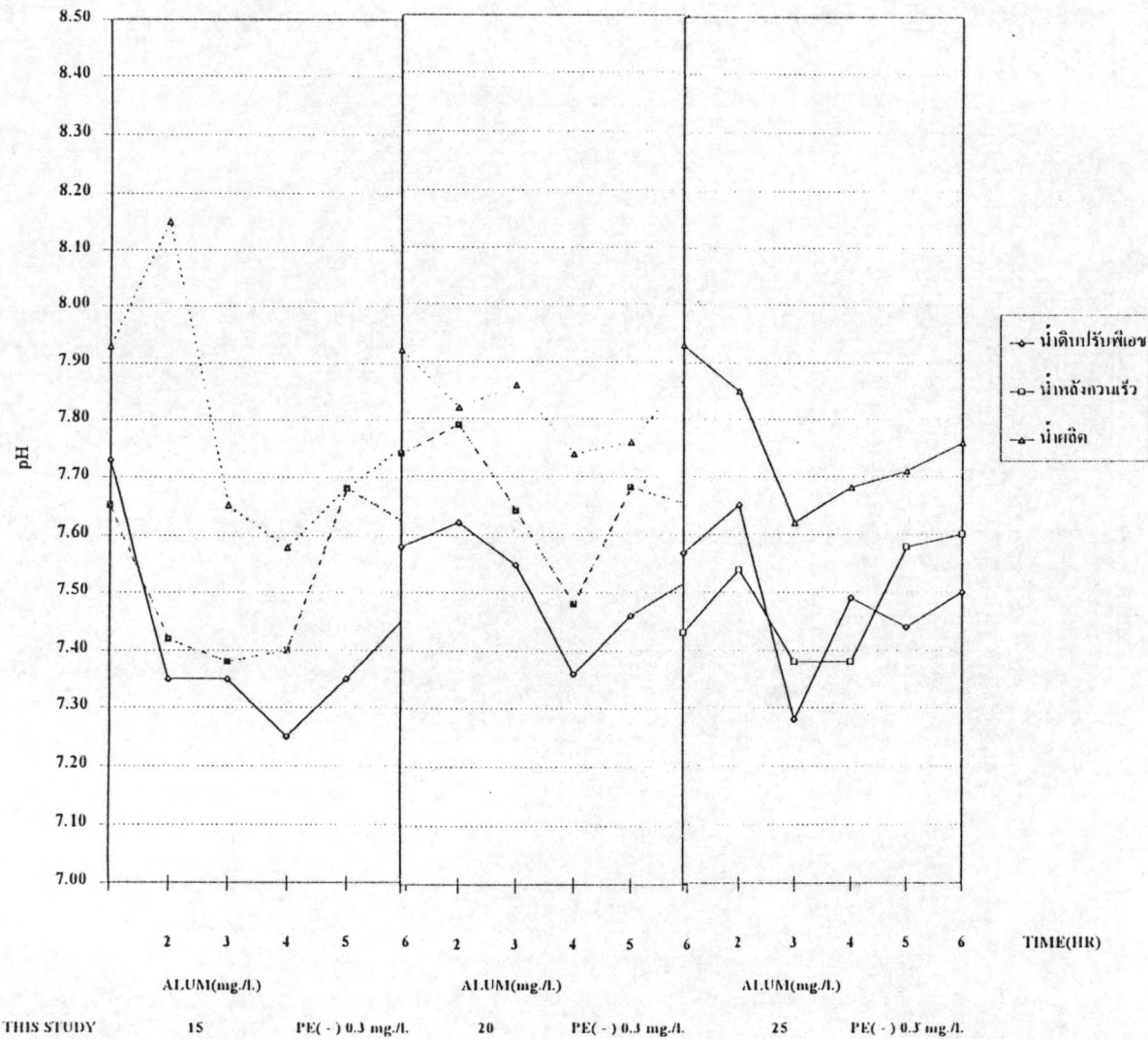
ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)		0	20	25	30	40	45	50	55
พีเอช	น้ำดิบ	7.46	8.13	8.20	8.22	7.89	7.60	7.60	8.26
	น้ำหลัง กระบวนการเร็ว	-	7.91	7.78	7.88	7.72	7.43	7.55	7.51
	น้ำผลิต	7.7	8.21	8.14	8.12	8.13	7.14	8.05	8.10

5.2.1.1.2 กรณีปรับค่าพีเอชน้ำดิบ (pH 7.5)

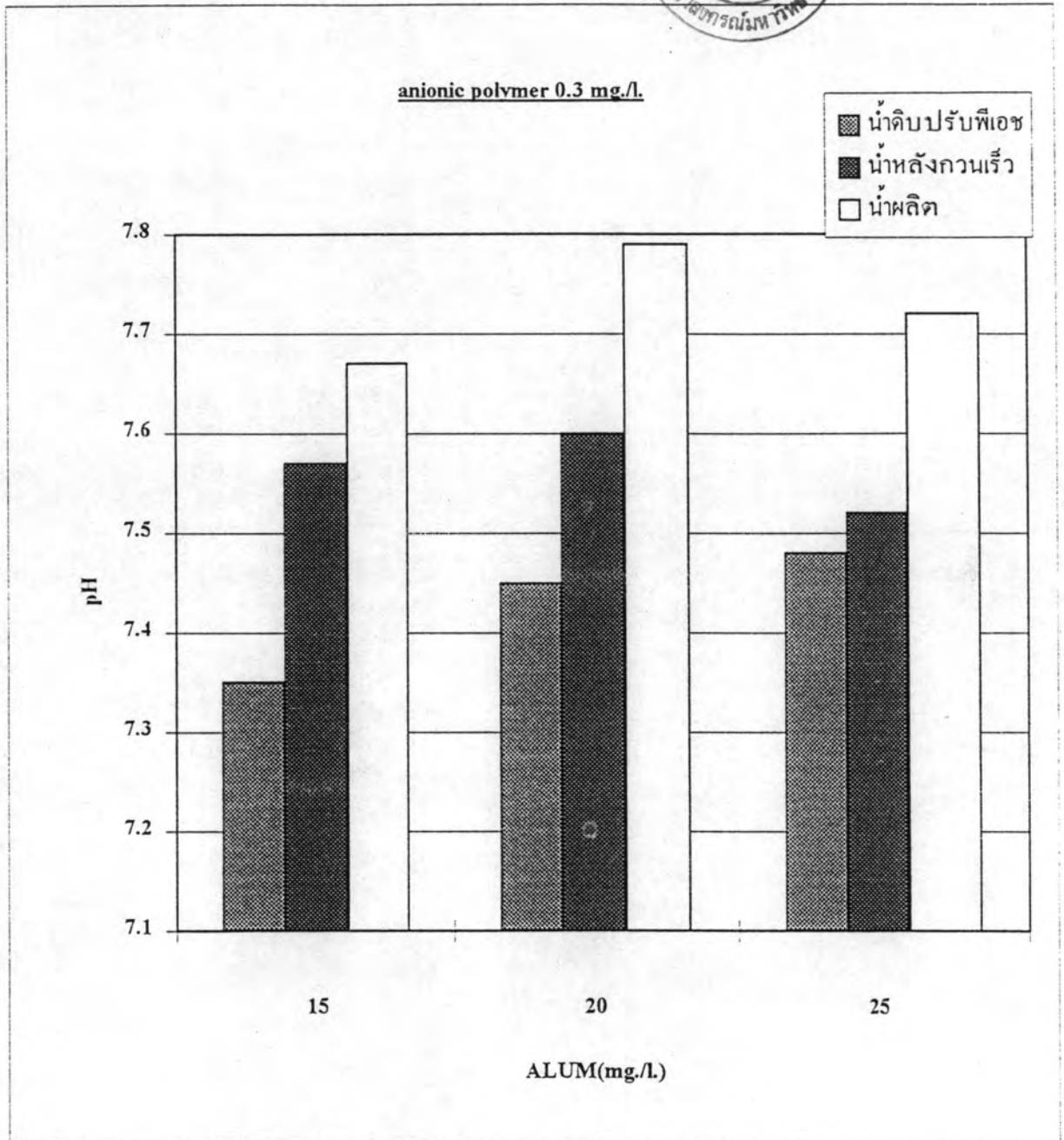
จากตารางที่ 5.10 และรูปที่ 5.54 - 5.55 ค่าพีเอชของน้ำดิบมีค่าสูงกว่าค่าพีเอชของน้ำหลังกระบวนการเร็วประมาณ 0.14 อาจเนื่องมาจากปริมาณสารส้มที่ใช้ในการทดลองช่วงนี้มีปริมาณต่ำ และความเร็วรอบในการกวนเร็วของใบพัดค่อนข้างสูง ทำให้อัตราพีเอชของน้ำหลังกระบวนการเร็วไม่ลดลง

ค่าพีเอชของน้ำผลิตมีค่าสูงกว่าของน้ำดิบเล็กน้อยประมาณ 0.3 ด้วยเหตุผลเช่นเดียวกับกรณีที่ใช้น้ำดิบที่ไม่ปรับค่าพีเอช

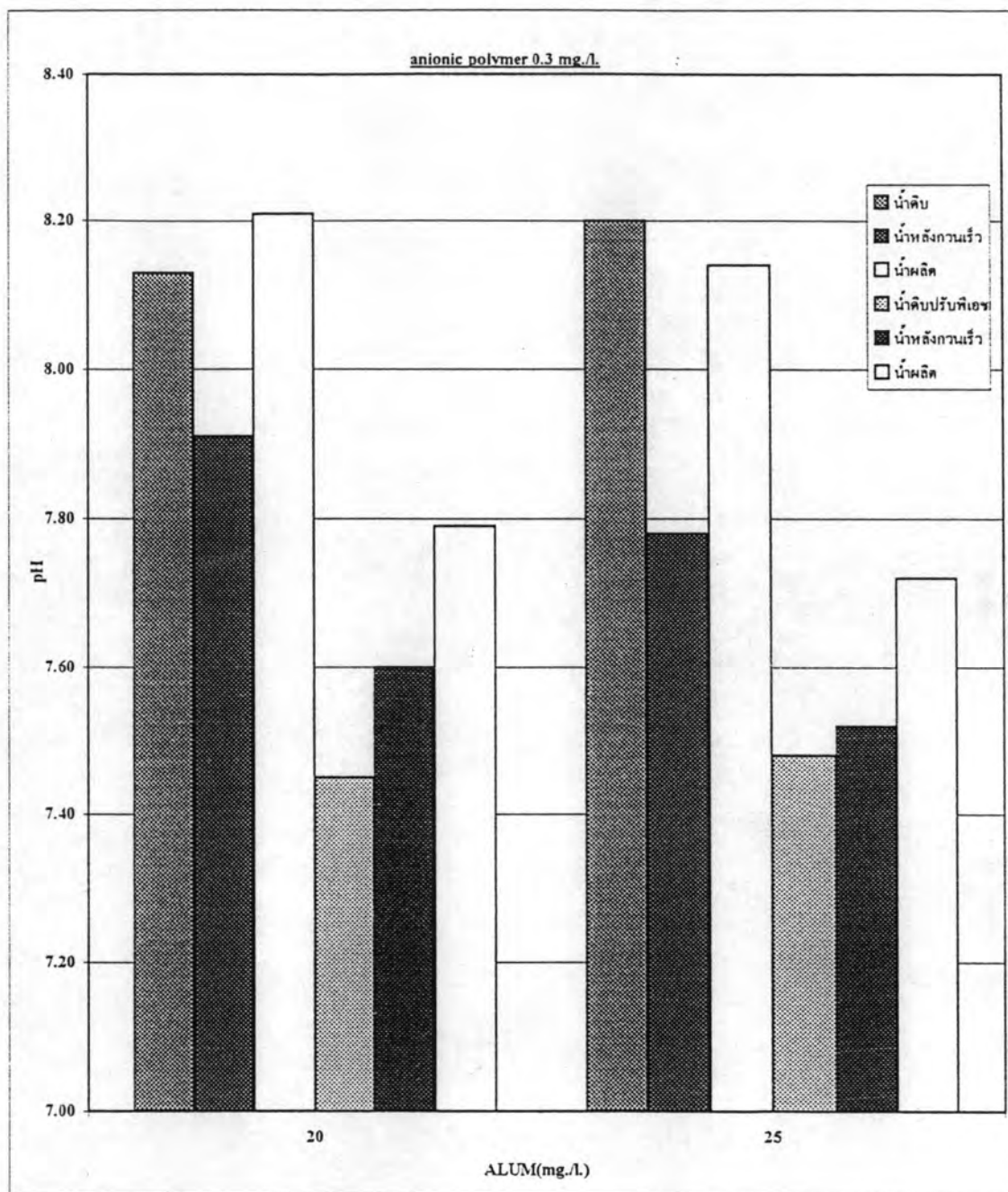
จากการเปรียบเทียบรวมแล้ว น้ำดิบที่ไม่ปรับและปรับค่าพีเอช ค่าพีเอชของน้ำหลังกระบวนการเร็วลดลงหรือเพิ่มขึ้นเล็กน้อย อาจเนื่องมาจากปริมาณสารส้มที่ใช้ในการทดลองนี้มีปริมาณต่ำ และความเร็วใบพัดในกระบวนการเร็วมีค่าสูงทำให้อัตราพีเอชของน้ำหลังกระบวนการเร็วไม่ลดลงมาก และค่าพีเอชของน้ำผลิตมีค่าสูงกว่าน้ำดิบเล็กน้อย ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาในเบื้องต้น ดังรูปที่ 5.56

รูปที่ 5.54 พีเอชน้ำดื่มปรับพีเอช, น้ำทอถวเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพสิเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.55 เปรียบเทียบพีเอชน้ำดิบ,น้ำหลังกวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.56 เปรียบเทียบพีเอชน้ำดิบไม่ปรับและปรับพีเอช, น้ำหลังกวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

ตารางที่ 5.10 พีเอชน้ำดิบปรับพีเอช (pH 7.5) น้ำหลังกวนเร็ว และน้ำผลิต กรณีใช้ร่วมกับ โพลีเมอร์ประจุลบปริมาณ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)		15	20	25
พีเอช	น้ำดิบ	7.35	7.45	7.48
	น้ำหลัง กวนเร็ว	7.57	7.60	7.52
	น้ำผลิต	7.67	7.79	7.72

5.2.1.2 กรณีใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุ

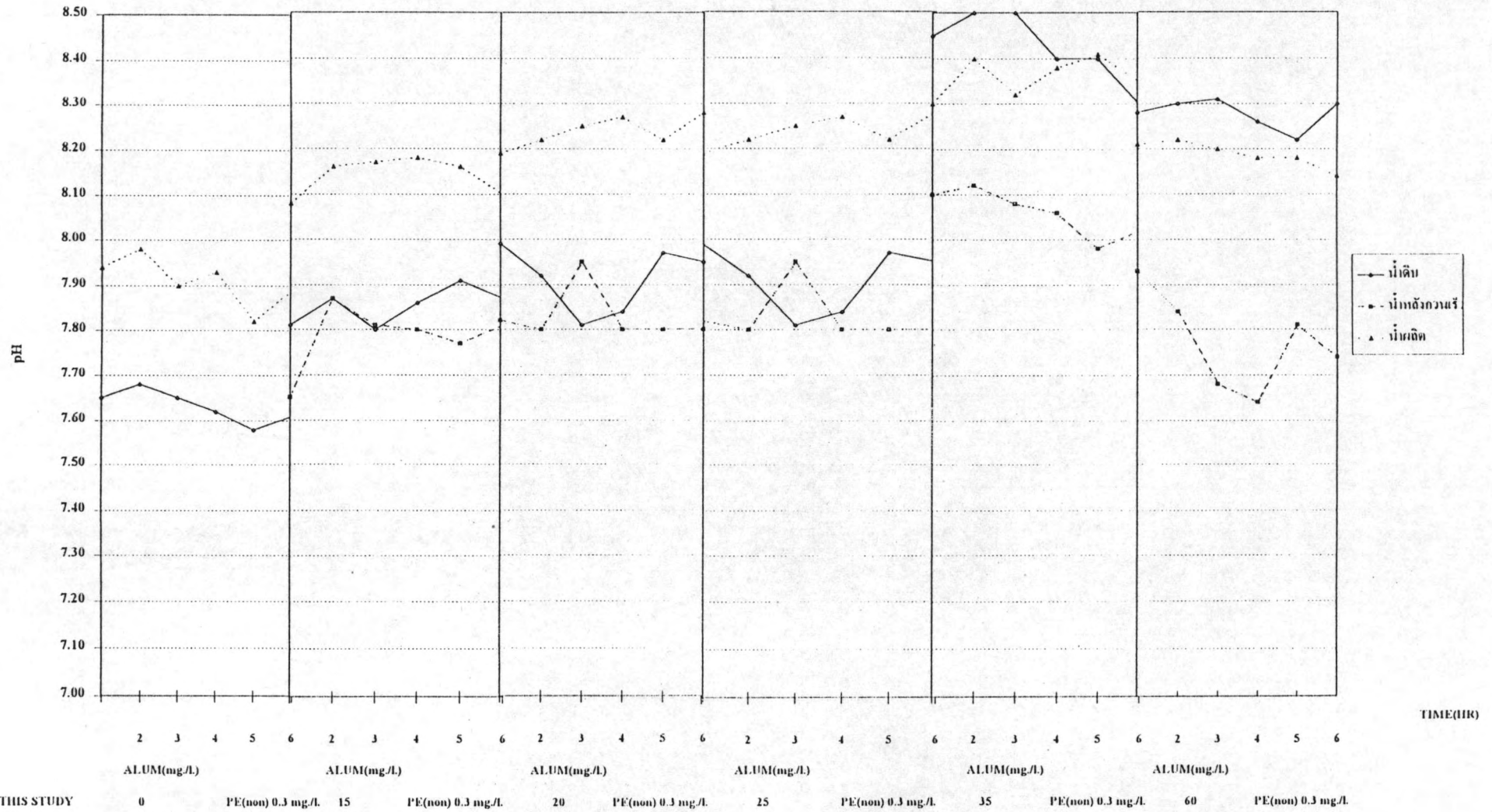
5.2.1.2.1 กรณีไม่ได้ปรับค่าพีเอชน้ำดิบ

จากตารางที่ 5.11 และรูปที่ 5.57 - 5.58 ทุกการทดลอง ค่าพีเอชของน้ำหลังกวนเร็วจะมีค่าต่ำกว่าค่าพีเอชของน้ำดิบประมาณ 0.24 แนวโน้มพีเอชที่ลดลงมีความสัมพันธ์แปรผันตรงกับปริมาณสารส้มที่ใช้ เนื่องจากน้ำหลังกวนเร็วมีการเติมสารส้มเพื่อเป็นตัวโคแอกกูแลนต์ในการทำลายเสถียรภาพของอนุภาคคอลลอยด์ ดังปฏิกิริยาที่กล่าวมาแล้วในเบื้องต้น

น้ำผลิตที่ได้จากกระบวนการผลิตจะมีค่าพีเอชใกล้เคียงหรือสูงกว่าน้ำดิบเล็กน้อยประมาณ 0.2 เนื่องจากเหตุผลที่กล่าวมาในเบื้องต้น

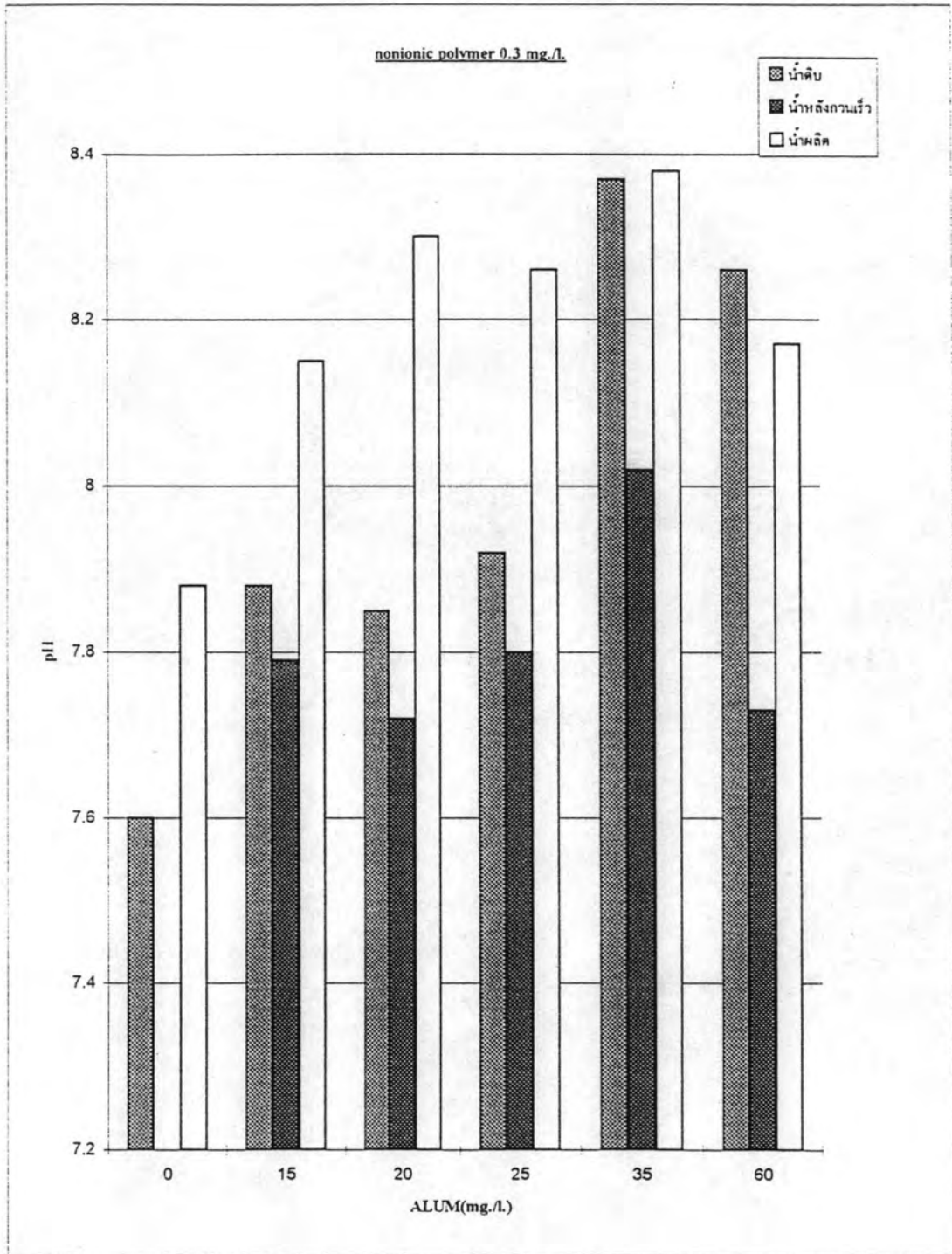
ตารางที่ 5.11 พีเอชน้ำดิบ น้ำหลังกวนเร็ว และน้ำผลิต กรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ไม่มีประจุ ปริมาณ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)		0	15	20	25	35	60
พีเอช	น้ำดิบ	7.60	7.88	7.85	7.92	8.37	8.26
	น้ำหลัง กวนเร็ว	-	7.79	7.72	7.80	8.02	7.73
	น้ำผลิต	7.88	8.15	8.30	8.24	8.38	8.17

รูปที่ 5.57 พีเอชน้ำดื่ม, น้ำหลังวางเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 0, 15, 20, 25, 35 และ 60 มก./ล.

และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.58 เปรียบเทียบพีเอชน้ำดิบ,น้ำหลังทวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 0, 15, 20, 25, 35 และ 60 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

5.2.1.2.2 กรณีปรับค่าพีเอชน้ำดิบ (pH 7.5)

จากตารางที่ 5.12 และ รูปที่ 5.59 - 5.60 ค่าพีเอชของน้ำดิบมีค่าใกล้เคียงกับค่าพีเอชของน้ำหลังกวนเร็ว เนื่องจากปริมาณสารส้มที่ใช้ในการทดลองนี้มีปริมาณต่ำ และความเร็วรอบในการกวนเร็วของใบพัดค่อนข้างสูง ทำให้ค่าพีเอชของน้ำหลังกวนเร็วไม่ลดลง

ค่าพีเอชของน้ำผลิตมีค่าสูงกว่าค่าพีเอชของน้ำดิบเล็กน้อยประมาณ 0.3 สอดคล้องกับกรณีน้ำดิบที่ไม่ได้มีการปรับค่าพีเอช ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาแล้วในเบื้องต้น

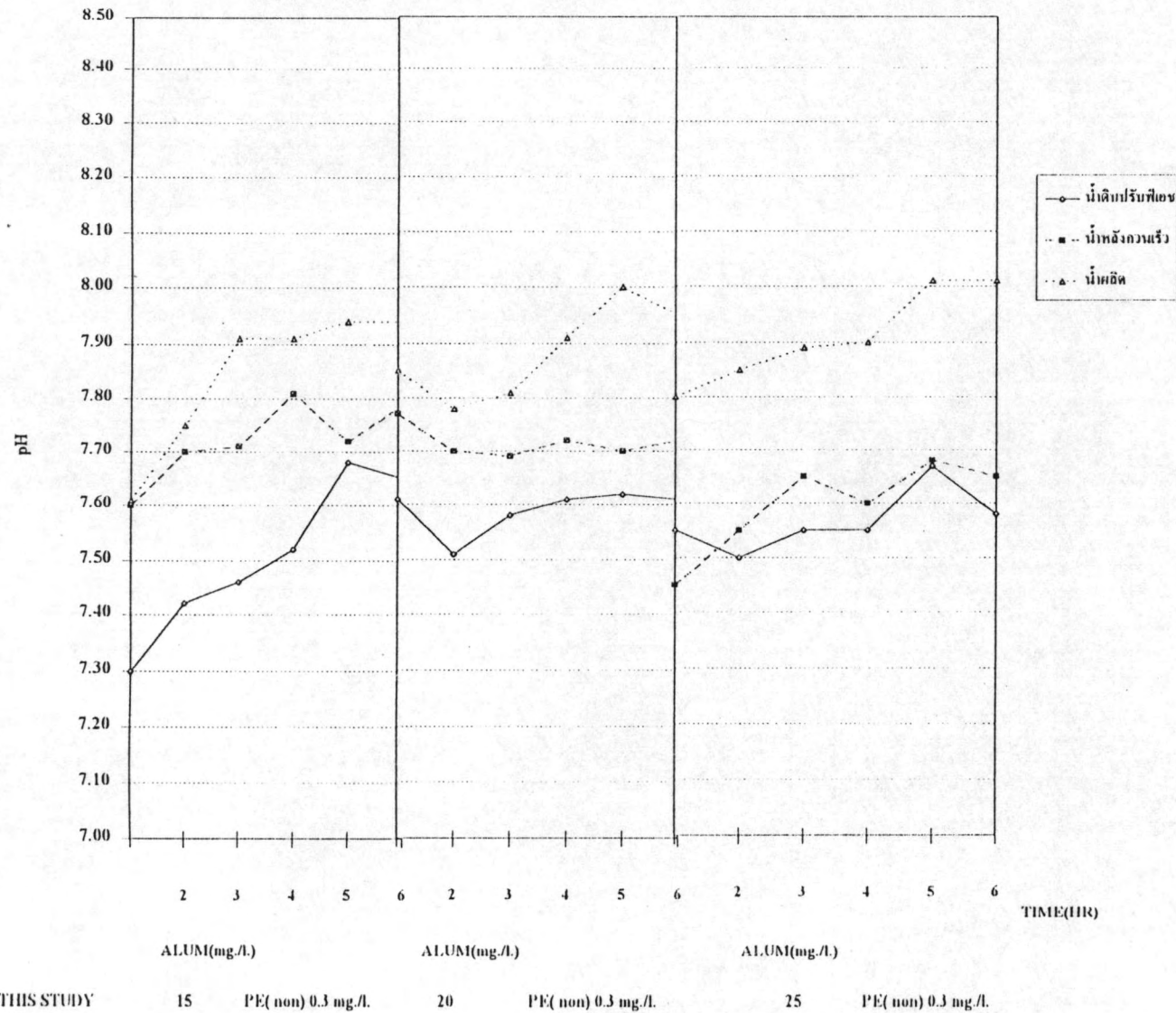
จากการเปรียบเทียบรวมแล้ว น้ำดิบที่ไม่ปรับและปรับค่าพีเอช ค่าพีเอชของน้ำหลังกวนเร็วจะเพิ่มขึ้นหรือลดลงเล็กน้อย อาจเนื่องมาจากปริมาณสารส้มที่ใช้ในการทดลองช่วงนี้มีปริมาณต่ำ และความเร็วรอบในการกวนเร็วของใบพัดค่อนข้างสูงทำให้ค่าพีเอชของน้ำหลังกวนเร็วไม่ลดลงมาก และค่าพีเอชของน้ำผลิตมีค่าสูงกว่าน้ำดิบเล็กน้อยด้วยเหตุผลที่กล่าวมาในเบื้องต้น ดังรูปที่ 5.61

ตารางที่ 5.12 พีเอชน้ำดิบปรับพีเอช (pH 7.5) น้ำหลังกวนเร็ว และน้ำผลิต กรณีใช้ร่วมกับ โพลีเมอร์ไม่มีประจุปริมาณ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)		15	20	25
พีเอช	น้ำดิบ	7.62	7.61	7.60
	น้ำหลัง กวนเร็ว	7.77	7.71	7.64
	น้ำผลิต	7.93	7.95	7.97

5.2.1.3 กรณีใช้โพลีเมอร์ประจุบวก

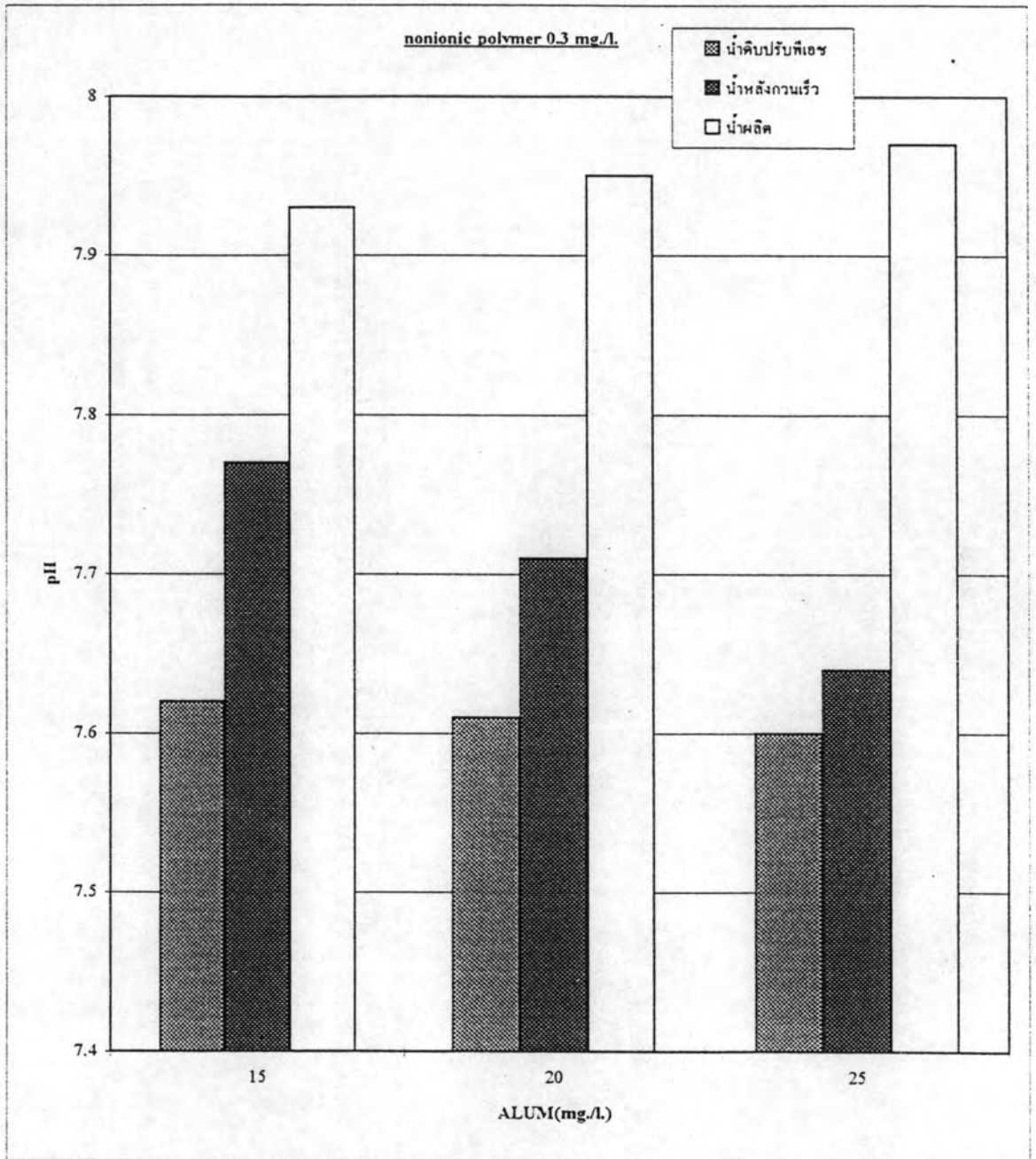
จากตารางที่ 5.13 และ รูปที่ 5.62 - 5.63 ค่าพีเอชของน้ำหลังกวนเร็ว 1 มีค่าต่ำกว่าหรือใกล้เคียงกับค่าพีเอชของน้ำดิบ เนื่องจากน้ำหลังกวนเร็ว 1 มีการเติมสารส้มเพื่อเป็นตัวโคแอกกูแลนต์ ในการทำลายเสถียรภาพของอนุภาคคอลลอยด์ คั่งปฏิบัติการที่กล่าวมาแล้วในเบื้องต้น ส่วนน้ำหลังกวนเร็ว 2 มีค่าพีเอชสูงกว่าค่าพีเอชของน้ำดิบเล็กน้อยประมาณ 0.25 เนื่องจากมอเตอร์กวนเร็วชุดที่ 1 ที่ใช้ในการผสมสารส้มกับน้ำดิบ (ความเร็วรอบของใบพัดในกระบอกกวนเร็วมีค่าประมาณ 450 รอบต่อนาที) และมอเตอร์กวนเร็วชุดที่ 2 ที่ใช้ในการผสมน้ำหลังกวนเร็ว 1 กับโพลีเมอร์ประจุบวก (ความเร็วรอบของใบพัดในกระบอกกวนเร็วมีค่าประมาณ 450 รอบต่อนาที) ทำให้น้ำเกิดความปั่นป่วนสูงในกระบอกกวนเร็ว ค่าพีเอชของน้ำ

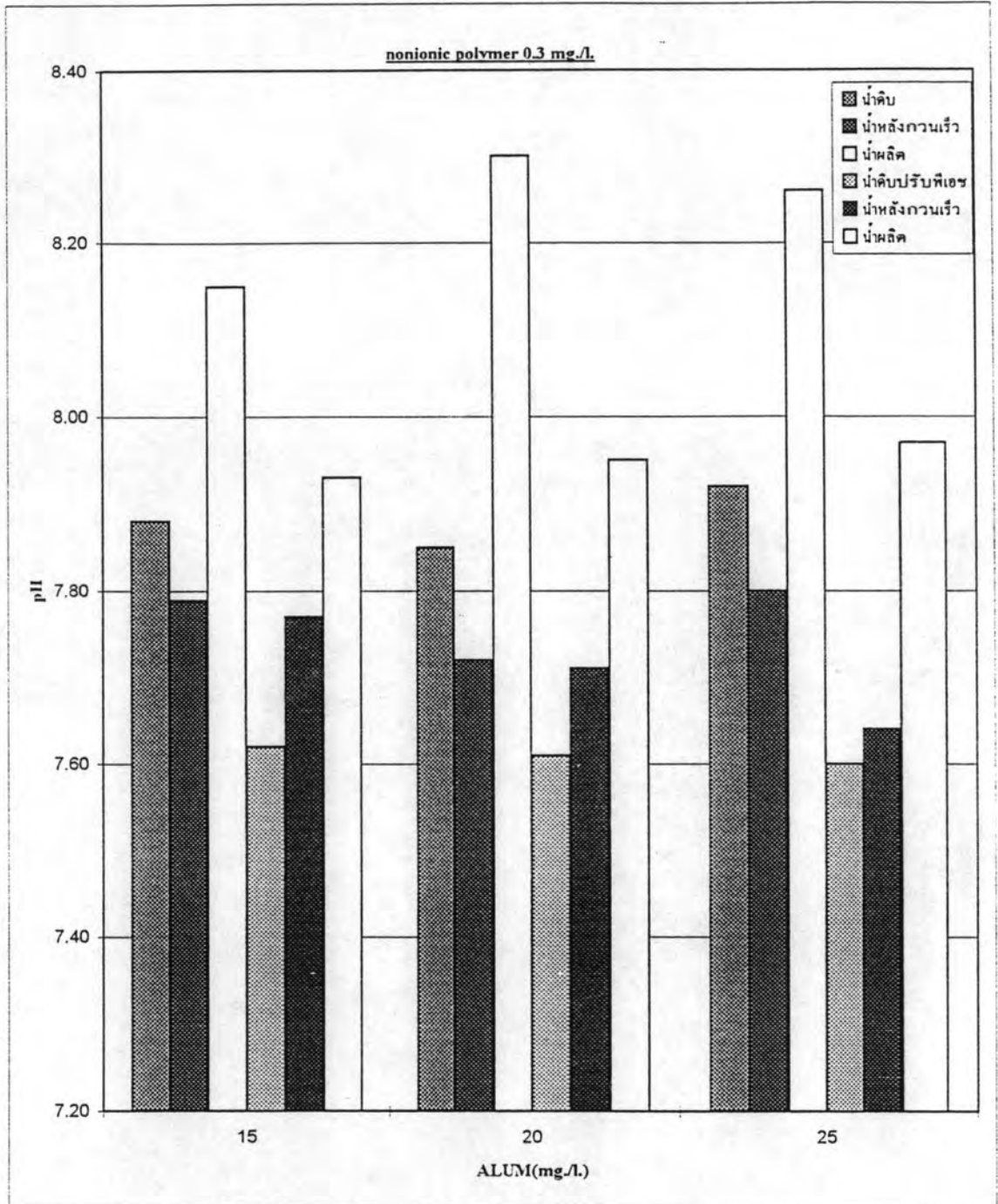
THIS STUDY

15 PE (non) 0.3 mg/L. 20 PE (non) 0.3 mg/L. 25 PE (non) 0.3 mg/L.

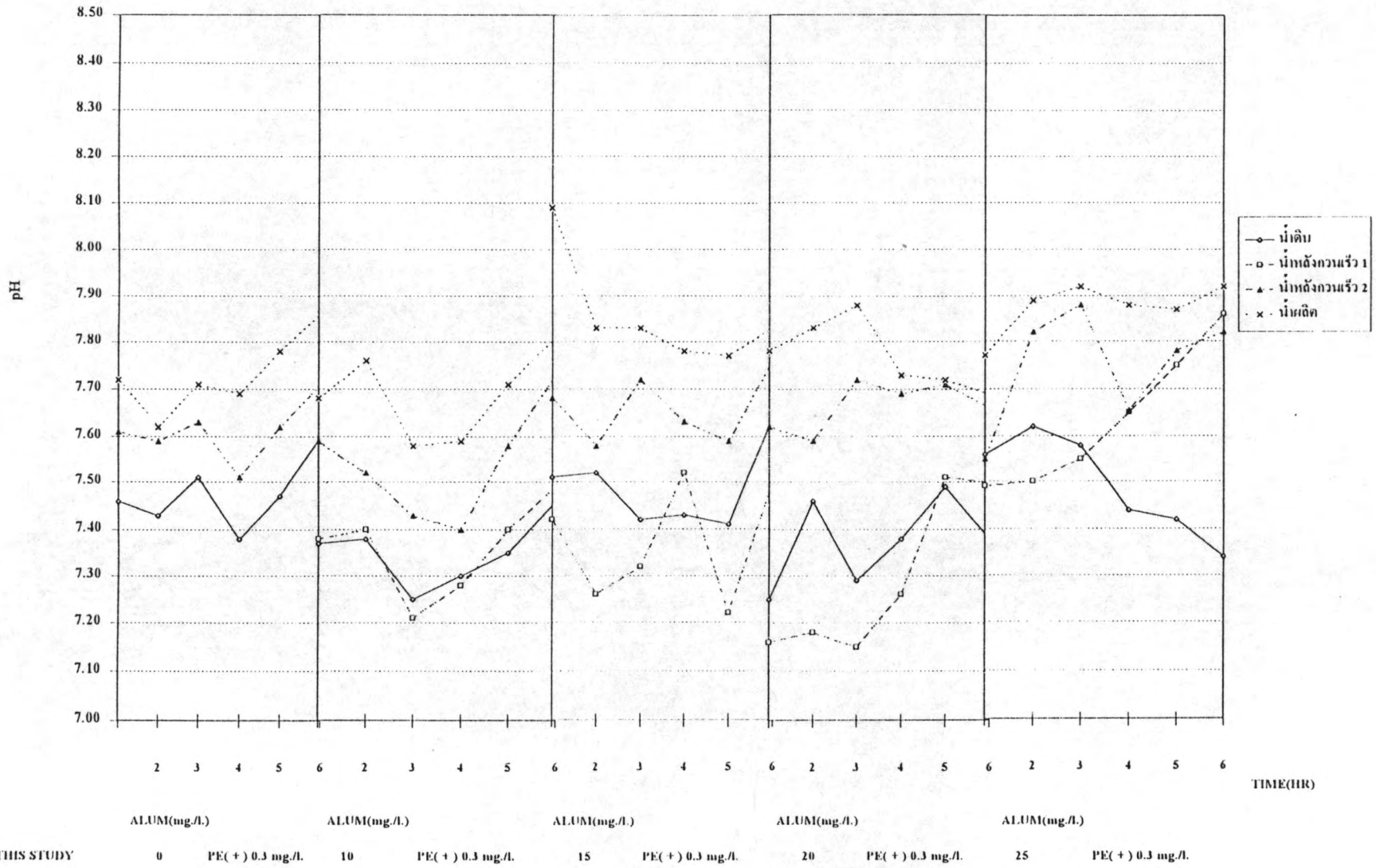
รูปที่ 5.59 พีเอชน้ำดิบปรับพีเอช, น้ำหลังทวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 15, 20 และ 25 มก./ล. และ โพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.60 เปรียบเทียบพีเอชน้ำดิบปรับพีเอช, หลังกวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ไอนีมีประจุ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

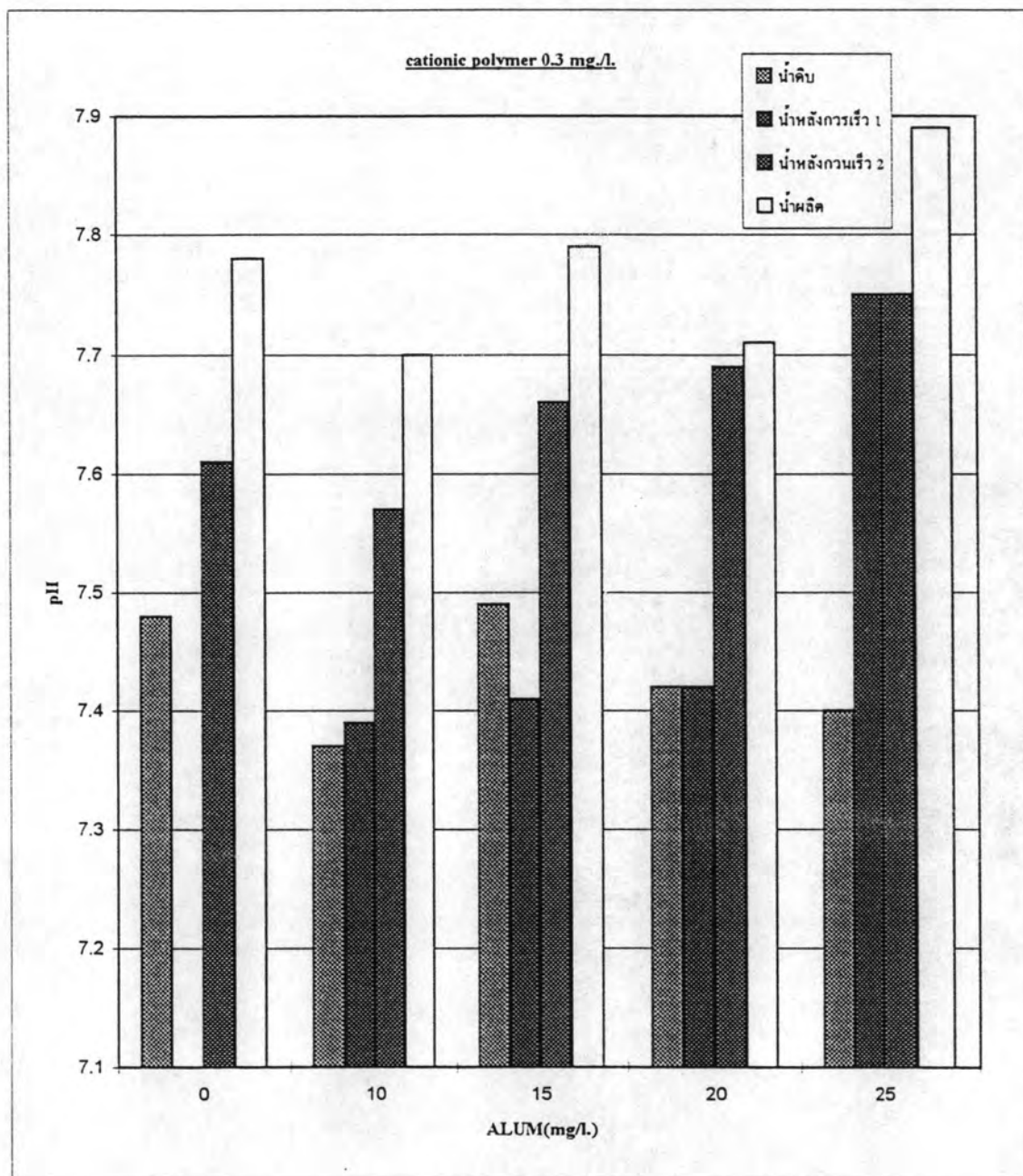

รูปที่ 5.61 เปรียบเทียบพีเอชน้ำดิบไม่ปรับและปรับพีเอช, น้ำหลังกวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 15, 20 และ 25 มก. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.62 พิเศษน้ำดิบ, น้ำล้นกวนเร็วและน้ำยลิต เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล.

และโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.63 เปรียบเทียบพีเอชน้ำดิบ, น้ำหลังการเร็ว และน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

หลังกวนเร็วไม่ลดลง น้ำผลิตที่ได้จากกระบวนการผลิตจะมีค่าพีเอชสูงกว่าของน้ำดิบเล็กน้อย ประมาณ 0.35 สอดคล้องกับการทดลองที่ผ่านมา

ตารางที่ 5.13 พีเอชน้ำดิบ น้ำหลังกวนเร็ว และน้ำผลิต กรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุบวก ปริมาณ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)		0	10	15	20	25
พีเอช	น้ำดิบ	7.48	7.37	7.49	7.42	7.40
	น้ำหลัง กวนเร็ว 1	-	7.39	7.41	7.42	7.75
	น้ำหลัง กวนเร็ว 2	7.61	7.57	7.66	7.69	7.75
	น้ำผลิต	7.78	7.70	7.79	7.71	7.89

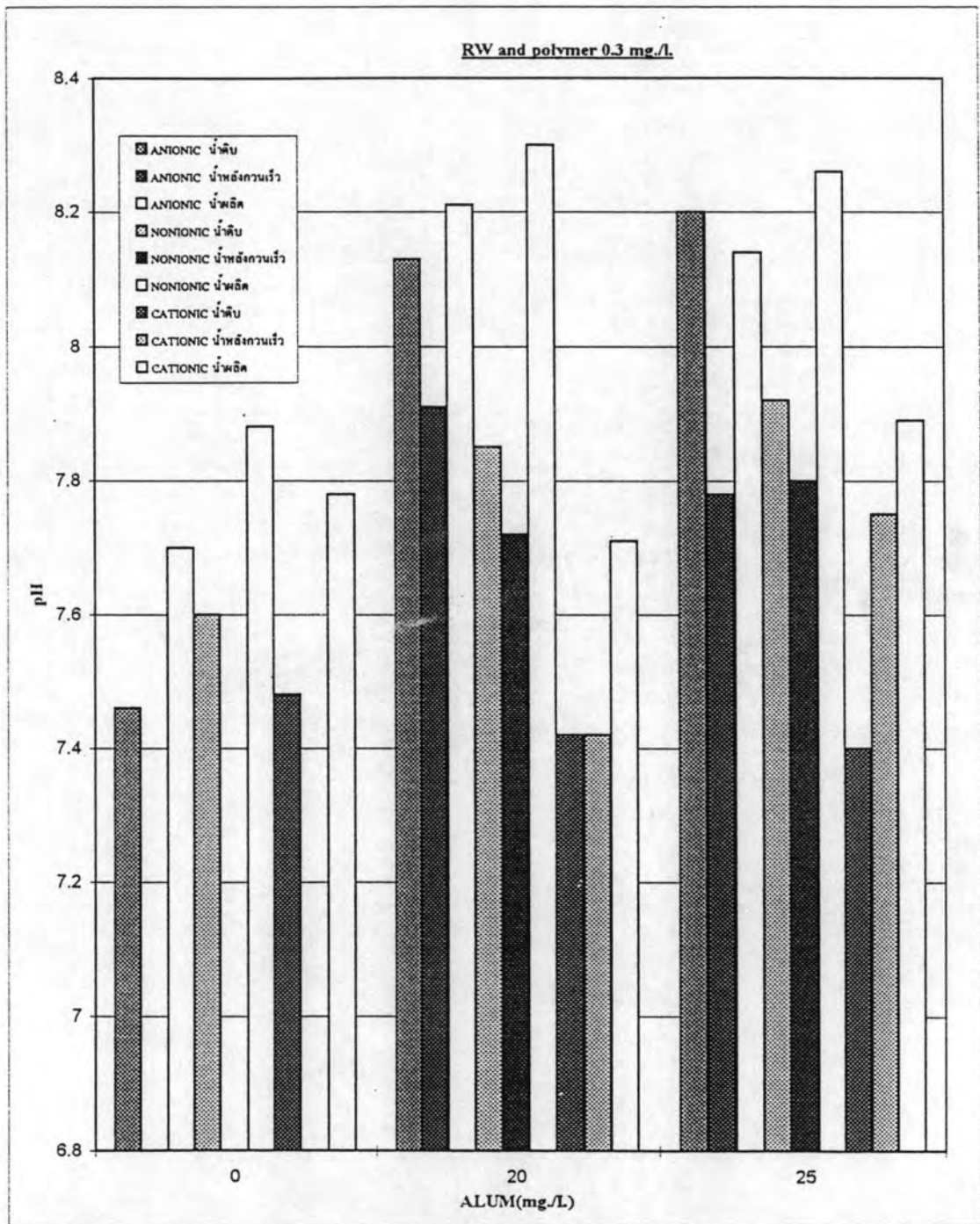
จากการเปรียบเทียบรวมแล้ว น้ำดิบไม่ปรับค่าพีเอช ค่าพีเอชของน้ำหลังกวนเร็วจะลดลงหรือเพิ่มขึ้นเล็กน้อย อาจเนื่องมาจากปริมาณสารส้มที่ใช้ในการทดลองช่วงนี้มีปริมาณต่ำ และความเร็วยอบในการกวนเร็วของใบพัดค่อนข้างสูง ทำให้ค่าพีเอชของน้ำหลังกวนเร็วไม่ลดลง และค่าพีเอชของน้ำผลิตมีค่าสูงกว่าน้ำดิบเล็กน้อยสอดคล้องกับการทดลองที่ผ่านมา ดังรูปที่ 5.64

จากการเปรียบเทียบรวมแล้ว น้ำดิบปรับค่าพีเอช ค่าพีเอชของน้ำหลังกวนเร็วลดลงหรือเพิ่มขึ้นเล็กน้อย และค่าพีเอชของน้ำผลิตมีค่าสูงกว่าน้ำดิบเล็กน้อย ด้วยเหตุผลเช่นเดียวกับการทดลองที่ผ่านมา ดังรูปที่ 5.65

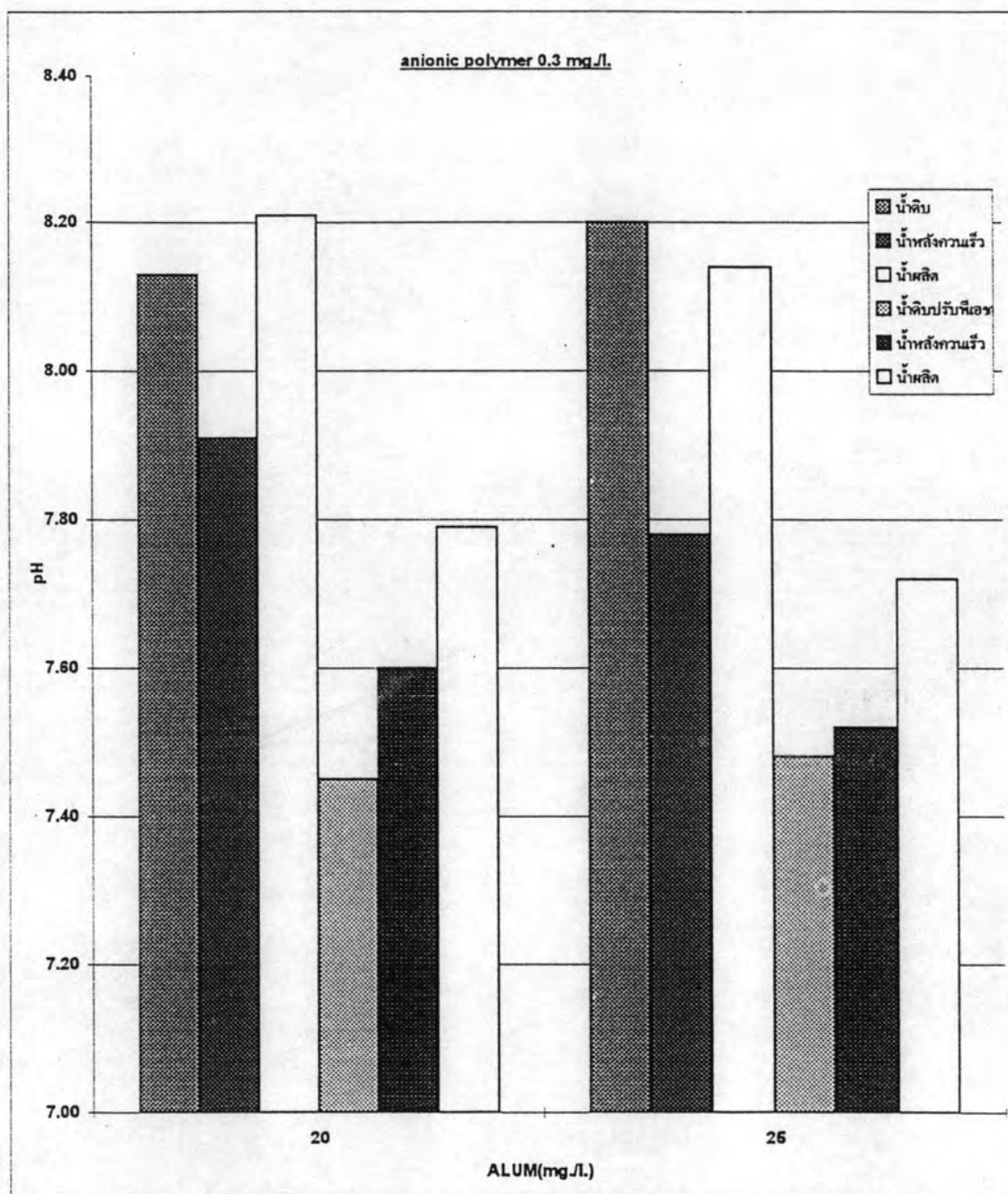
5.2.2 กรณีทดลองเดินระบบยาวนาน(หรือ 72 ชั่วโมง/ครั้ง)

5.2.2.1 กรณีใช้โพลีเมอร์ประจุลบ

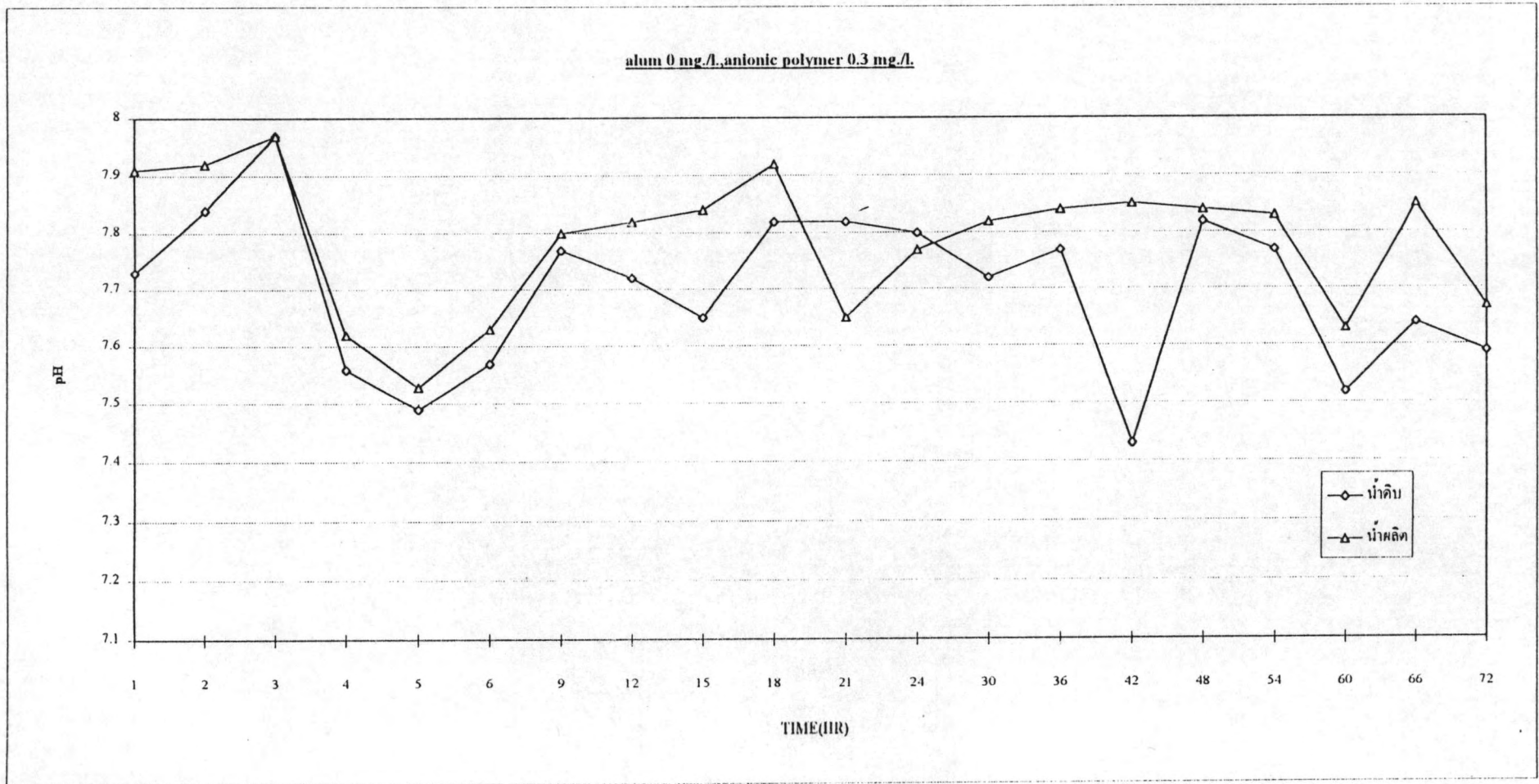
จากตารางที่ 5.14 และรูปที่ 5.66 - 5.70 ค่าพีเอชของน้ำหลังกวนเร็วมีค่าใกล้เคียงหรือต่ำกว่าค่าพีเอชของน้ำดิบเล็กน้อยประมาณ 0.08 แนวโน้มพีเอชที่ลดลงมีความสัมพันธ์แปรผันตรงกับปริมาณสารส้มที่ใช้ เนื่องจากปริมาณสารส้มที่ใช้ในการทดลองนี้มีปริมาณต่ำและความเร็วยอบในการกวนเร็วของใบพัดค่อนข้างสูง ทำให้ค่าพีเอชของน้ำหลังกวนเร็วลดลงไม่มากนัก

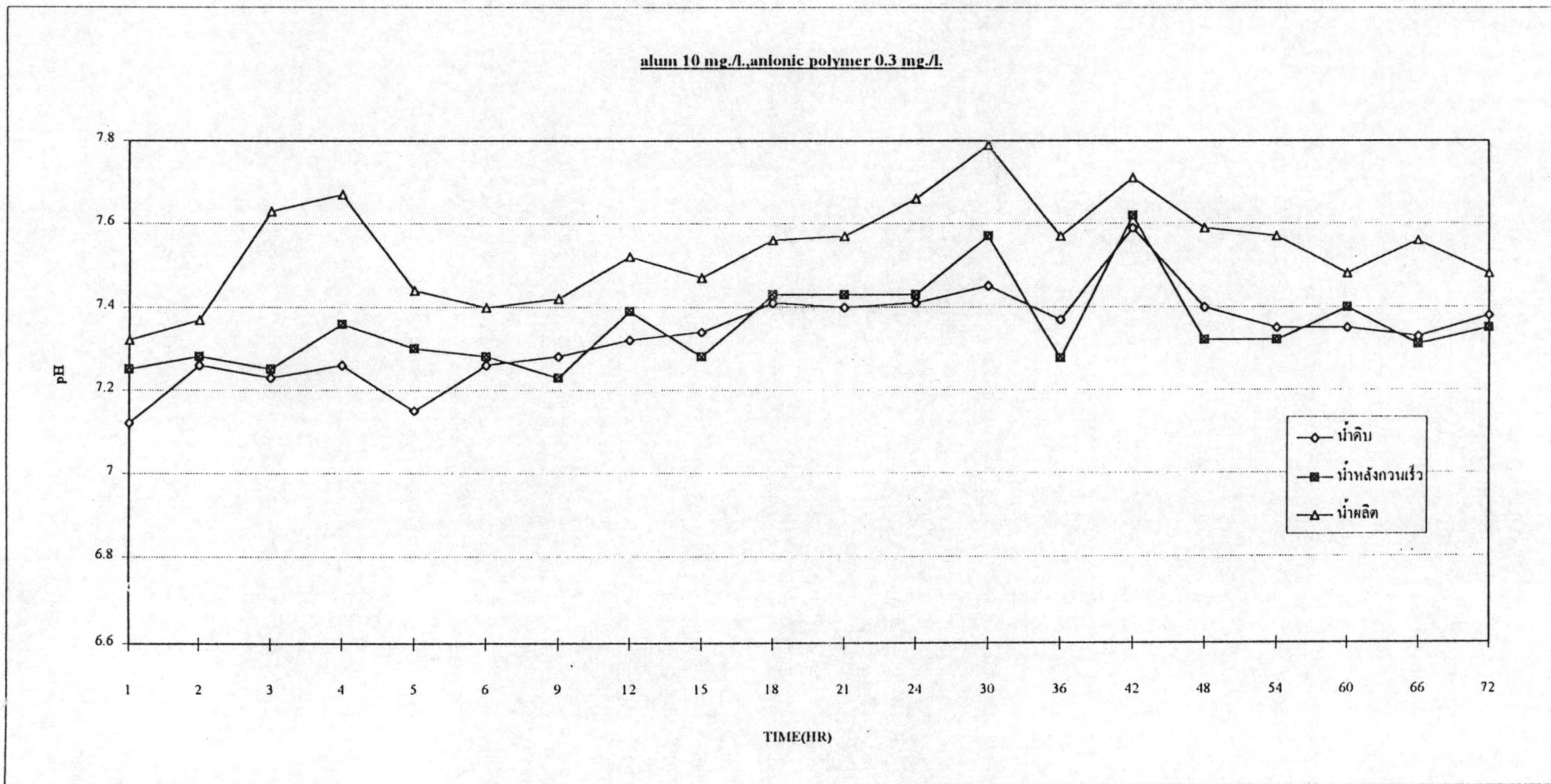
รูปที่ 5.64 เปรียบเทียบพีเอชน้ำดิบ, น้ำหลังกวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 0, 10 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบหรือไม่มีประจุหรือประจุบวก 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

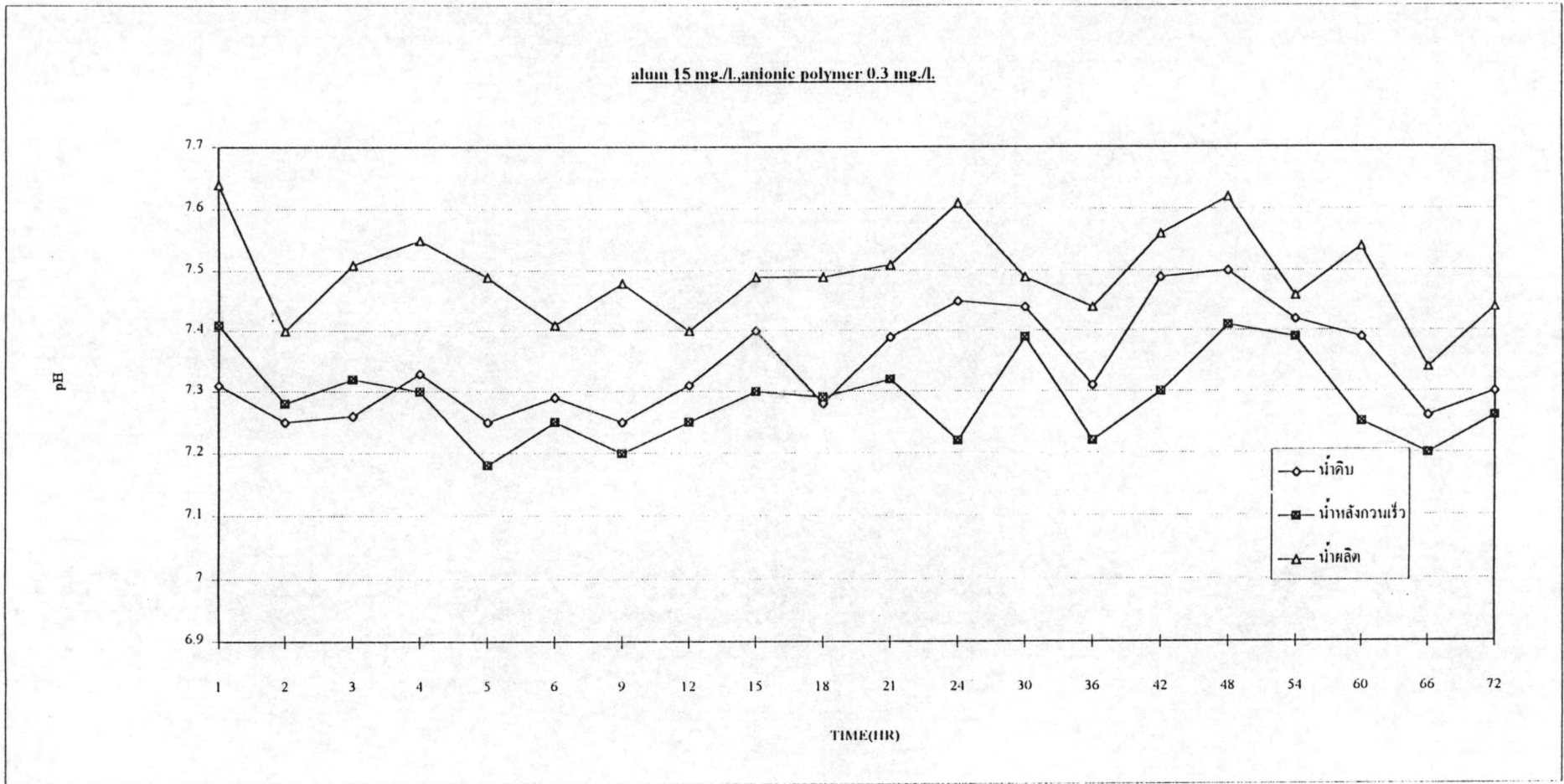
รูปที่ 5.65 เปรียบเทียบพีเอชน้ำดิบที่ปรับพีเอช, น้ำหลังกวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 20 และ 25 มก./ล. และ โพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

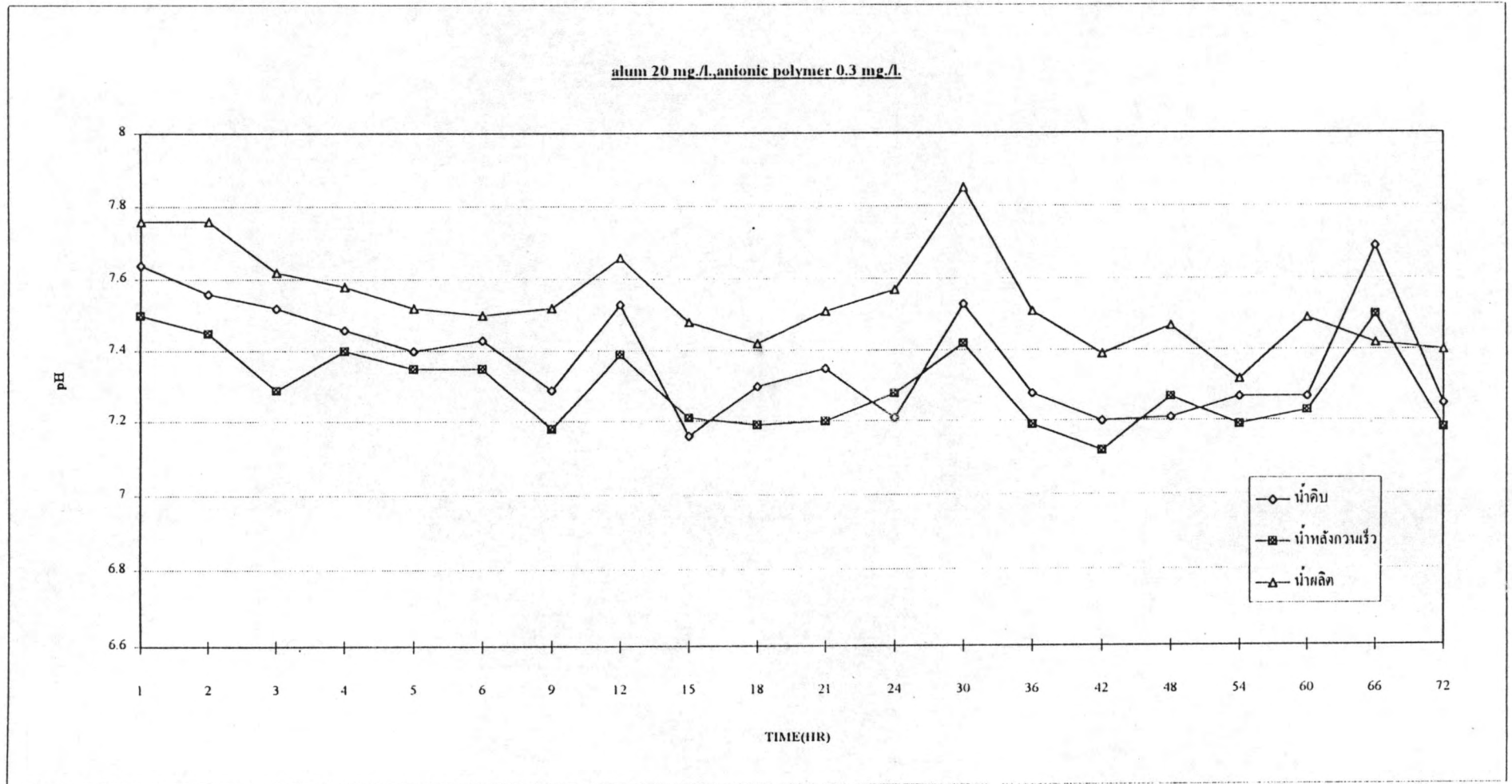
รูปที่ 5.66 เพื่อขนานน้ำดิบ, น้ำหลังวางเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้โพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.
(72 ชม./ครั้ง)

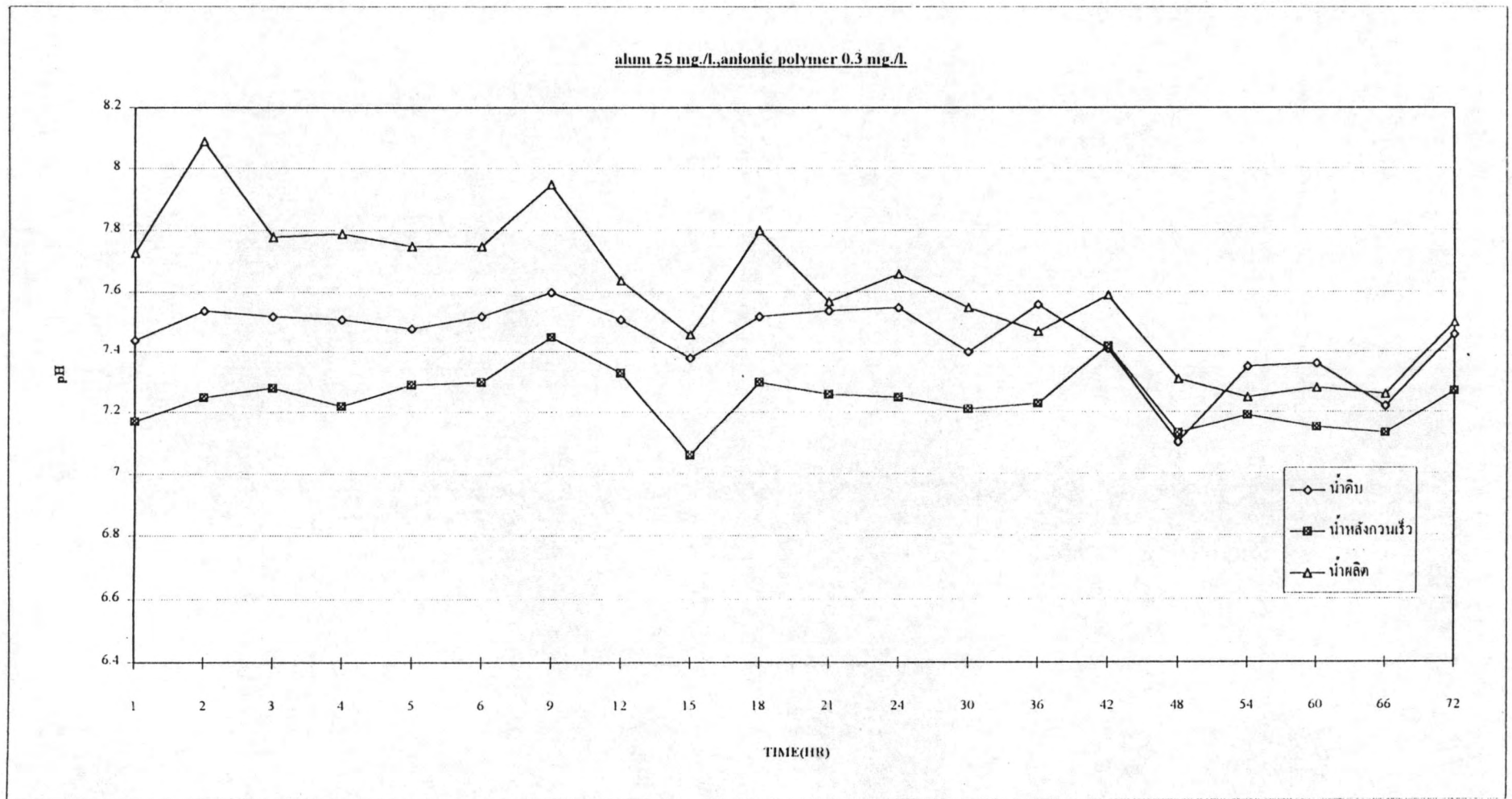
รูปที่ 5.67 พีเอชน้ำดิบ, น้ำส่งกวานเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 10 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.68 พีเอชน้ำดิบ, น้ำหลังกวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 15 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.
(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.69 พิเศษน้ำดิบ,น้ำหลังทวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 20 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.
(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.70 ฟือ่น้ำดิบ,น้ำหลังทวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.
(72 ชม./ครั้ง)

ค่าพีเอชของน้ำผลิตมีค่าสูงกว่าของน้ำดิบเล็กน้อยประมาณ 0.07 ด้วย เหตุผลเช่นเดียวกับการทดลองที่ใช้โพสิเมอร์ประจุลบที่ผ่านมา

ตารางที่ 5.14 พีเอชน้ำดิบ น้ำหลังกวนเร็ว และน้ำผลิตเฉลี่ยที่ 18 ชม.สุดท้าย กรณีใช้ร่วมกับ โพสิเมอร์ประจุลบ ปริมาณ 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

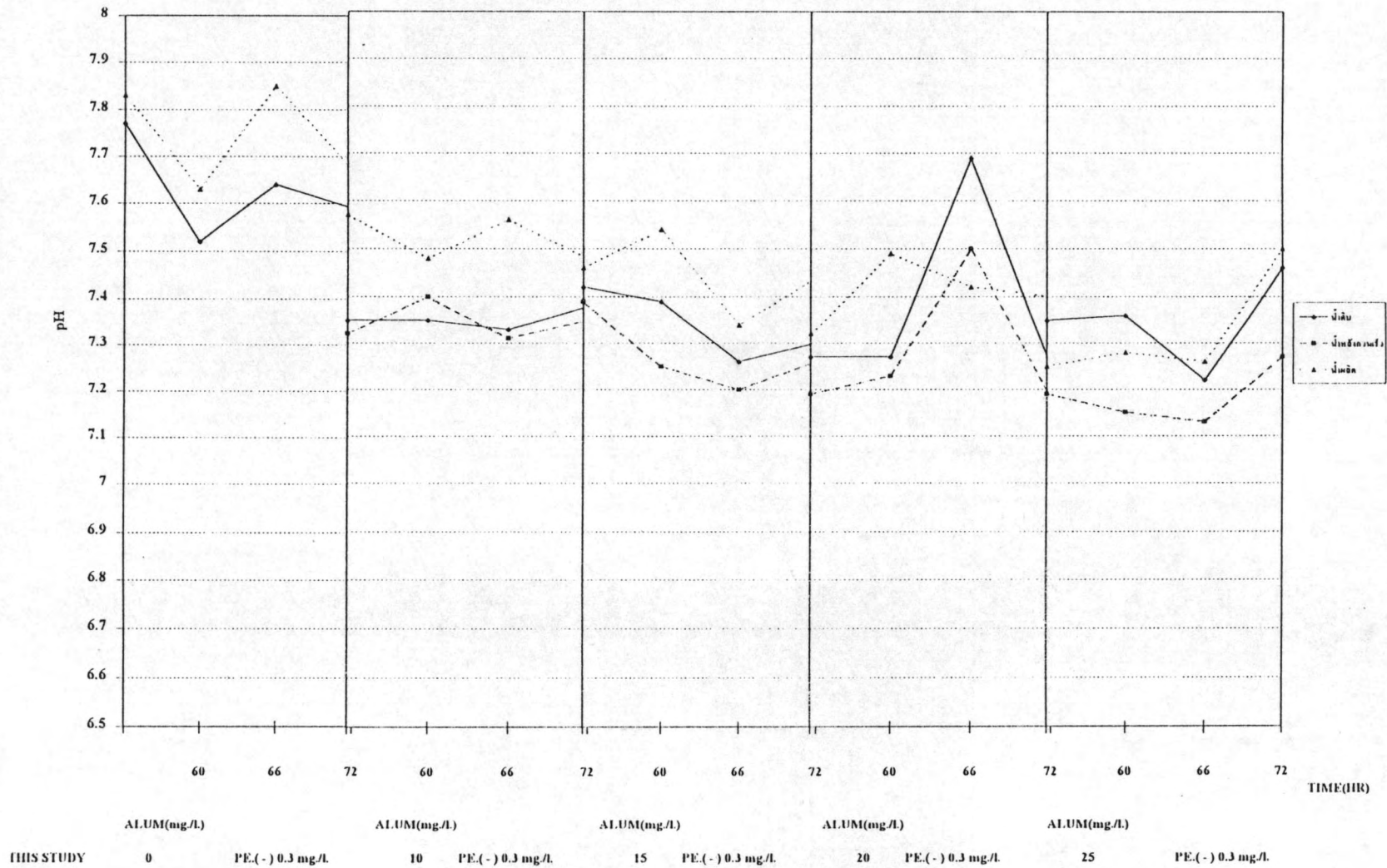
ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)		0	10	15	20	25
พีเอช	น้ำดิบ	7.63	7.35	7.34	7.37	7.35
	น้ำหลัง กวนเร็ว	-	7.35	7.28	7.28	7.19
	น้ำผลิต	7.75	7.52	7.45	7.41	7.32

จากการเปรียบเทียบรวมแล้ว ปริมาณสารส้มที่ใช้ 0,10,15,20 และ 25 มก./ล. และโพสิเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล. ปรากฏว่าน้ำผลิตที่ได้มีค่าพีเอชสูงกว่าน้ำดิบเล็กน้อย และค่าพีเอชน้ำหลังกวนเร็วมีค่าต่ำกว่าน้ำดิบเล็กน้อยทุกการทดลอง อาจเนื่องมาจากมีการใช้สาร ส้มปริมาณต่ำในกระบวนการผลิต และมีความปั่นป่วนของน้ำในระบบสูง ดังรูปที่ 5.71

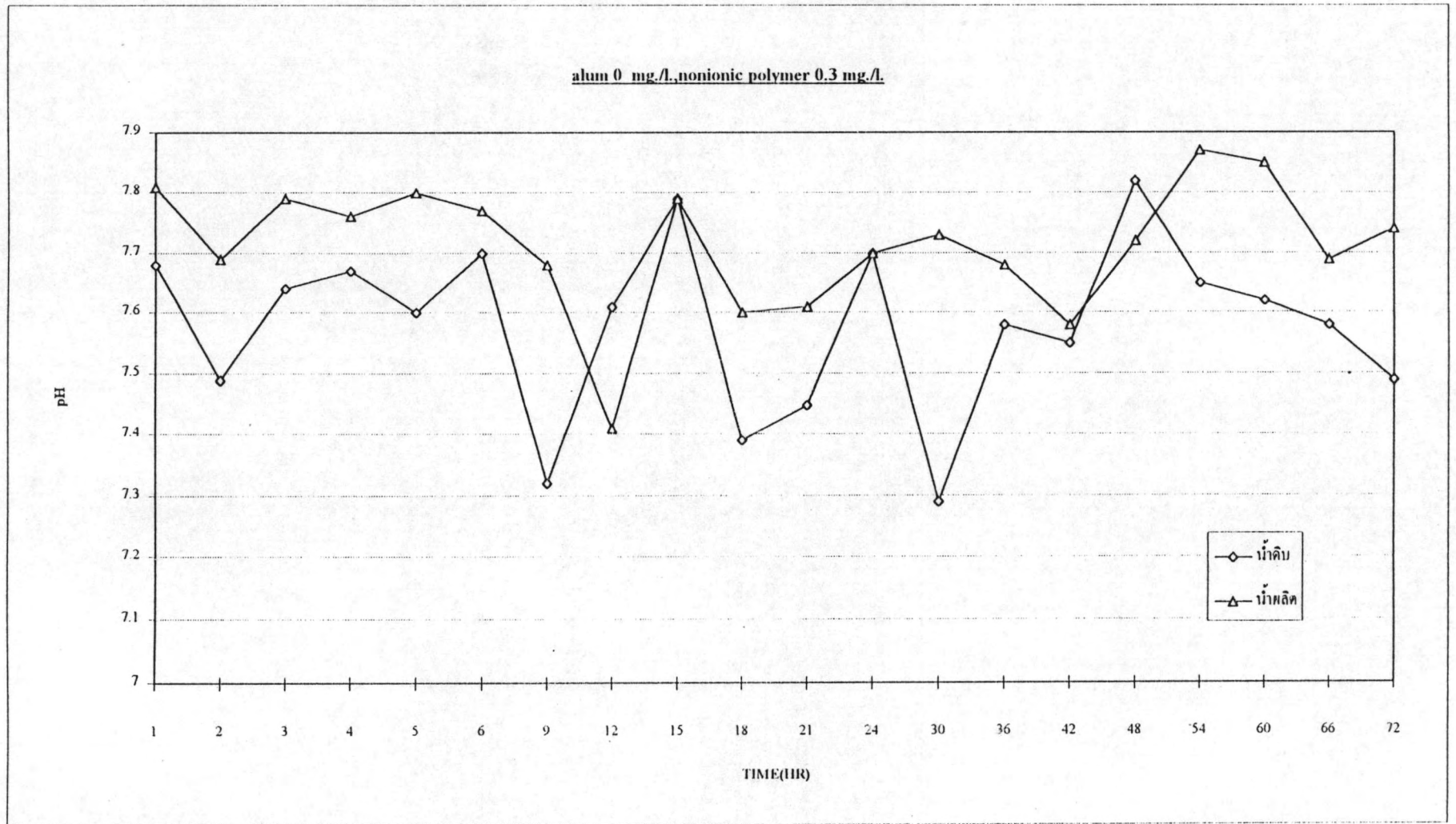
5.2.2.2 กรณีใช้โพสิเมอร์ไม่มีประจุ

จากตารางที่ 5.15 และรูปที่ 5.72 - 5.77 ค่าพีเอชของน้ำหลังกวนเร็วมีค่า ใกล้เคียงหรือต่ำกว่าค่าพีเอชของน้ำดิบเล็กน้อยประมาณ 0.05 เนื่องจากสารส้มที่ใช้ในการทดลอง นี้มีปริมาณต่ำ และความเร็วรอบในการกวนเร็วของใบพัดค่อนข้างสูง จึงมีความปั่นป่วนของน้ำ สูง ทำให้ค่าพีเอชของน้ำหลังกวนเร็วลดลงไม่มากนัก

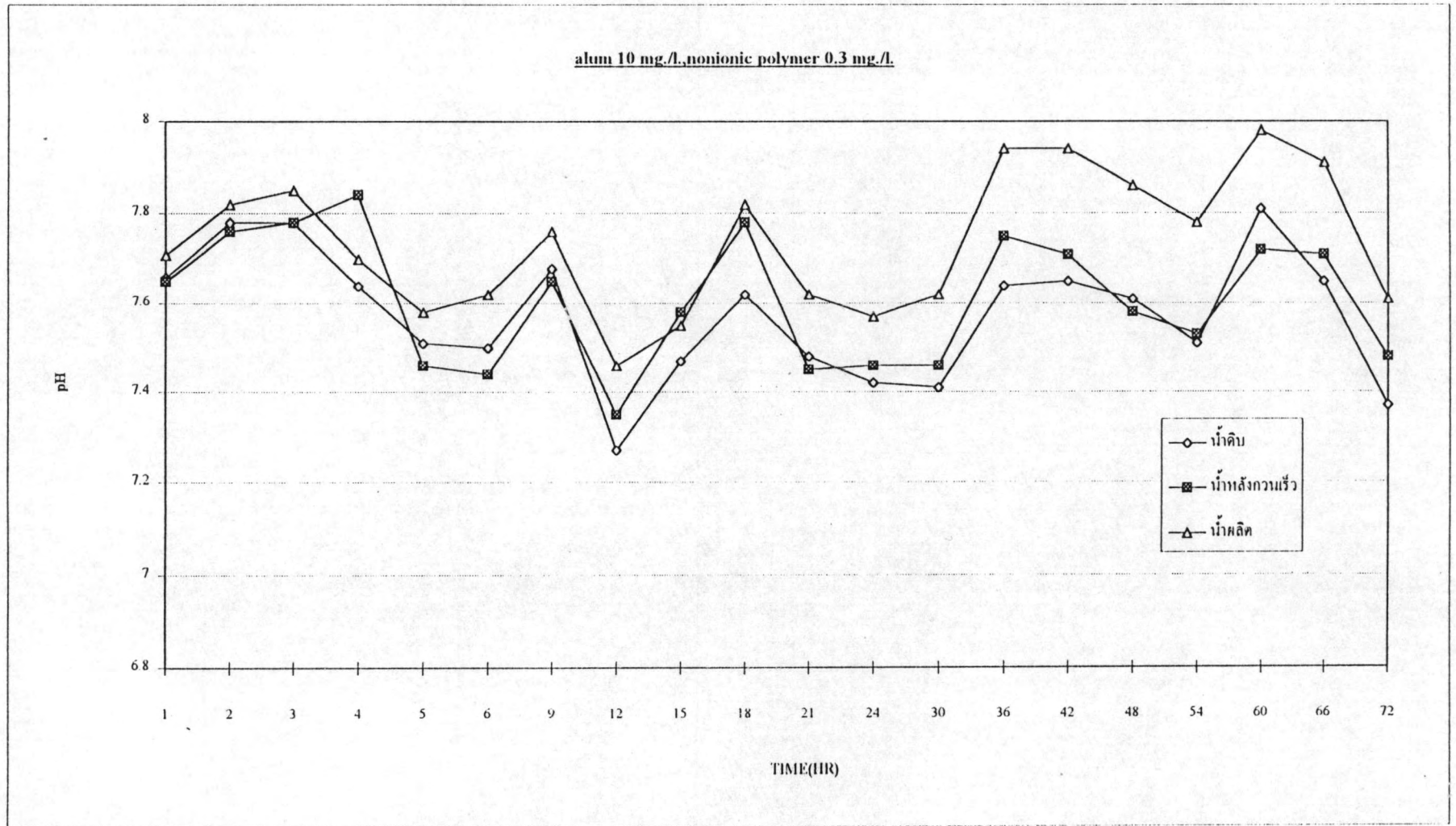
ค่าพีเอชของน้ำผลิตมีค่าสูงกว่าค่าพีเอชของน้ำดิบเล็กน้อยประมาณ 0.18 เช่น เดียวกับการทดลองที่ใช้โพสิเมอร์ไม่มีประจุที่ผ่านมา

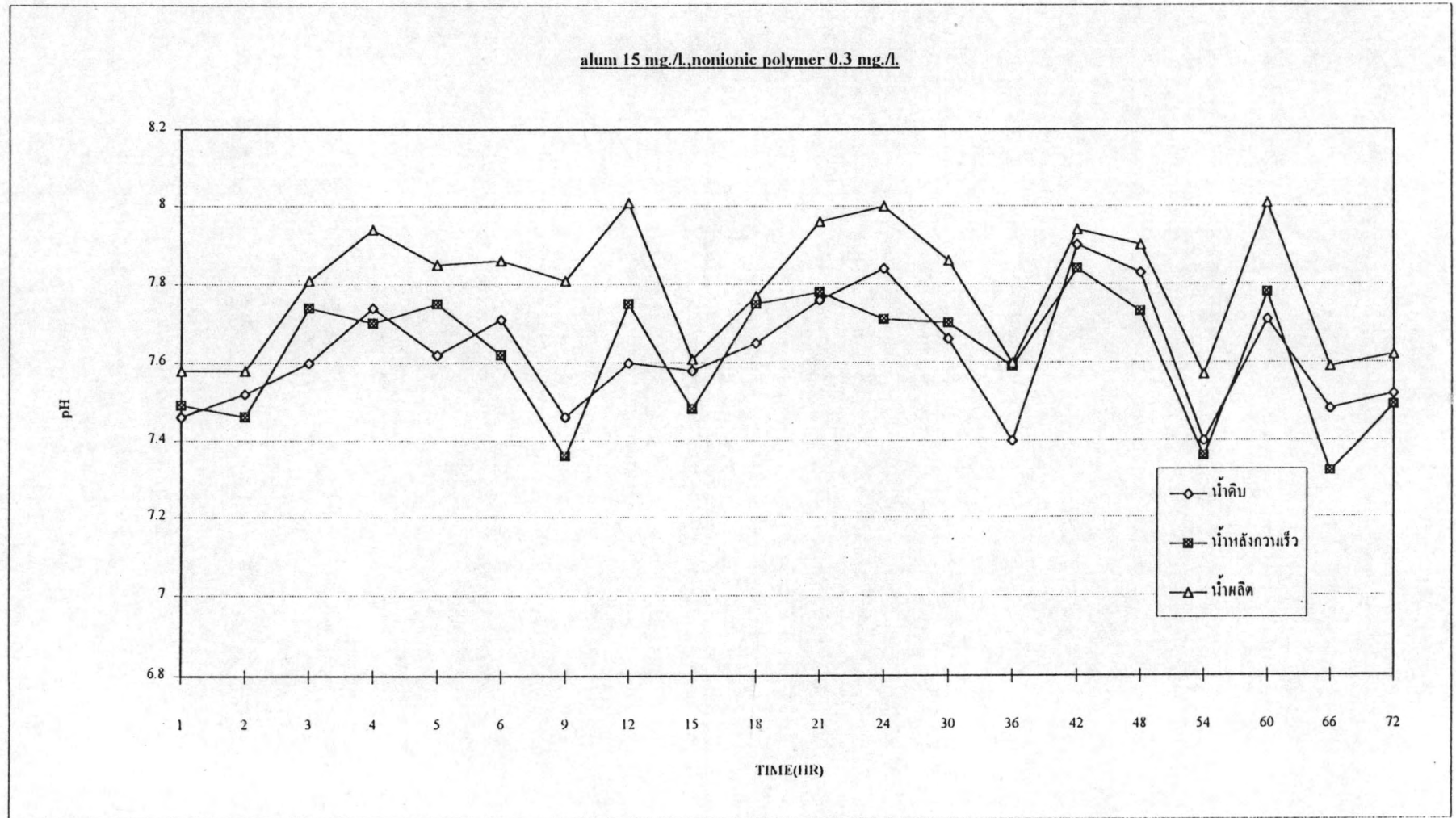
รูปที่ 5.71 เปรียบเทียบพีเอชน้ำดิบ, น้ำหลังทวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลิมอร์ฟี่ประจุลบ 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

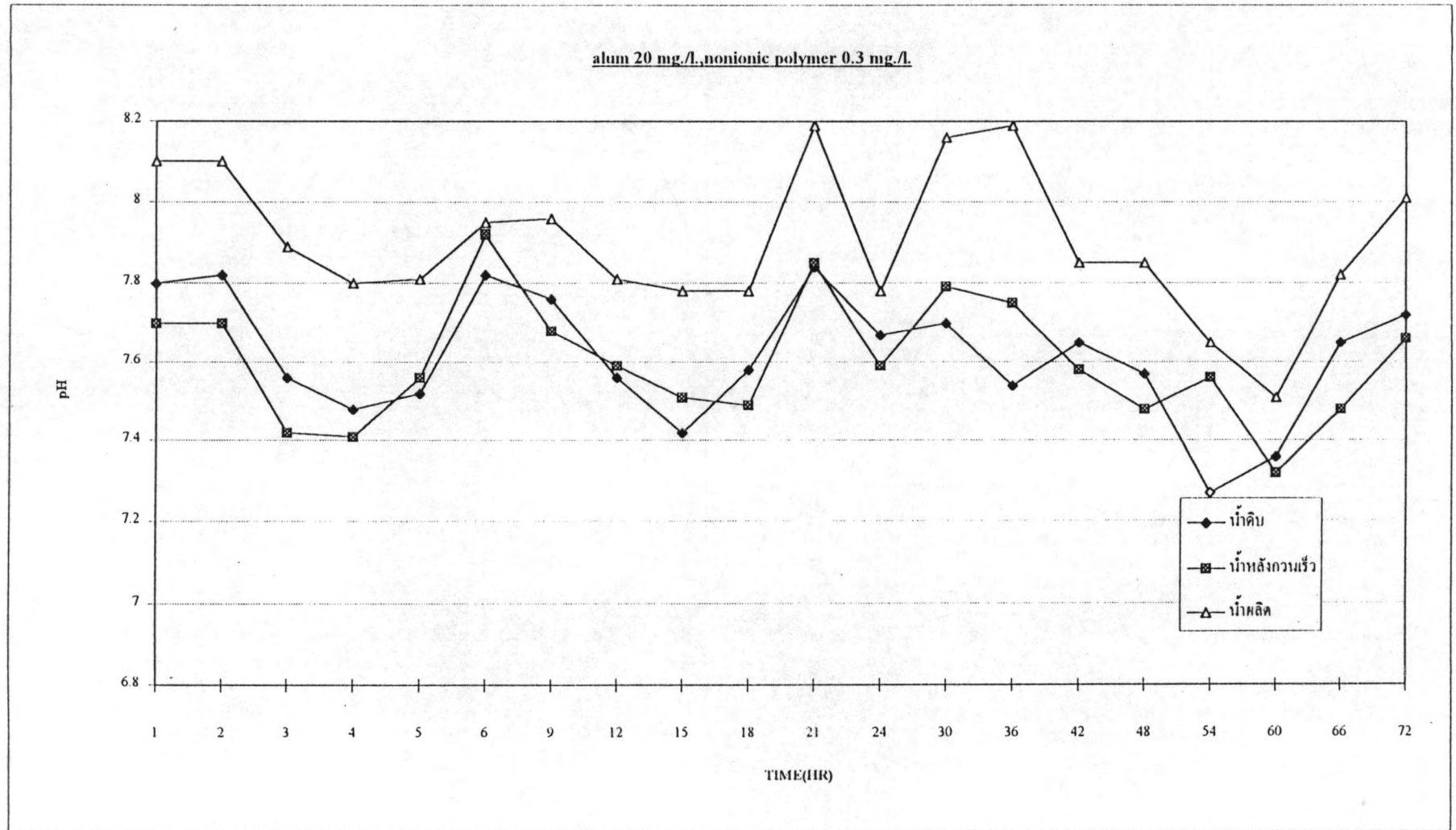
รูปที่ 5.72 พิสูจน์น้ำดิบ, น้ำที่ล้างความเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.
(72 ชม./ครั้ง)

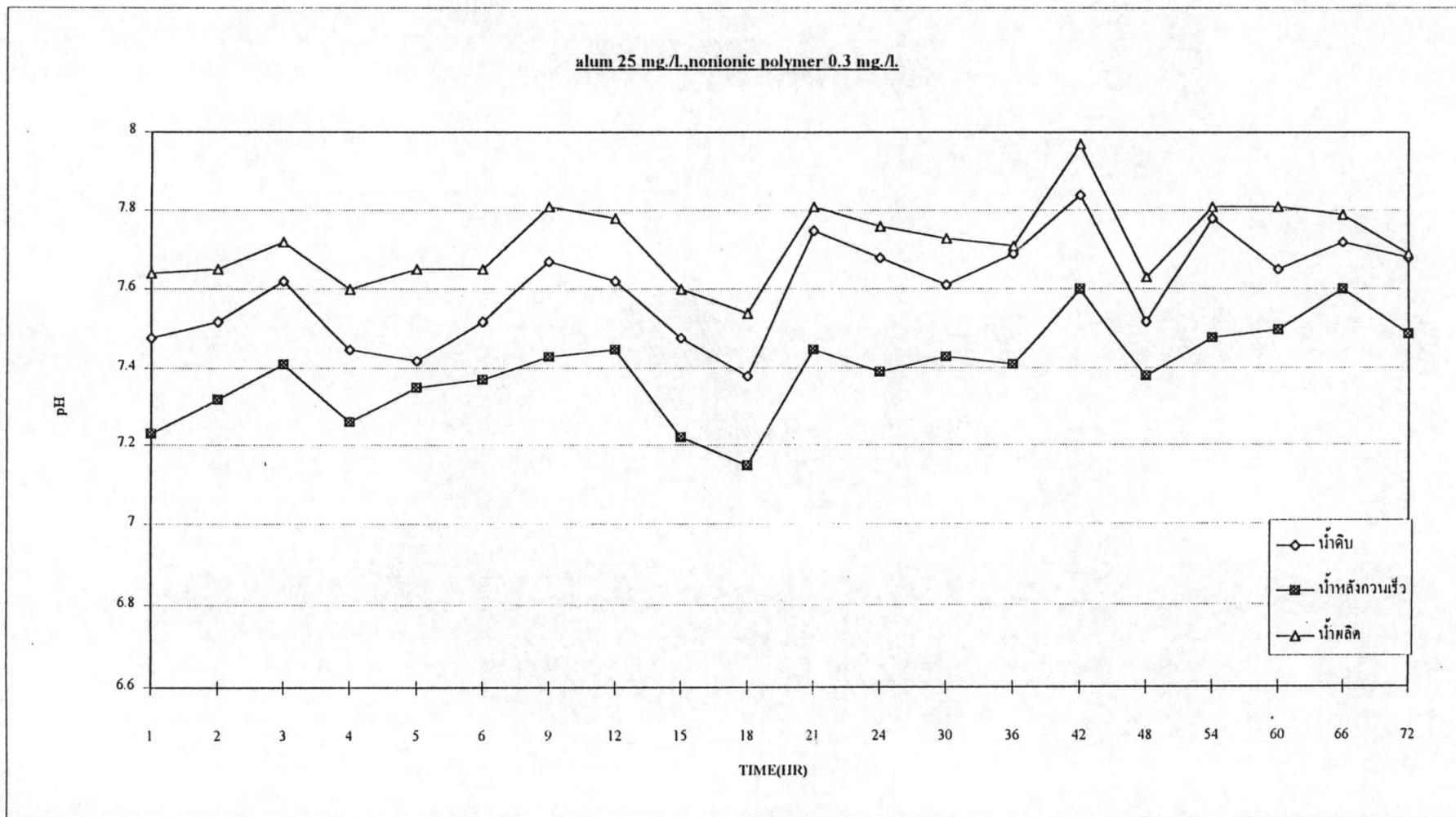
รูปที่ 5.73 พีเอชน้ำดิบ, น้ำหลังทวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 10 มก./ล. และ โพลีเมอร์ไวนีลมีรีประจุ 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

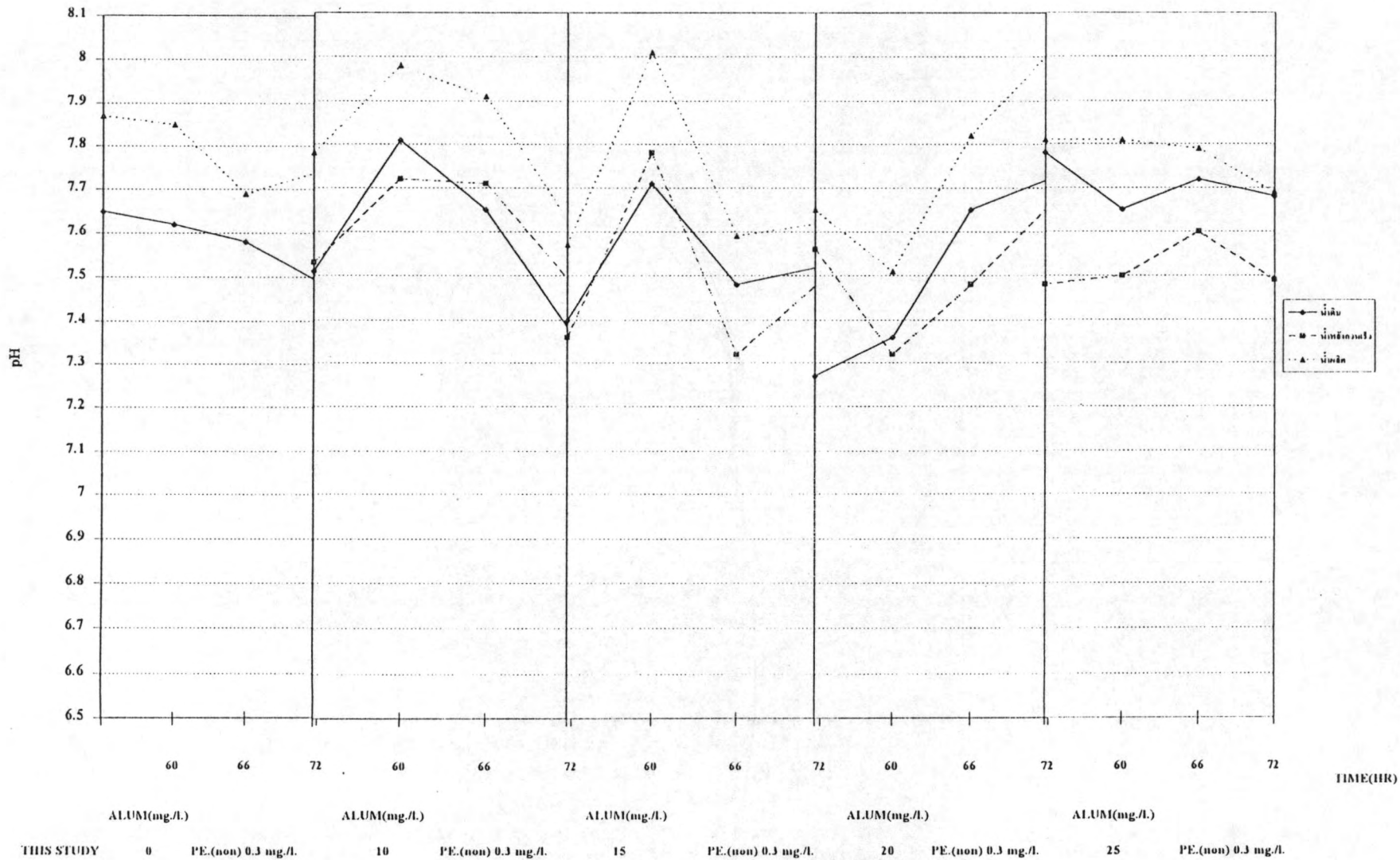
รูปที่ 5.74 พิเอชน้ำดิบ, น้ำหลังทวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 15 มก./ล. และ โพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.
(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.75 พีเอชน้ำดิบ, น้ำหลังทวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 20 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.76 พีเอชน้ำดิบ, น้ำหลังทวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.

รูปที่ 5.77 เปรียบเทียบพีเอชน้ำดิบ, น้ำหลังวางแร่และน้ำผลิตที่ 18 ชม. สุดท้ายของการเดินระบบ เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และ โพลีเมอร์ไบนีมีประจุ 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

ตารางที่ 5.15 พีเอชน้ำดิบ น้ำหลังกวนเร็ว และน้ำผลิตเฉลี่ยที่ 18 ชม.สุดท้าย กรณีใช้ร่วมกับ โพลีเมอร์ไม่มีประจุ ปริมาณ 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)		0	10	15	20	25
พีเอช	น้ำดิบ	7.59	7.59	7.53	7.50	7.71
	น้ำหลัง กวนเร็ว	-	7.61	7.49	7.51	7.52
	น้ำผลิต	7.79	7.82	7.70	7.75	7.78

5.2.2.3 กรณีใช้โพลีเมอร์ประจุบวก

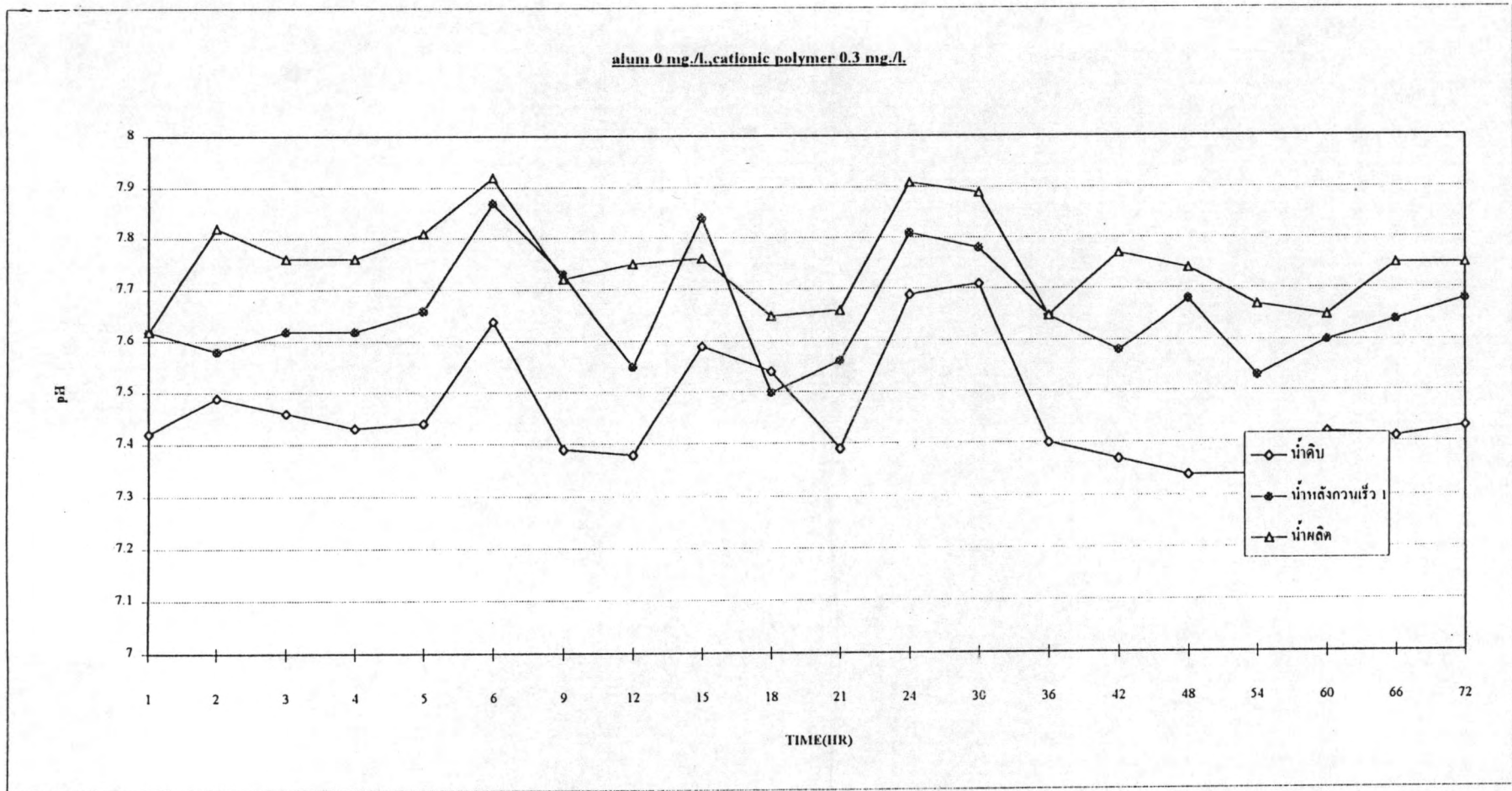
จากตารางที่ 5.16 และรูปที่ 5.78 - 5.83 ค่าพีเอชของน้ำหลังกวนเร็ว 1 มีค่าต่ำกว่าค่าพีเอชของน้ำดิบเล็กน้อยประมาณ 0.14 แนวโน้มที่พีเอชที่ลดลงมีความสัมพันธ์แปรผันตรงกับปริมาณสารส้มที่ใช้ เนื่องจากสารส้มที่ใช้ในการทดลองนี้มีปริมาณต่ำ และความเร็วรอบในการกวนเร็วของใบพัดค่อนข้างสูง จึงมีความปั่นป่วนของน้ำสูง ทำให้ค่าพีเอชของน้ำหลังกวนเร็ว 1 ลดลงไม่มากนัก

ค่าพีเอชของน้ำหลังกวนเร็ว 2 มีค่าสูงกว่าค่าพีเอชน้ำหลังกวนเร็ว 1 เล็กน้อย เนื่องจากจุดนี้มีการเติมโพลีเมอร์ประจุบวก และมีความเร็วรอบในการกวนใบพัดสูง เช่นเดียวกับการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ประจุบวกที่ผ่านมา

น้ำผลิตที่ได้จะมีค่าพีเอชสูงกว่าน้ำดิบ เช่นเดียวกับการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ประจุบวกที่ผ่านมา

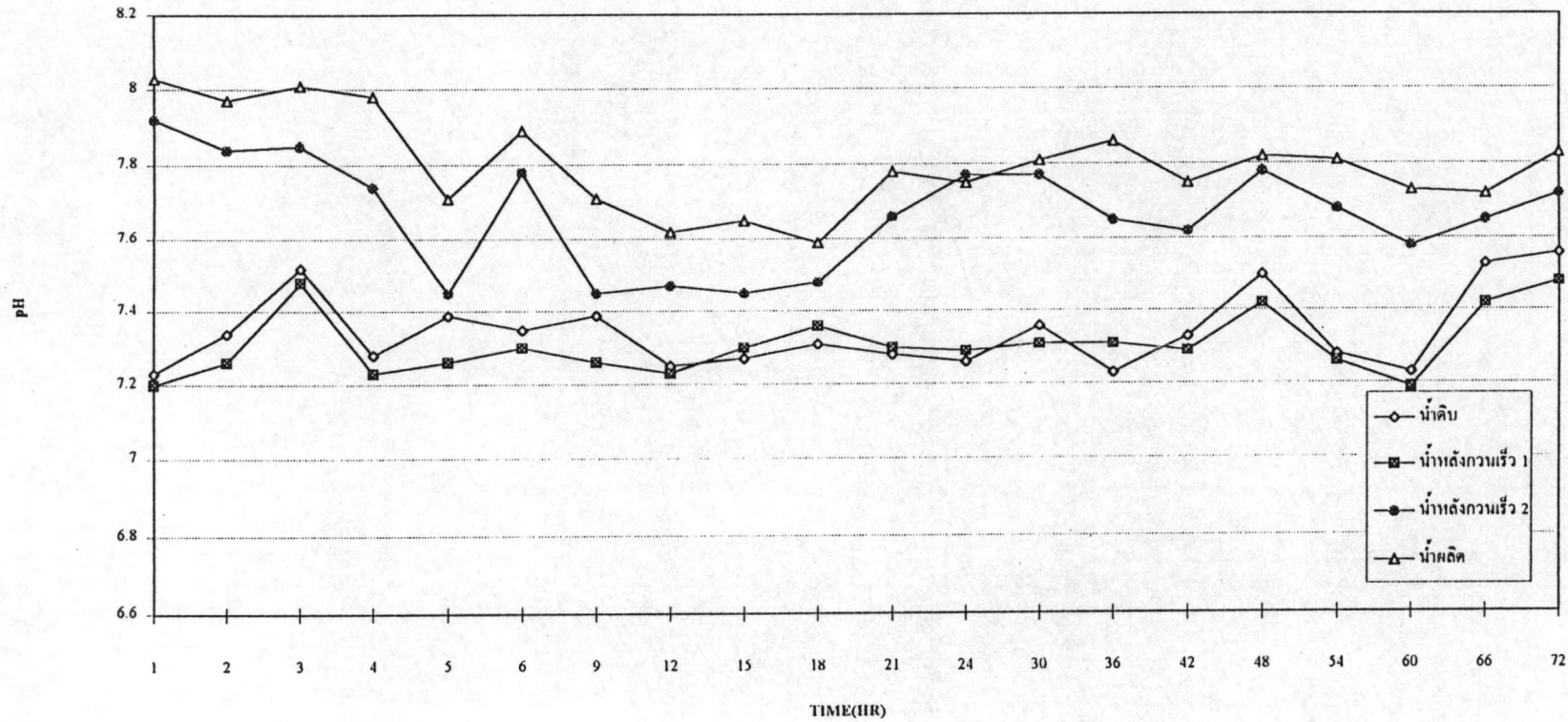
ตารางที่ 5.16 พีเอชน้ำดิบ น้ำหลังกวนเร็ว และน้ำผลิตเฉลี่ยที่ 18 ชม.สุดท้าย กรณีใช้ร่วมกับ โพลีเมอร์ประจุบวก ปริมาณ 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)		0	10	15	20	25
พีเอช	น้ำดิบ	7.40	7.40	7.41	7.52	7.66
	น้ำหลัง กวนเร็ว 1	-	7.34	7.33	7.35	7.47
	น้ำหลัง กวนเร็ว 2	7.61	7.66	7.72	7.77	7.77
	น้ำผลิต	7.71	7.77	7.86	7.78	7.85

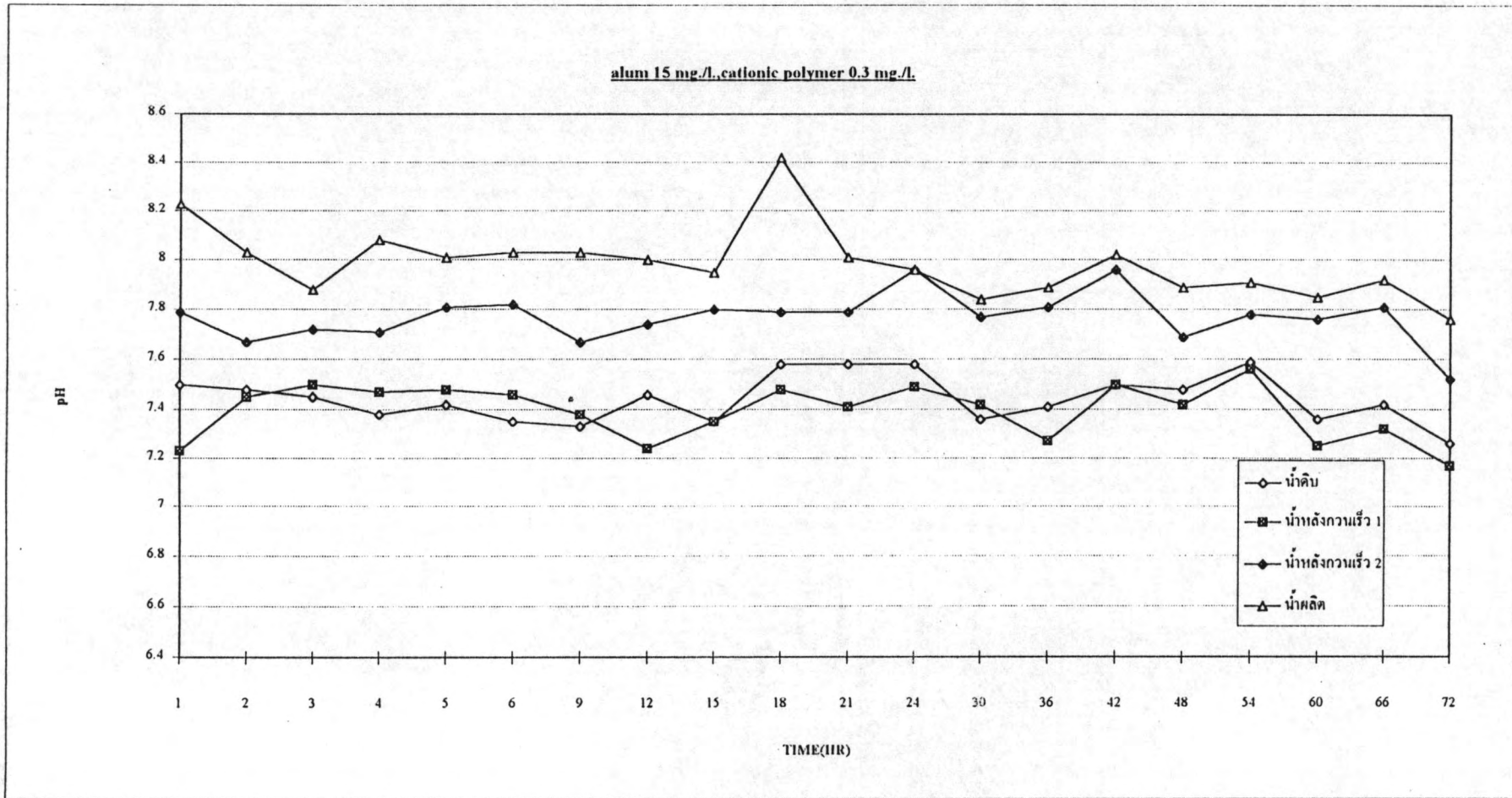

รูปที่ 5.78 พีเอชน้ำดิบ,น้ำหลังกวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้โพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.
(72 ชม./ครั้ง)

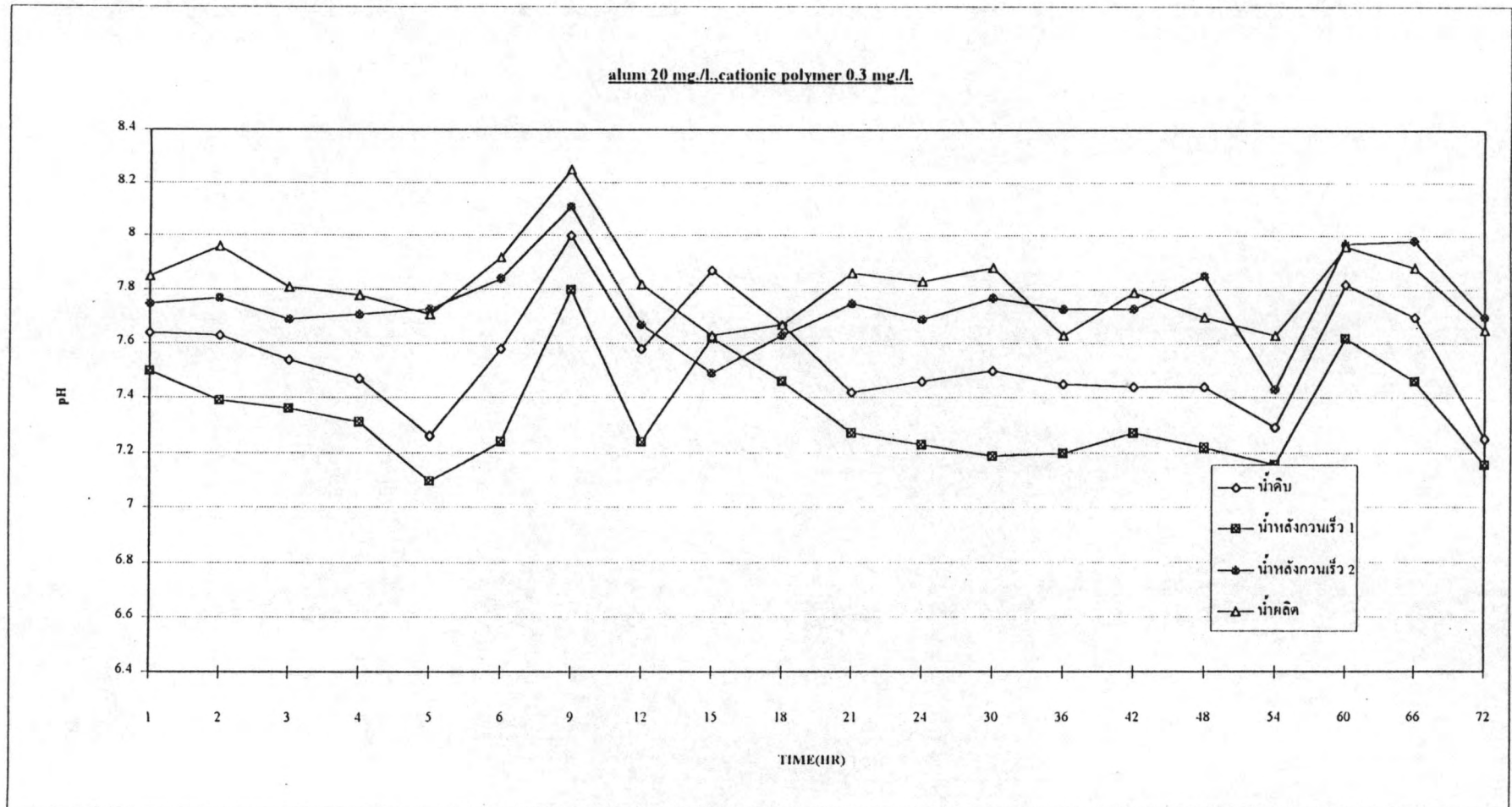
alum 10 mg/L, cationic polymer 0.3 mg/L

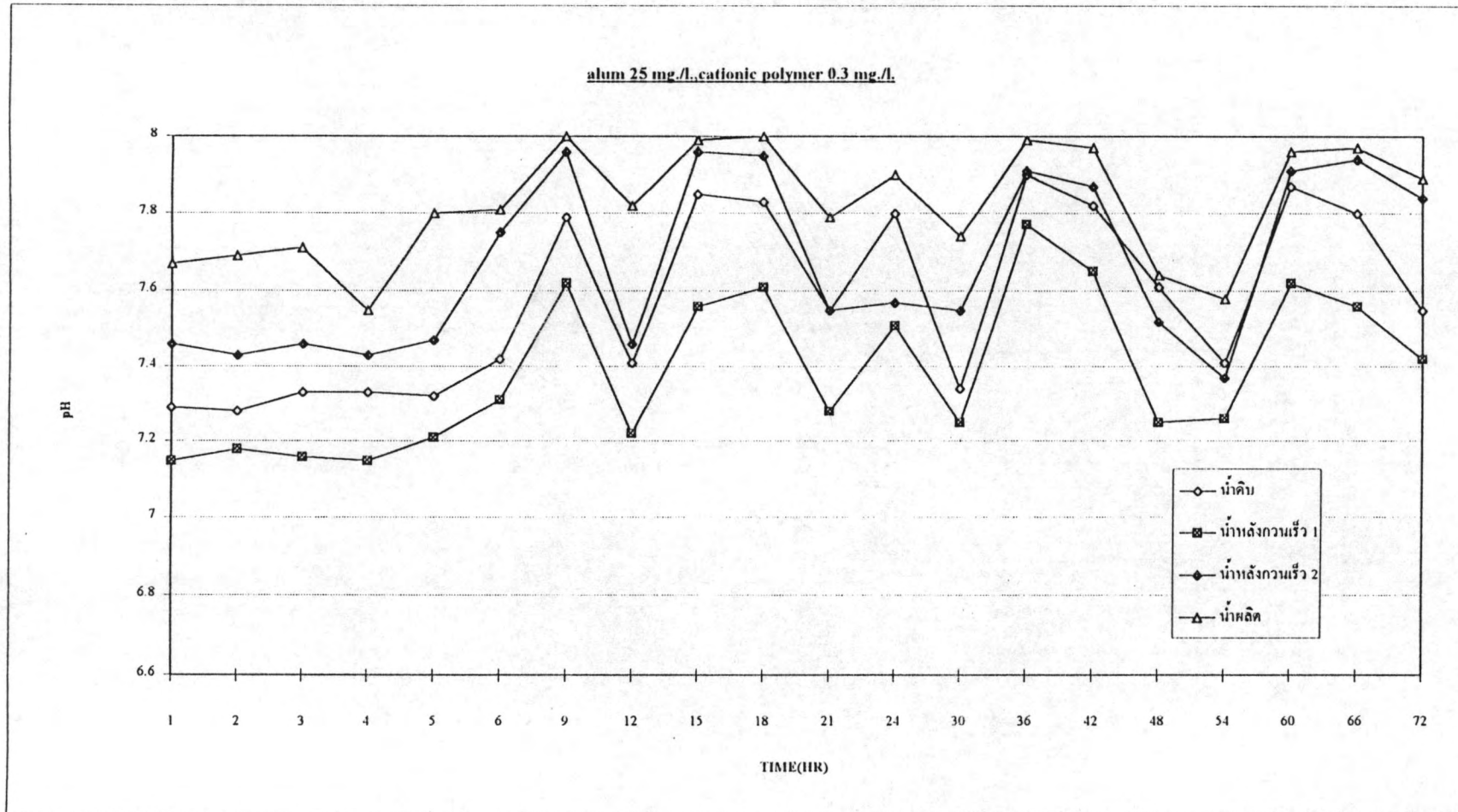
รูปที่ 5.79 พีเอชน้ำดิบ, น้ำหลังกวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 10 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

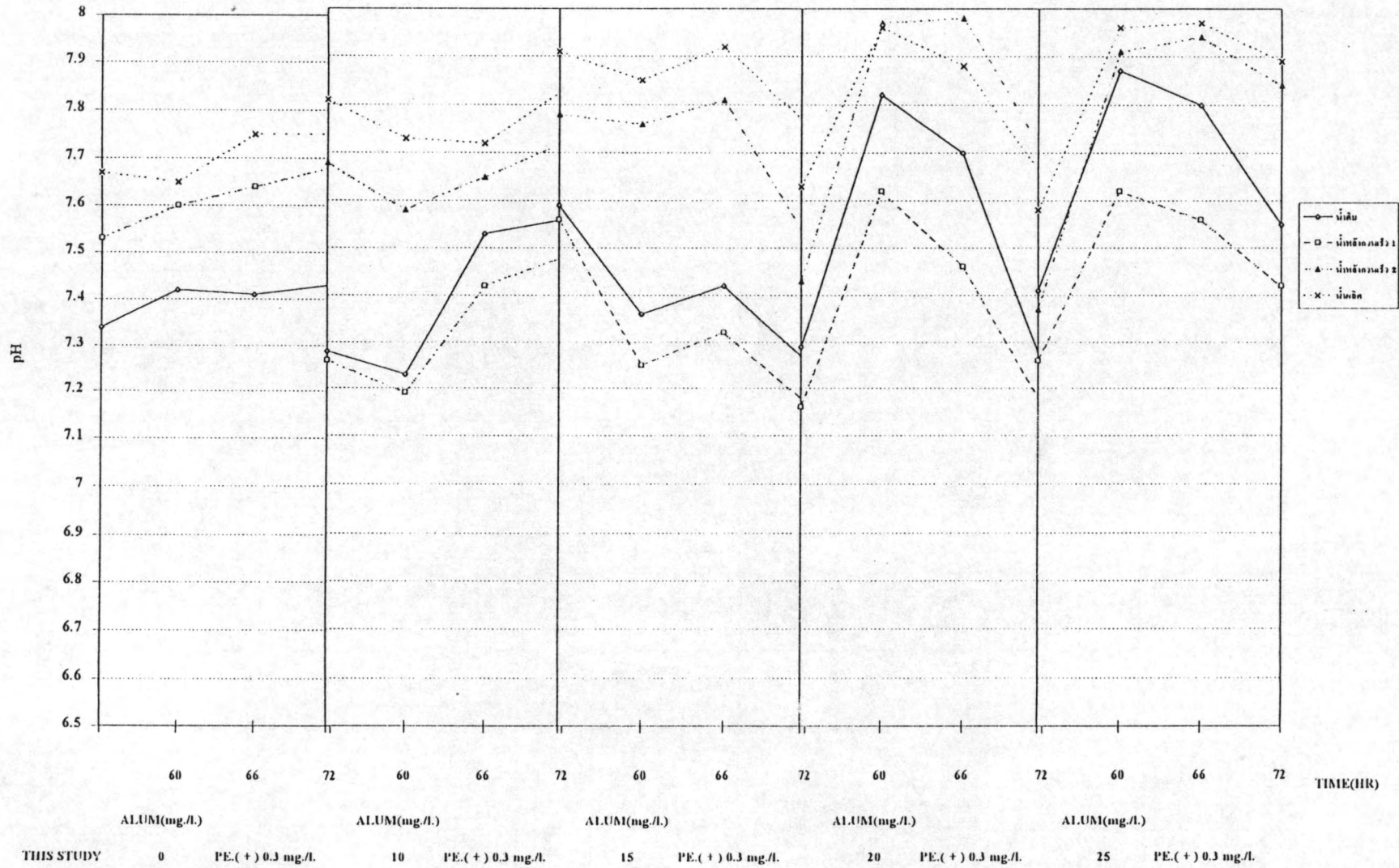
รูปที่ 5.80 พีเอชน้ำดิบ, น้ำหลังกวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 15 มก./ล. และ โพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

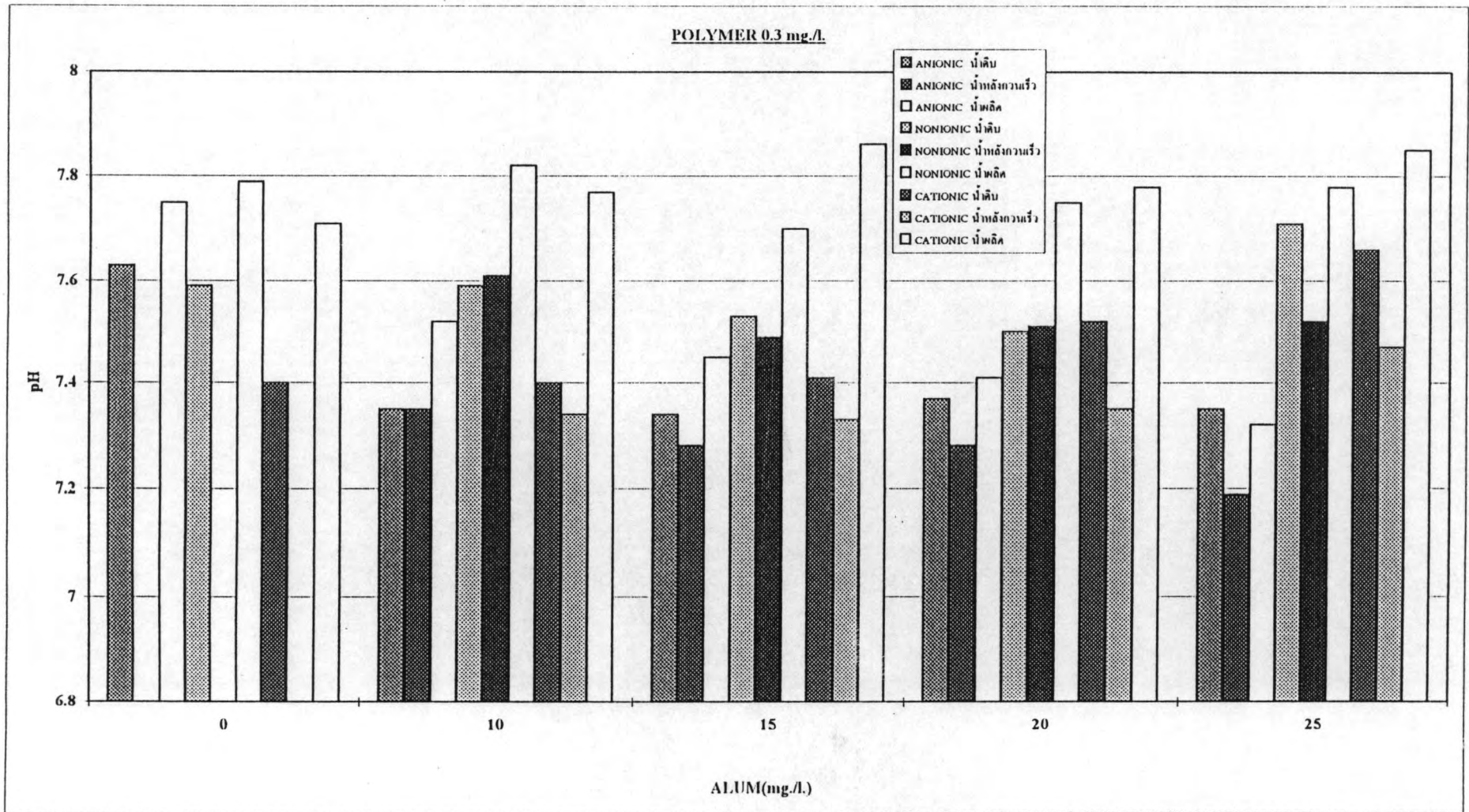
รูปที่ 5.81 ที่เอชน้ำดิบ, น้ำหลังกวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 20 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.82 พีเอชน้ำดิบ, น้ำหลังกวนเร็วและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.83 เปรียบเทียบพีเอชน้ำดิบ,น้ำหลังทวนแร่และน้ำผลิตที่ 18 ชม.สุดท้าย ของการเคี้ยวระบบ เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.84 เปรียบเทียบพีเอชของน้ำดิบ, น้ำลimesกวนเร็วและน้ำคลอรีนที่ 18 ชม.สุดท้ายของการเดินระบบ เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบหรือไม่มีประจุหรือประจุบวก 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

5.3 สภาพค่างของน้ำดิบและน้ำผลิต

5.3.1 การทดลองช่วงสั้น (นานครั้งละ 6 ชั่วโมง)

5.3.1.1 กรณีใช้โพลีเมอร์ประจุลบ

5.3.1.1.1 กรณีไม่ได้ปรับค่าพีเอชน้ำดิบ

จากตารางที่ 5.17 และรูปที่ 5.85 สภาพค่างของน้ำผลิตมีค่าต่ำกว่าน้ำดิบ

จากปฏิกิริยาไฮโดรไลซิสในกรณีที่ใช้สารส้มเป็นโคแอกกูแลนต์ จะเกิด H^+ ขึ้น มีผลทำให้สภาพค่างของน้ำลดลงประมาณ 2 มก./ล. หินปูน

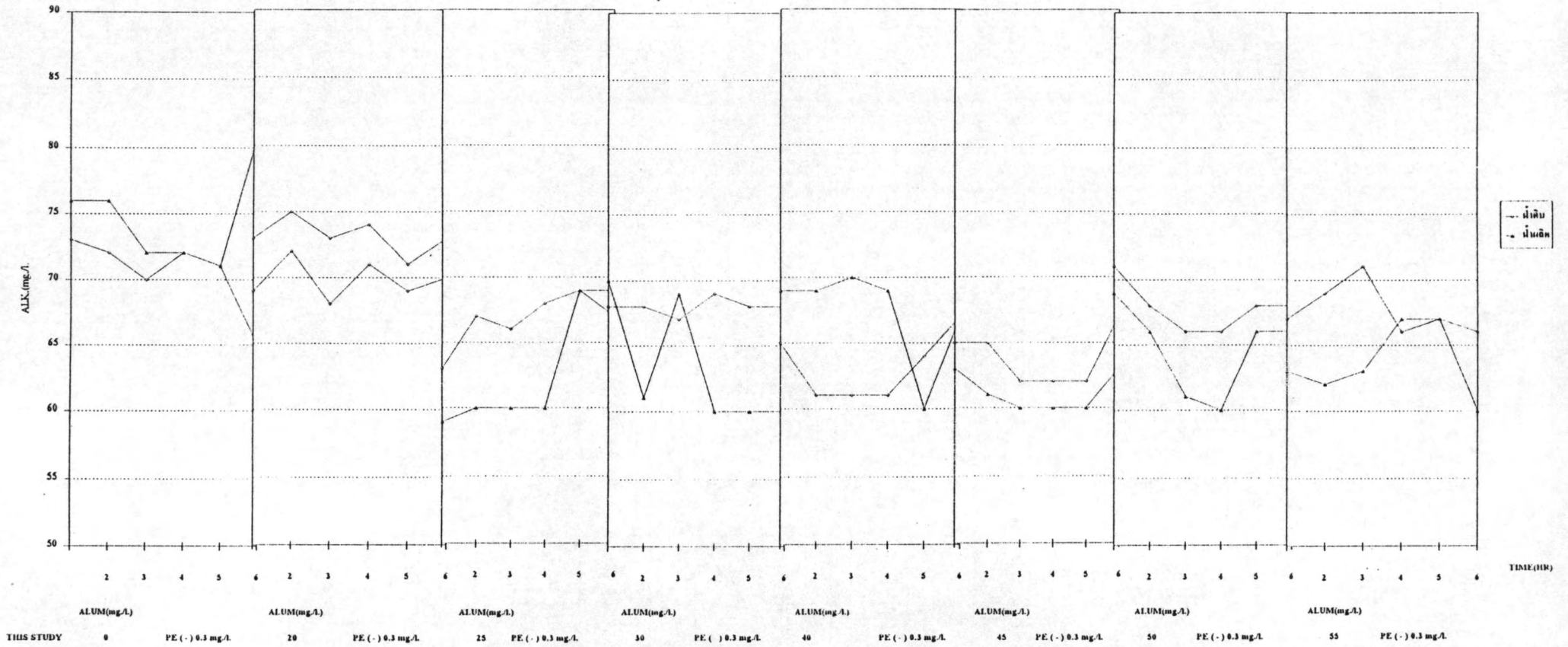
กรณีใช้โพลีเมอร์ประจุลบเป็นโคแอกกูแลนต์ เนื่องจากในการทดลองไม่ใช้สารส้มเป็นตัวโคแอกกูแลนต์ จึงไม่เกิดปฏิกิริยาไฮโดรไลซิส ดังนั้นสภาพค่างของน้ำผลิตจะมีค่าสูงกว่าน้ำดิบเล็กน้อย ประมาณ 5 มก./ล. หินปูน

ตารางที่ 5.17 สภาพค่างน้ำดิบ และน้ำผลิต กรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุลบปริมาณ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)		0	20	25	30	40	45	50	55
สภาพค่าง (มก./ล.หินปูน)	น้ำดิบ	69.3	70	68	68.3	64	63.7	67.3	66.3
	น้ำผลิต	74.7	72.7	66	60	65.3	61	64	64.7

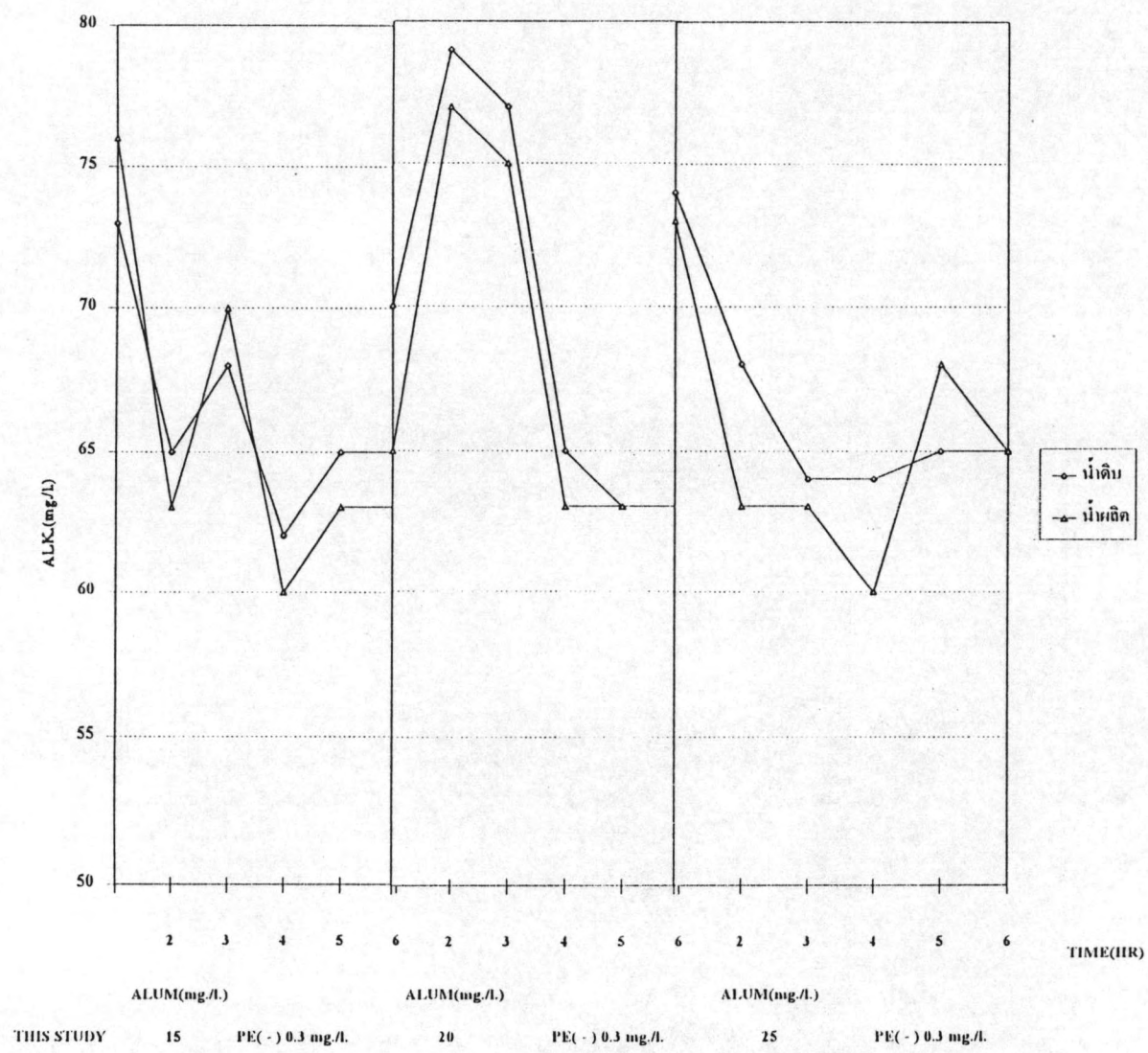
5.3.1.1.2 กรณีปรับค่าพีเอชน้ำดิบ (pH 7.5)

จากตารางที่ 5.18 และรูปที่ 5.86 สภาพค่างของน้ำผลิตและน้ำดิบมีค่าใกล้เคียงกัน เนื่องจากการทดลองนี้ใช้ปริมาณสารส้มปริมาณต่ำเป็นโคแอกกูแลนต์ ทำให้สภาพค่างลดลงอย่างไม่เด่นชัด และน้ำในระบบมีความปั่นป่วนสูง จึงทำให้สภาพค่างน้ำผลิตลดลงไม่มาก

รูปที่ 5.85 สภาพค่าแอมโมเนียมและค่าคลอรีน เมื่อน้ำใช้สารส้ม 0, 20, 25, 30, 40, 45, 50 และ 55 มก./ล. และโพสเซียมเปอร์มังกาต 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.86 สภาพค่างน้ำดิบปรับพีเอชและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 10, 15 และ 25 มก./ล. และโพสิเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

ตารางที่ 5.18 สภาพค่างน้ำดิบปรับพีเอช (pH 7.5) และน้ำผลิต กรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุลบ ปริมาณ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)		15	20	25
สภาพค่าง (มก./ล.หินปูน)	น้ำดิบ	64	63.7	64.7
	น้ำผลิต	62	67	64.3

5.3.1.2 กรณีใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุ

5.3.1.2.1 กรณีไม่ได้ปรับค่าพีเอชน้ำดิบ

จากตารางที่ 5.19 และรูปที่ 5.87 สภาพค่างของน้ำผลิตมีค่าต่ำกว่าสภาพค่างของน้ำดิบทุกการทดลองมีค่าประมาณ 0.22 มก./ล. หินปูน เนื่องจากการใช้สารส้มเป็นโคแอกกูแลนต์ ปฏิกิริยาไฮโดรไลซิสมีผลทำให้สภาพค่างของน้ำลดลง ดังสมการที่ 1 - 3

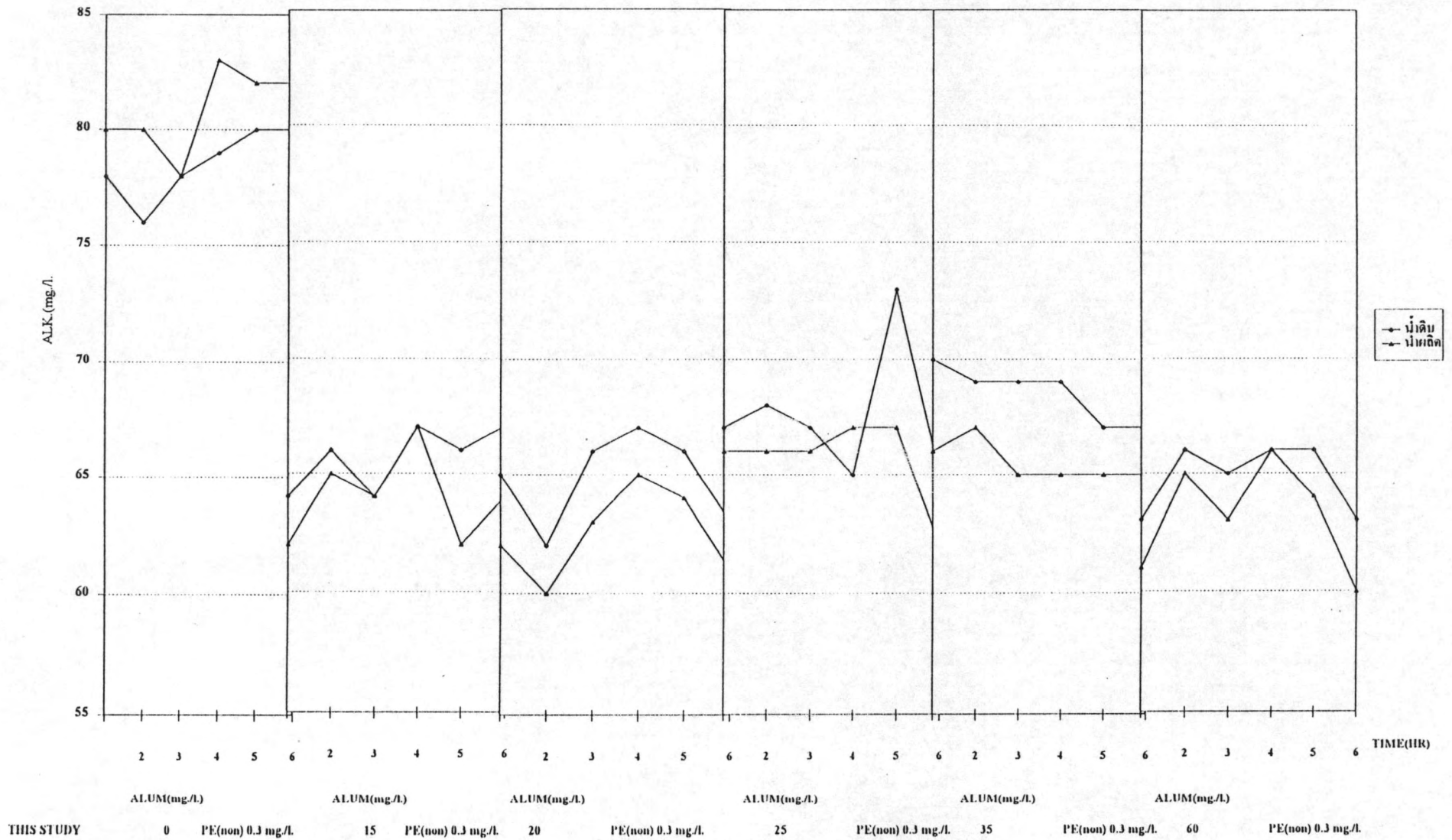
กรณีใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุเป็นโคแอกกูแลนต์ เนื่องจากการทดลองไม่ได้ใช้สารส้มเป็นโคแอกกูแลนต์จึงไม่เกิดปฏิกิริยาไฮโดรไลซิส ดังนั้นสภาพค่างของน้ำผลิตมีค่าสูงกว่าสภาพค่างน้ำดิบเล็กน้อยประมาณ 2.6 มก./ล. หินปูน

ตารางที่ 5.19 สภาพค่างน้ำดิบ และน้ำผลิต กรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ไม่มีประจุปริมาณ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

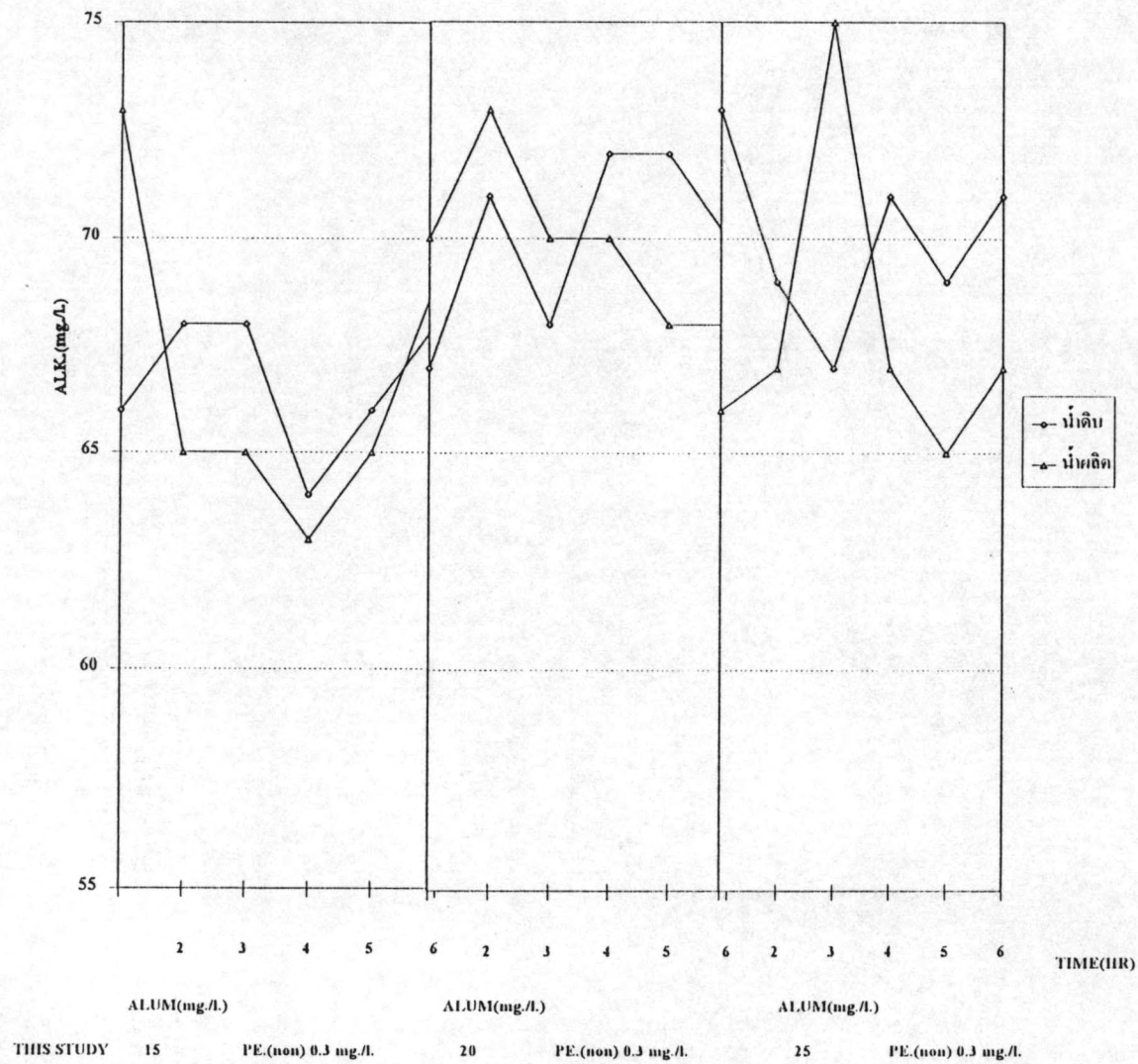
ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)		0	15	20	25	35	60
สภาพค่าง (มก./ล.หินปูน)	น้ำดิบ	79.7	66.7	65.3	67.7	67.7	65
	น้ำผลิต	82.3	64.3	63.3	65.3	65	63.3

5.3.1.2.2 กรณีปรับค่าพีเอชน้ำดิบ (pH 7.5)

จากตารางที่ 5.20 และรูปที่ 5.88 สภาพค่างของน้ำผลิตมีค่าต่ำกว่าน้ำดิบเล็กน้อยประมาณ 0.23 มก./ล. หินปูน เนื่องจากการใช้สารส้มเป็นโคแอกกูแลนต์ ปฏิกิริยาไฮโดรไลซิสมีผลทำให้สภาพค่างของน้ำลดลง โดยแนวโน้มสภาพค่างที่ลดลงมีความสัมพันธ์กับปริมาณสารส้มที่ใช้

รูปที่ 5.87 สภาพต่างน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 0, 15, 20, 25, 35 และ 60 มก./ล. และโพสิเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.88 สภาพค่าแอมโมเนียมปรีพรีเอชและค่าผลิต เมื่อใช้สารส้ม 10, 15 และ 25 มก./ล. และ โพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

ตารางที่ 5.20 สภาพค่างน้ำดิบปรับพีเอช (pH 75) และน้ำผลิต กรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ไม่มี
ประจุ ปริมาณ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)		15	20	25
สภาพค่าง (มก./ล.หินปูน)	น้ำดิบ	66	71.3	70.3
	น้ำผลิต	65.7	68.7	66.3

5.3.1.3 กรณีใช้โพลีเมอร์ประจุบวก

จากตารางที่ 5.21 และรูปที่ 5.89 สภาพค่างของน้ำผลิตมีค่าต่ำกว่าสภาพค่างของน้ำดิบทุกการทดลอง เนื่องจากการใช้สารส้มเป็นโคแอกกูแลนต์ ปฏิกิริยาไฮโดรไลซิสมีผลทำให้สภาพค่างของน้ำลดลง ดังสมการที่ 1 - 3 แนวโน้มสภาพค่างที่ลดลงมีความสัมพันธ์แปรผันตรงกับปริมาณสารส้มที่ใช้

กรณีใช้โพลีเมอร์ประจุบวกเป็นโคแอกกูแลนต์ เนื่องจากในการทดลองไม่ได้ใช้สารส้มเป็นโคแอกกูแลนต์ จึงไม่เกิดปฏิกิริยาไฮโดรไลซิส ดังนั้นสภาพค่างของน้ำผลิตมีค่าสูงกว่าสภาพค่างน้ำดิบเล็กน้อย

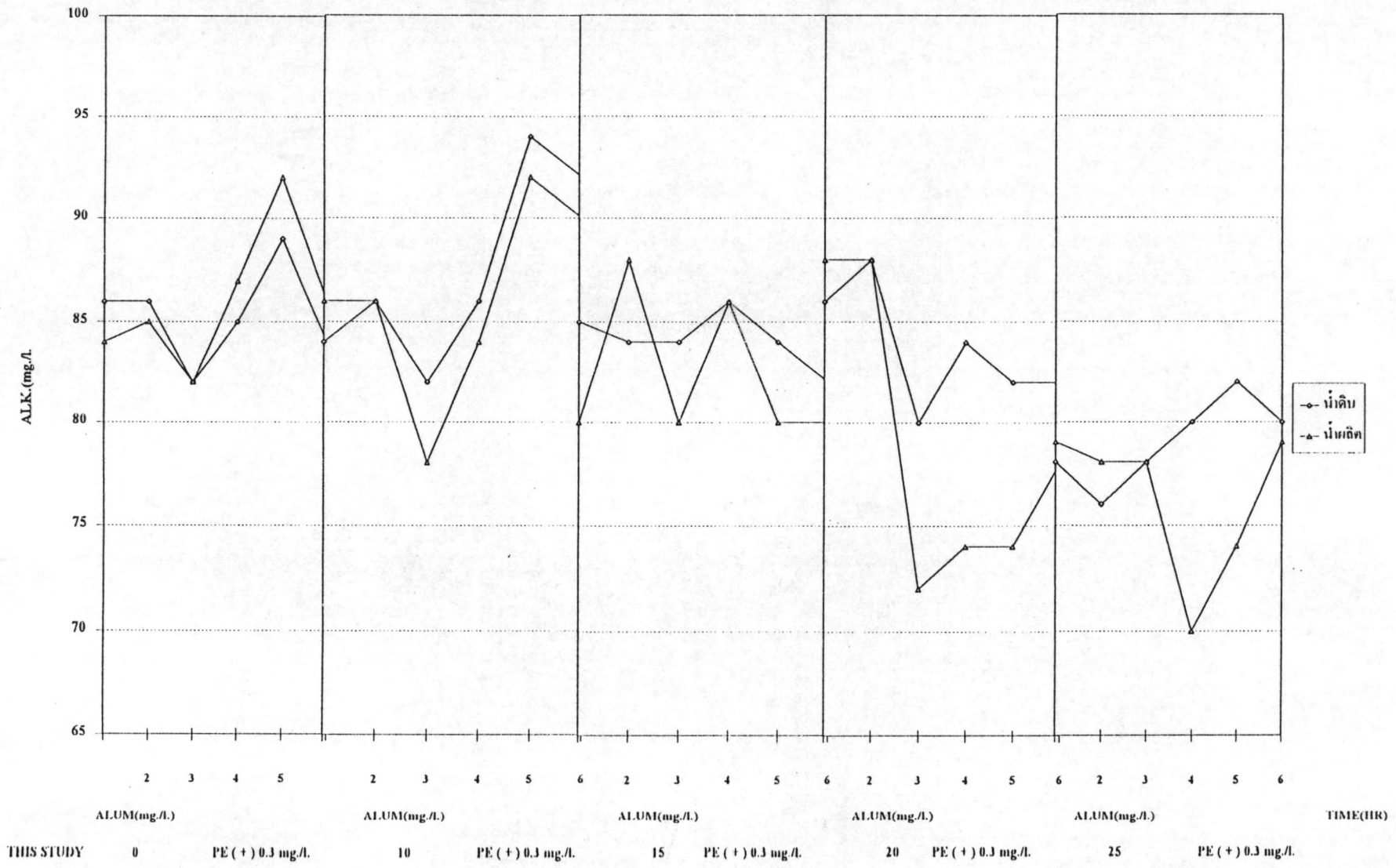
ตารางที่ 5.21 สภาพค่างน้ำดิบ และน้ำผลิต กรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุบวก ปริมาณ 0.3
มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)		0	10	15	20	25
สภาพค่าง (มก./ล.หินปูน)	น้ำดิบ	86	90.7	84	82.7	80.7
	น้ำผลิต	88.3	88.7	82	75.3	74.3

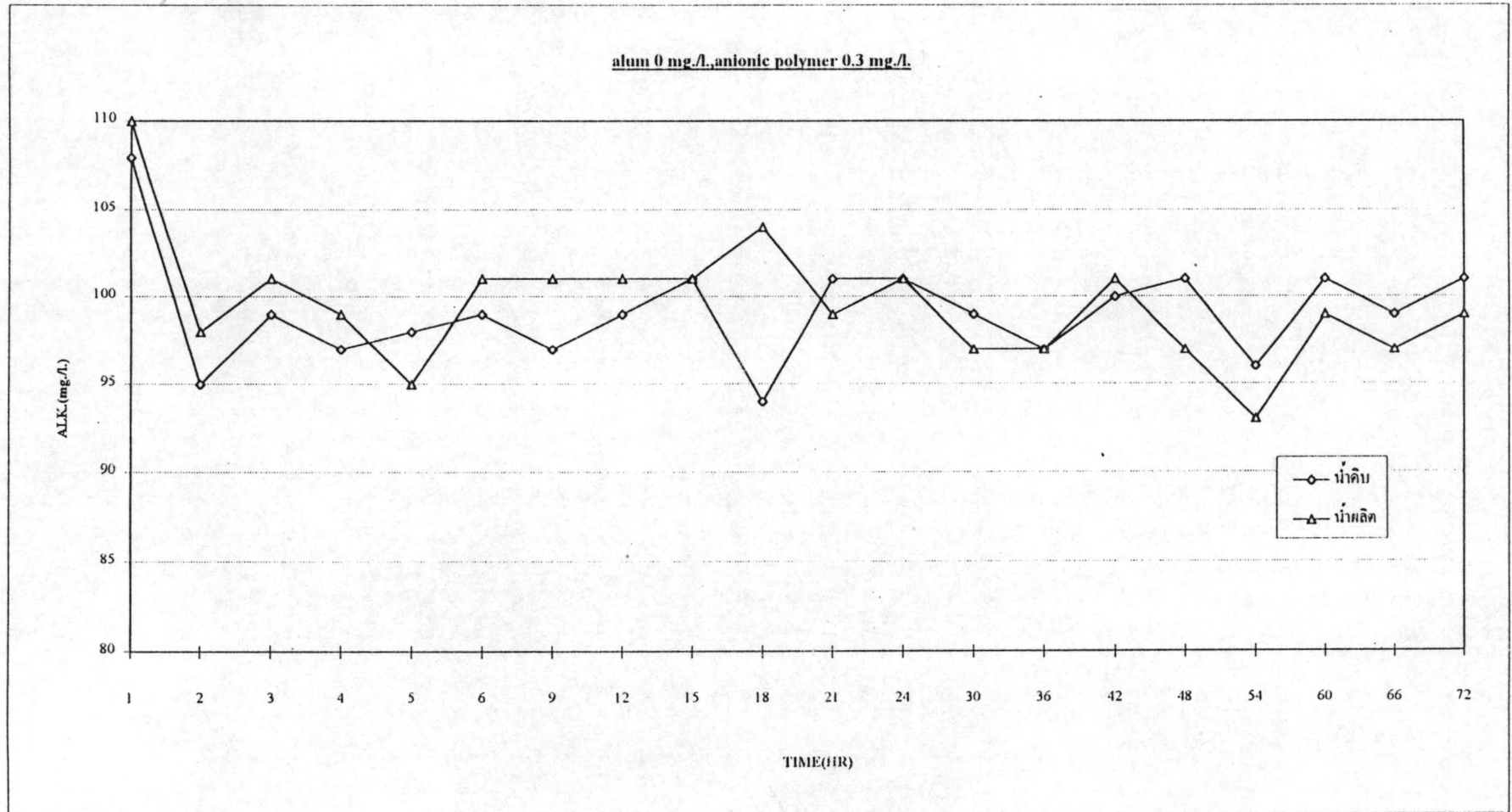
5.3.2 กรณีทดลองเดินระบบยาวนาน(หรือ 72 ชั่วโมง/ครั้ง)

5.3.2.1 กรณีใช้โพลีเมอร์ประจุลบ

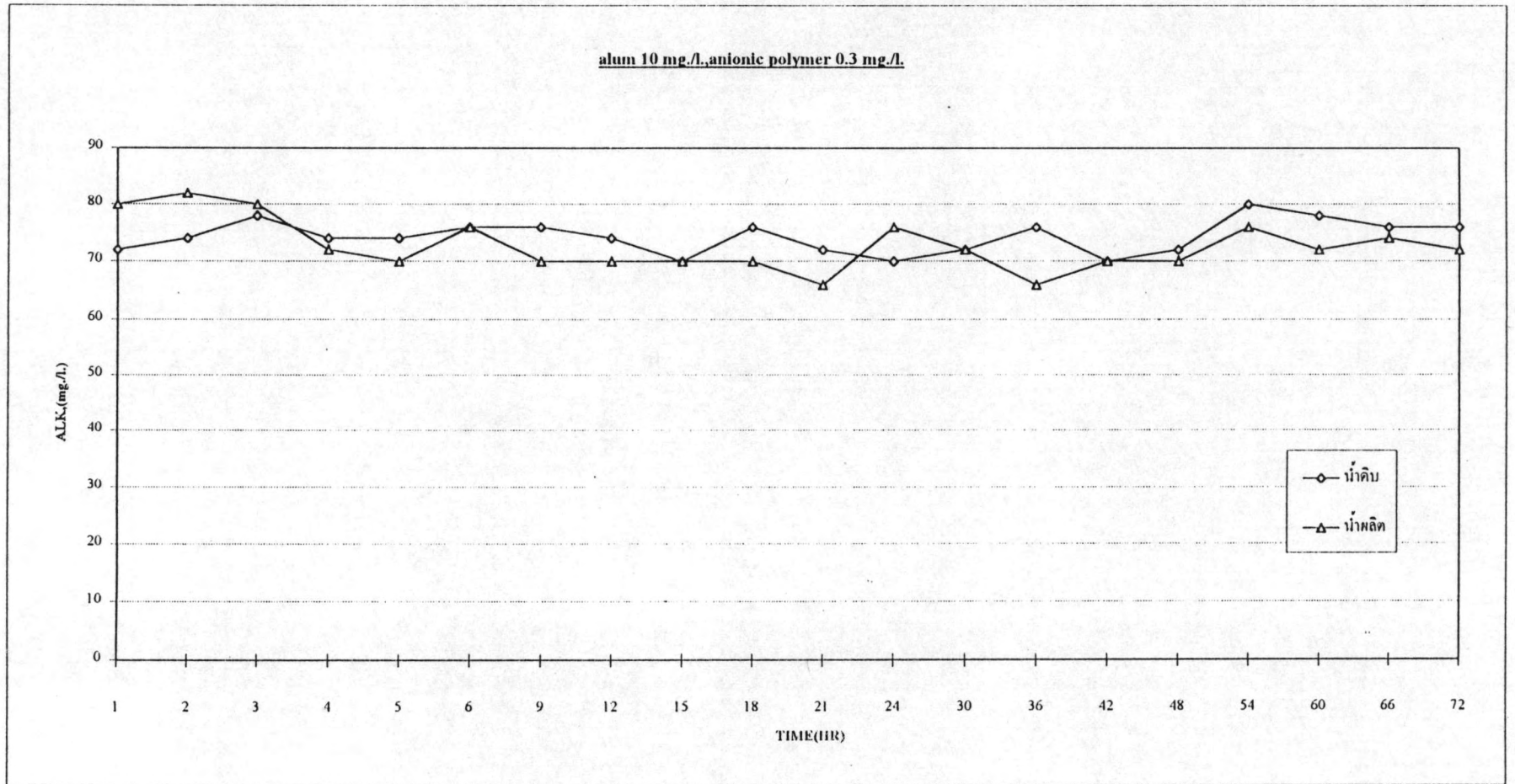
จากตารางที่ 5.22 และรูปที่ 5.90 - 5.95 สภาพค่างของน้ำผลิตมีค่าต่ำกว่าสภาพค่างของน้ำดิบทุกการทดลองประมาณ 6 มก./ล.หินปูน เนื่องจากการใช้สารส้มเป็น

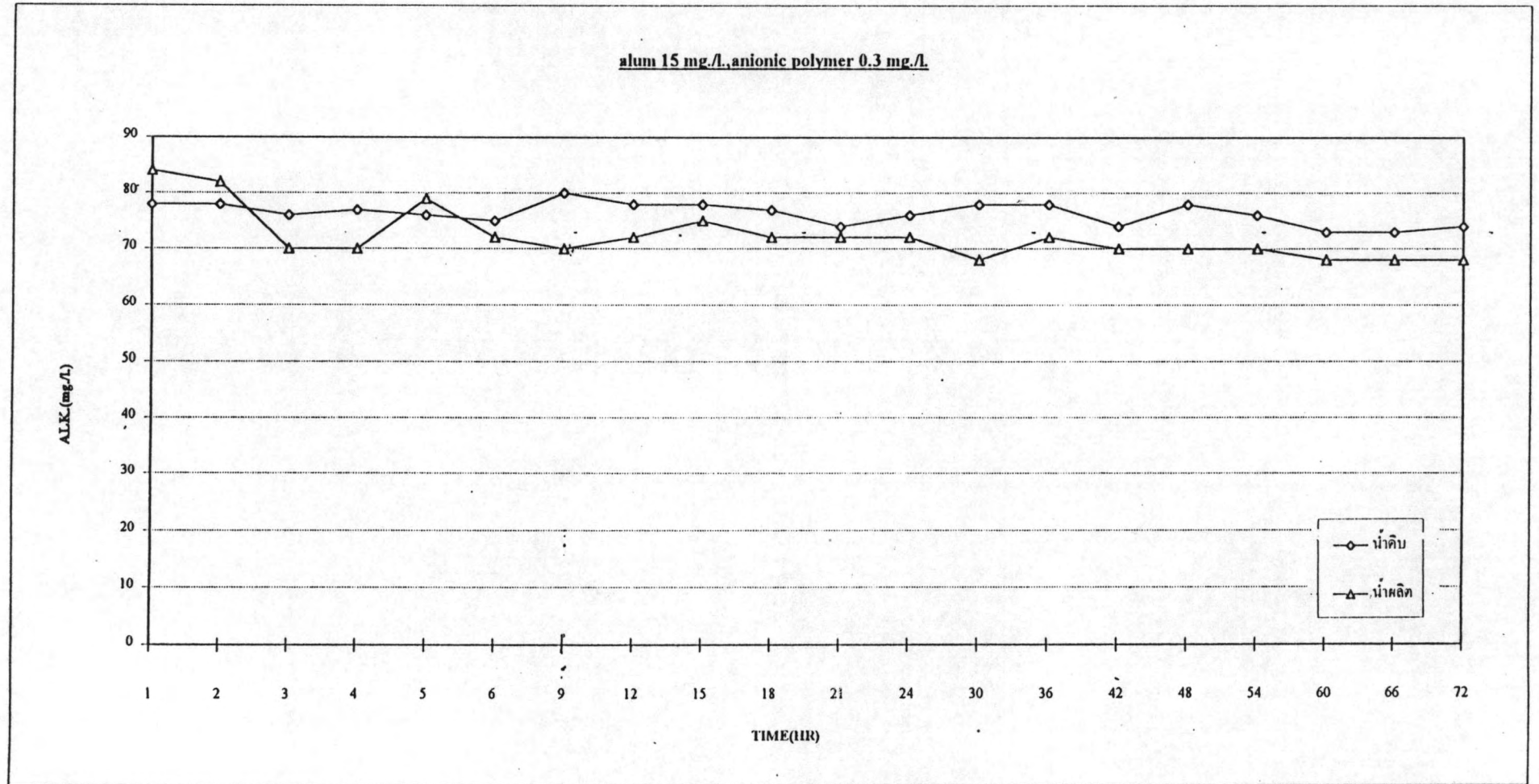
รูปที่ 5.89 สภาพค่างน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อกำหนดสารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล.

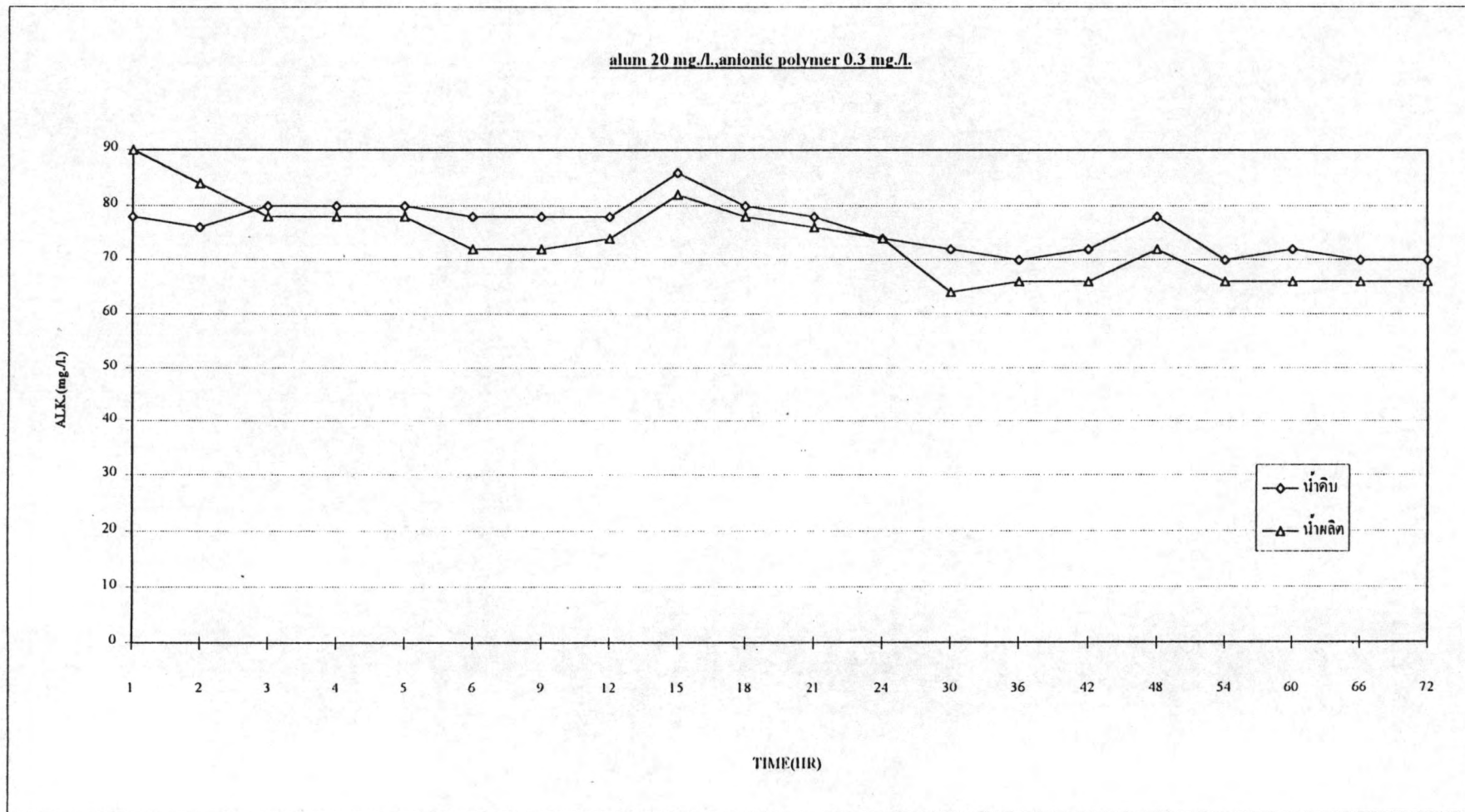
รูปที่ 5.90 สภาพต่างน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้โพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.
(72 ชม./ครั้ง)

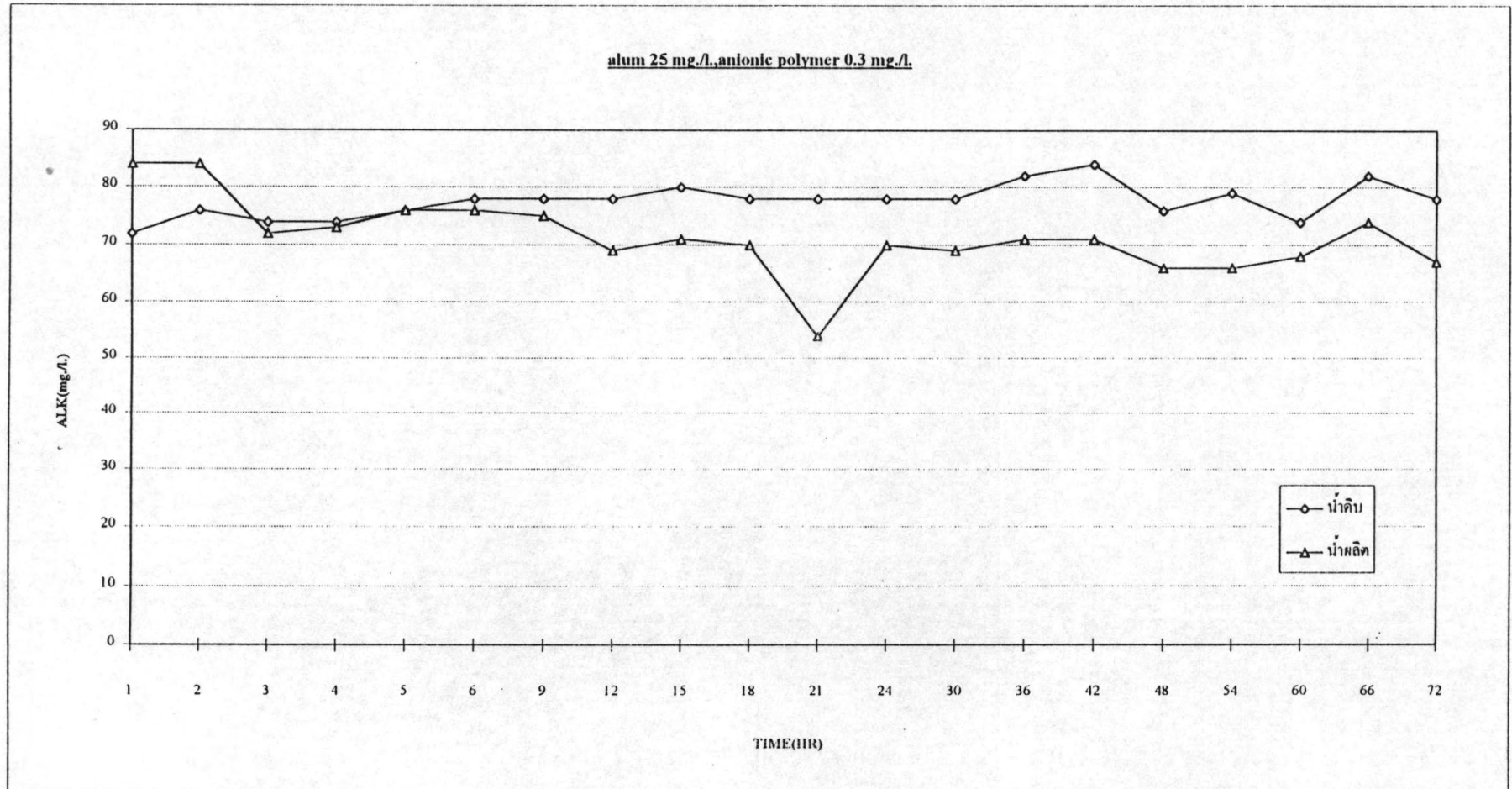
รูปที่ 5.91 สภาพต่างน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 10 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.
(72 ชม./ครั้ง)

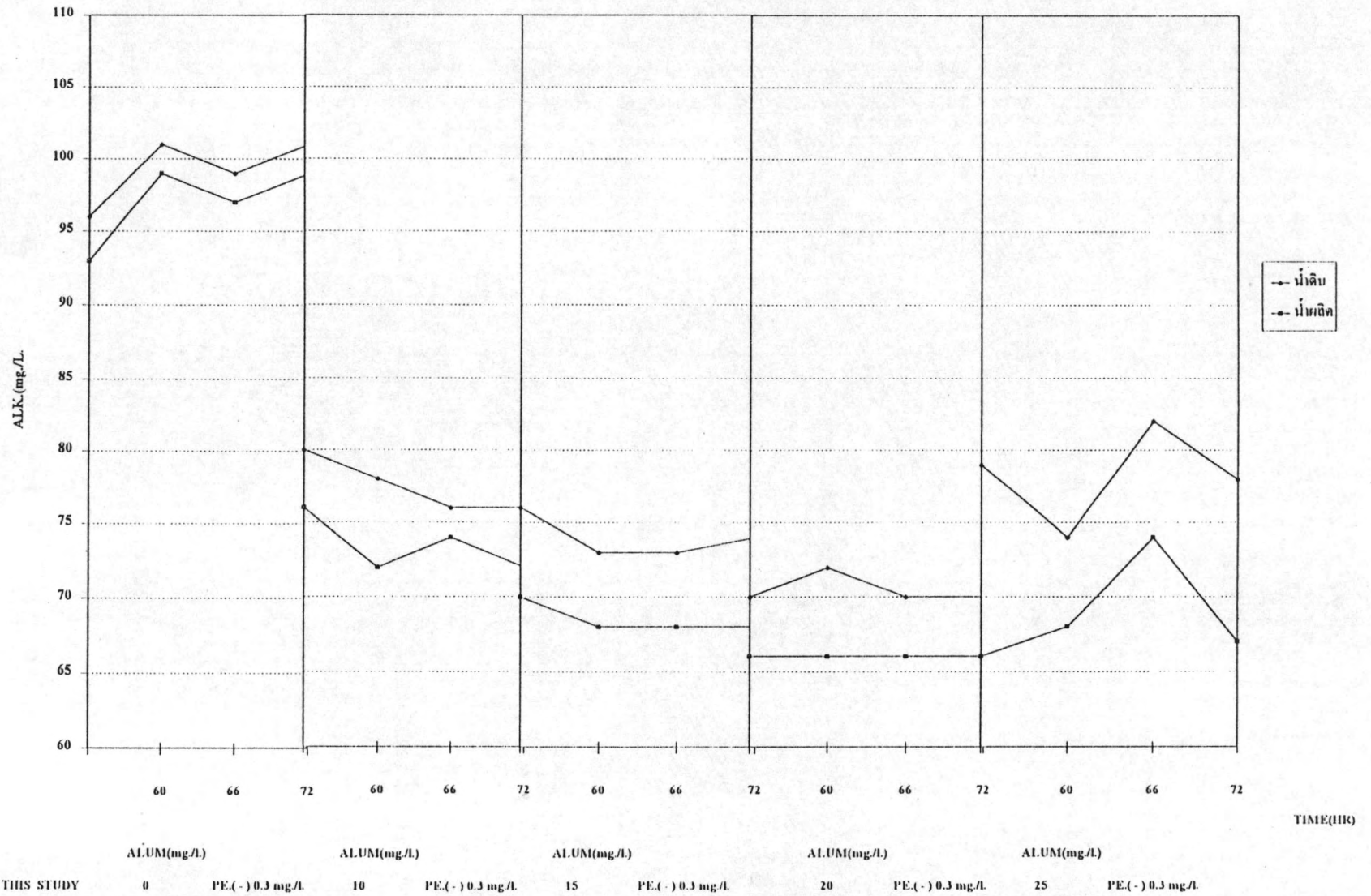
รูปที่ 5.92 สภาพต่างน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 15 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.
(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.93 สภาพต่างน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 20 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.
(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.94 สภาพด่างน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.
(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.95 สภาพค่าของน้ำดิบและน้ำผลิต ที่ 18 ชม. สุดท้ายของการเดินระบบเมื่อใช้สารส้ม และโพลิเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.

โคแอกกูแลนต์ ปฏิกริยาไฮโดรไลซิสมีผลทำให้สภาพค่างของน้ำผลิตลดลง ดังสมการที่ 1 - 3 แนวโน้มสภาพค่างที่ลดลงมีความสัมพันธ์แปรผันตรงกับปริมาณสารส้มที่ใช้

กรณีใช้โพลีเมอร์ประจุลบเป็นโคแอกกูแลนต์ สภาพค่างของน้ำดิบและน้ำผลิตมีค่าใกล้เคียงกันตลอดการทดลอง เนื่องจากการใช้สารส้มเป็นโคแอกกูแลนต์ จึงไม่เกิดปฏิกริยาไฮโดรไลซิส เป็นผลให้สภาพค่างของน้ำผลิตมีค่าใกล้เคียงกับน้ำดิบที่เข้า

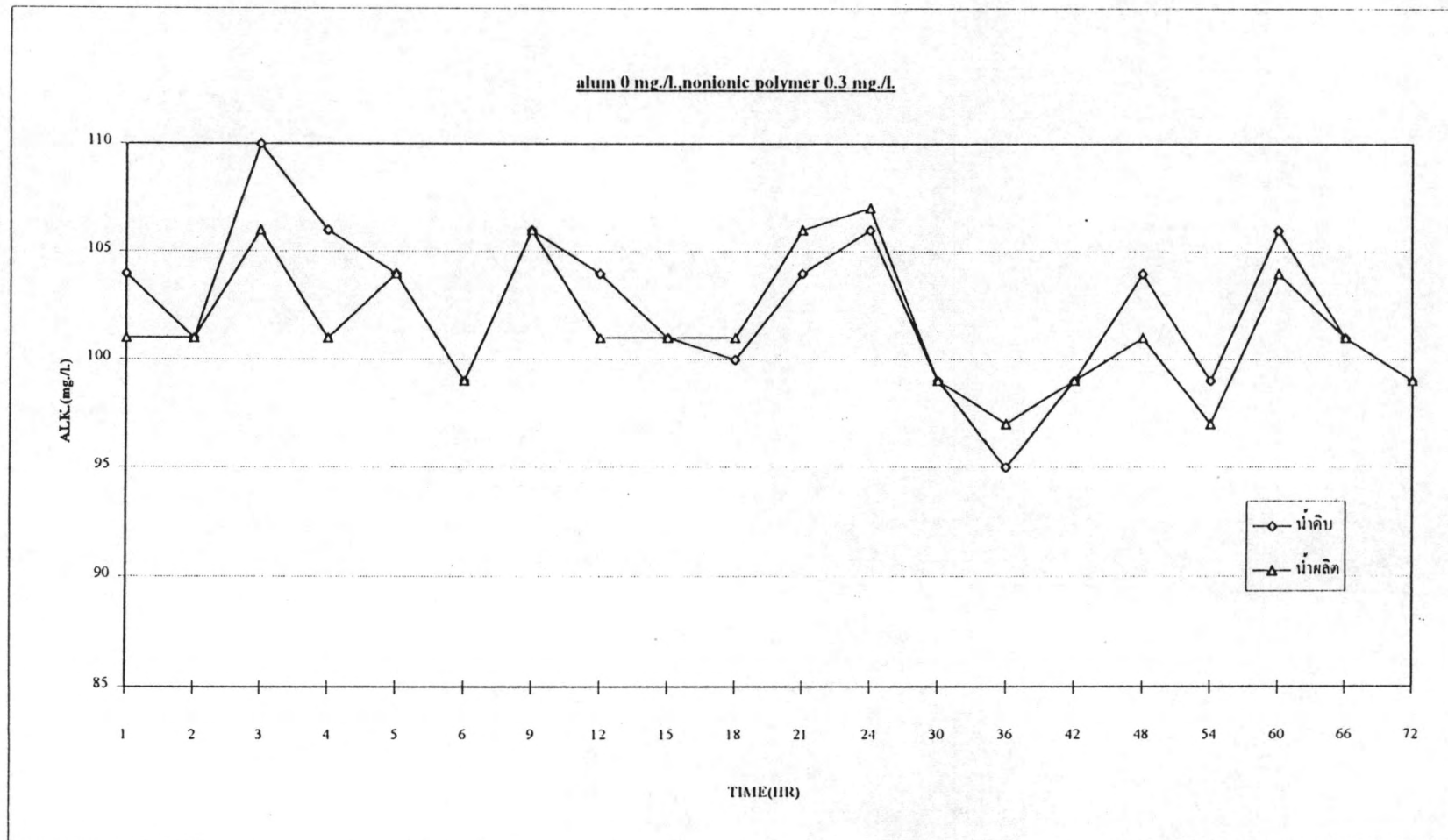
ตารางที่ 5.22 สภาพค่างน้ำดิบ และน้ำผลิต กรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุลบ ปริมาณ 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)		0	10	15	20	25
สภาพค่าง (มก./ล.หินปูน)	น้ำดิบ	99.25	77.5	74	70.5	78.3
	น้ำผลิต	97	73.5	68.5	66	68.8

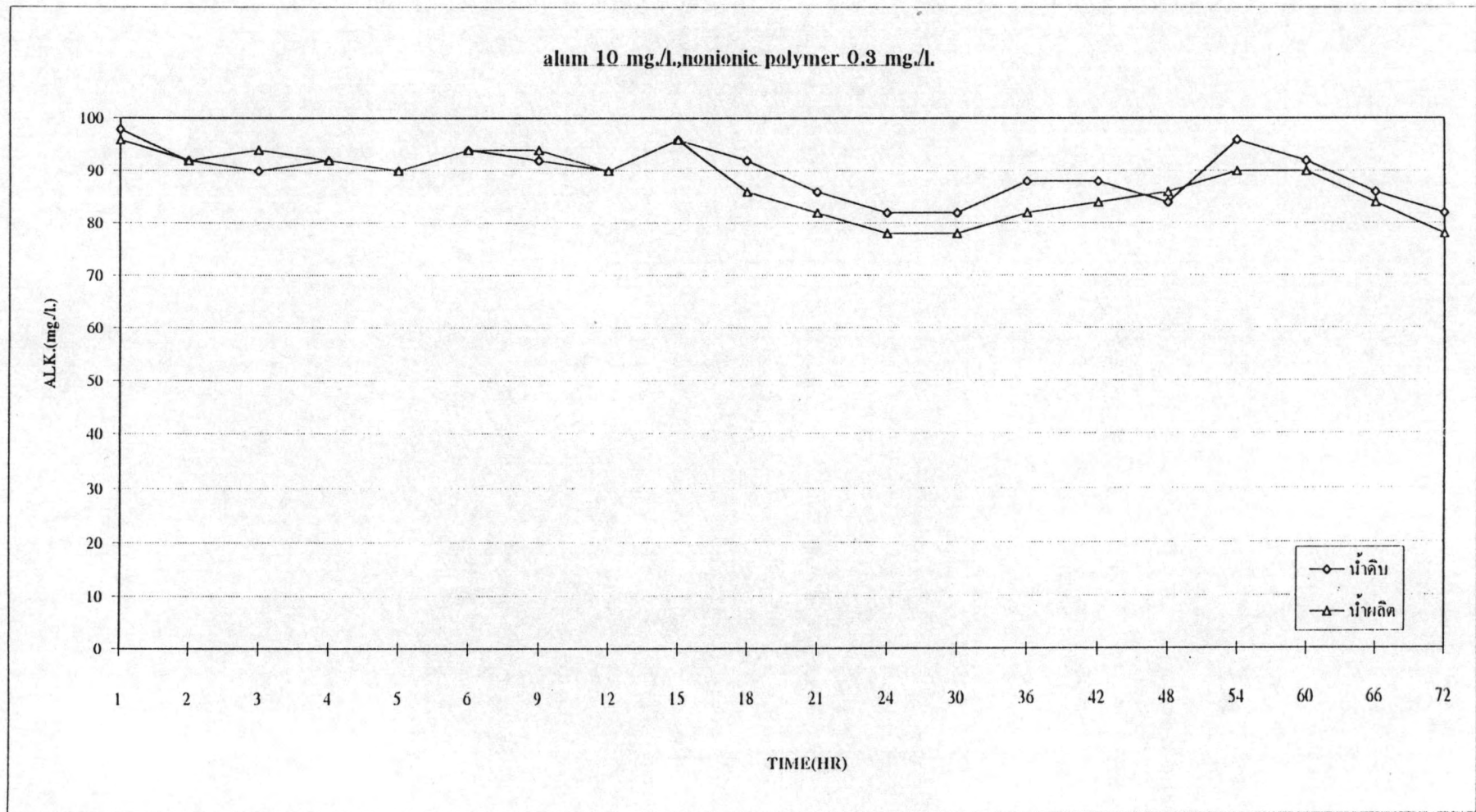
เนื่องจากการทดลองในช่วงหลังนี้ (พ.ย.-ธ.ค.) สภาพค่างของน้ำดิบมีค่าสูงขึ้นกว่าในช่วงการทดลองช่วงสั้น(6 ชม./ครั้ง) (ส.ค.-ก.ย.) ก่อนข้างมาก ดังนั้น สภาพค่างของน้ำดิบและน้ำผลิตที่วัดได้ช่วงหลังนี้มีค่าแตกต่างกันชัดเจนมากขึ้นกว่าการทดลองในช่วงแรก

5.3.2.2 กรณีใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุ

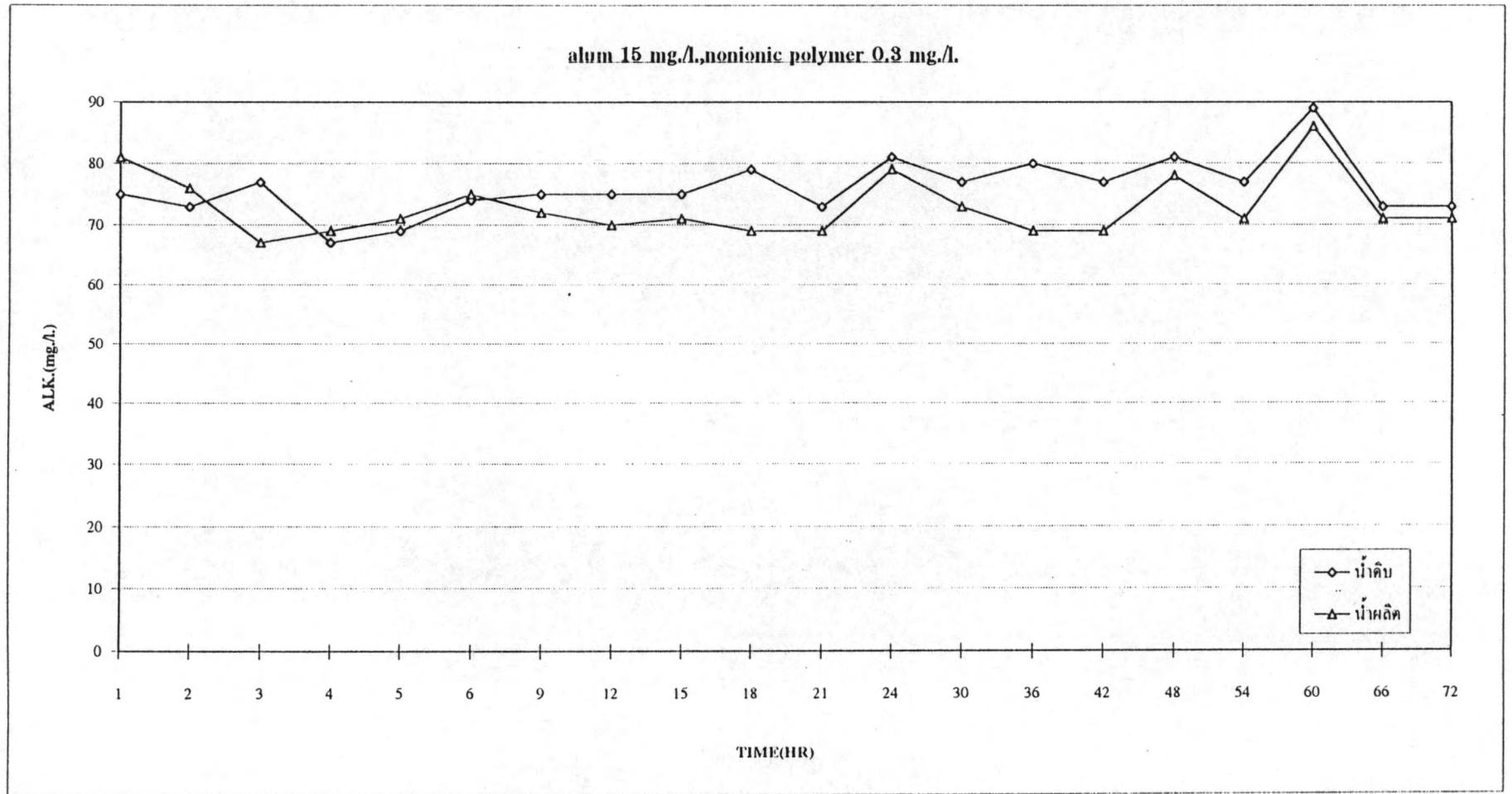
จากตารางที่ 5.23 และรูปที่ 5.96 - 5.101 สภาพค่างของน้ำผลิตมีค่าต่ำกว่าน้ำดิบทุกการทดลองประมาณ 5.6 มก./ล. แนวโน้มสภาพค่างที่ลดลงมีความสัมพันธ์แปรผันตรงกับปริมาณสารส้มที่ใช้ เนื่องจากการใช้สารส้มเป็นโคแอกกูแลนต์ ปฏิกริยาไฮโดรไลซิสมีผลทำให้สภาพค่างของน้ำผลิตลดลง กรณีใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุเป็นโคแอกกูแลนต์ สภาพค่างของน้ำดิบและน้ำผลิตมีค่าใกล้เคียงกันตลอดการทดลอง เนื่องจากการใช้สารส้มเป็นโคแอกกูแลนต์ จึงไม่เกิดปฏิกริยาไฮโดรไลซิสเป็นผลให้สภาพค่างของน้ำผลิตมีค่าใกล้เคียงกับน้ำดิบที่เข้า

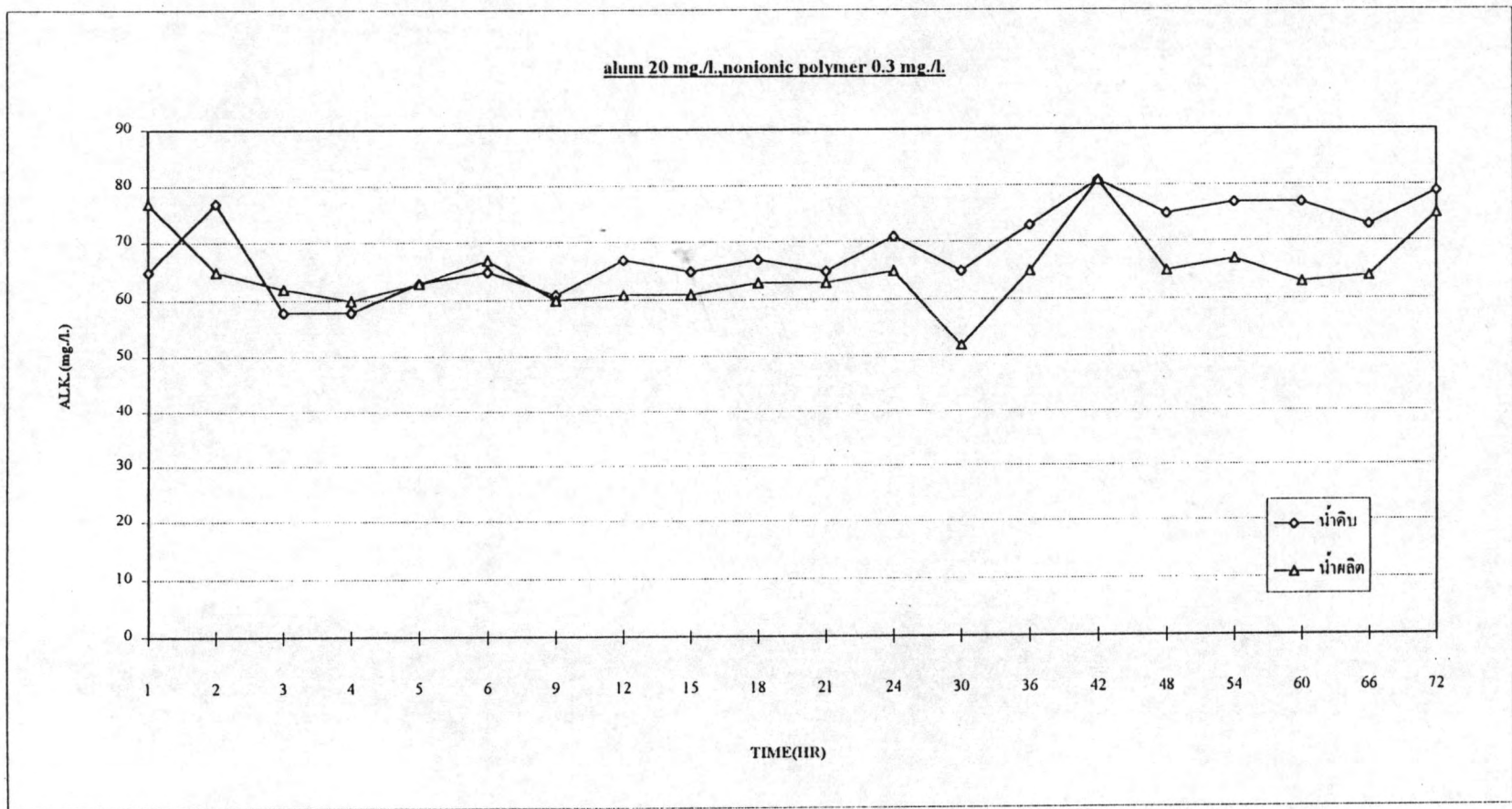
รูปที่ 5.96 สภาพต่างน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.
(72 ชม./ครั้ง)

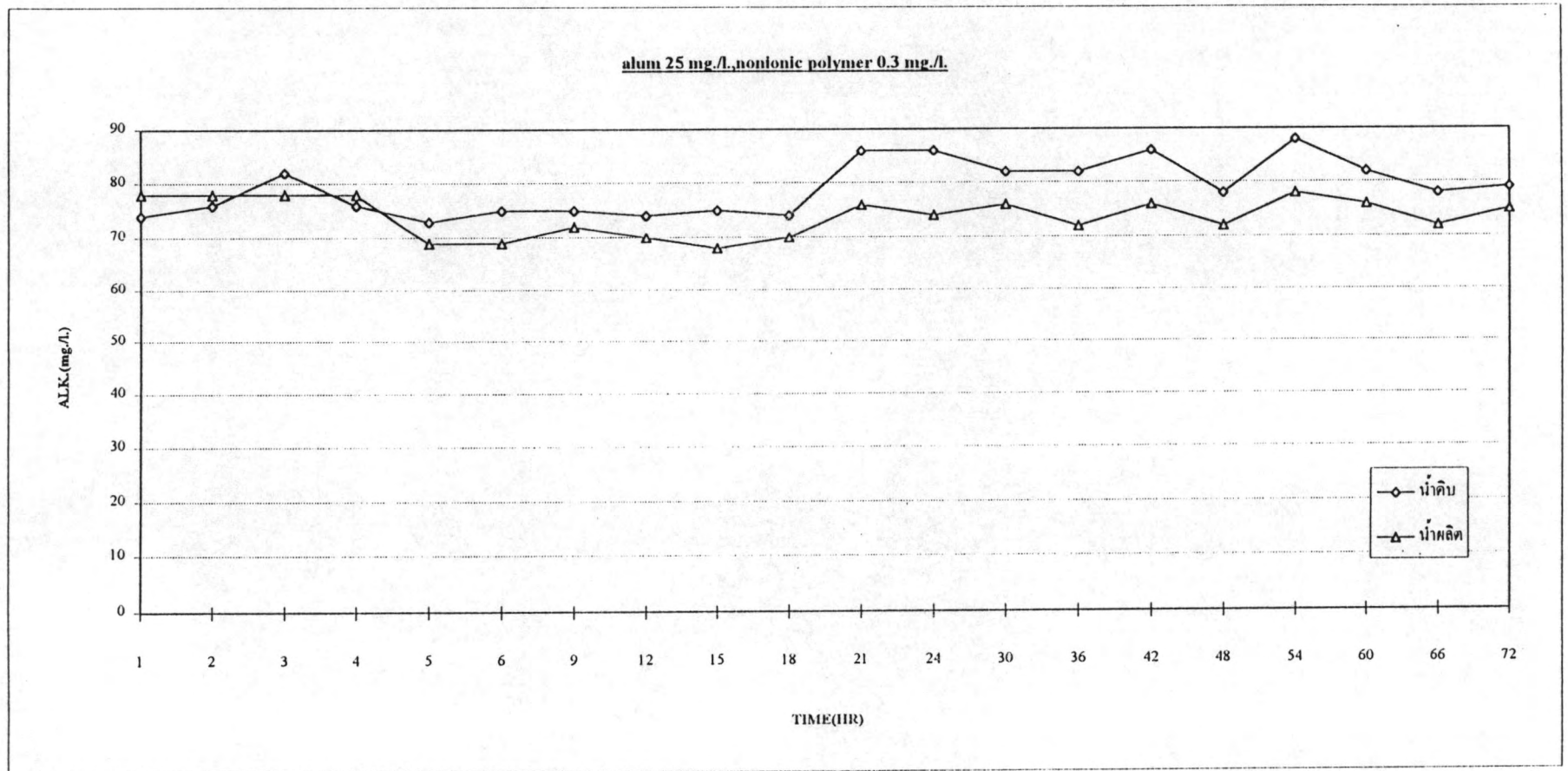
รูปที่ 5.97 สภาพค่างน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 10 มก./ล. และ โพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.
(72 ชม./ครั้ง)

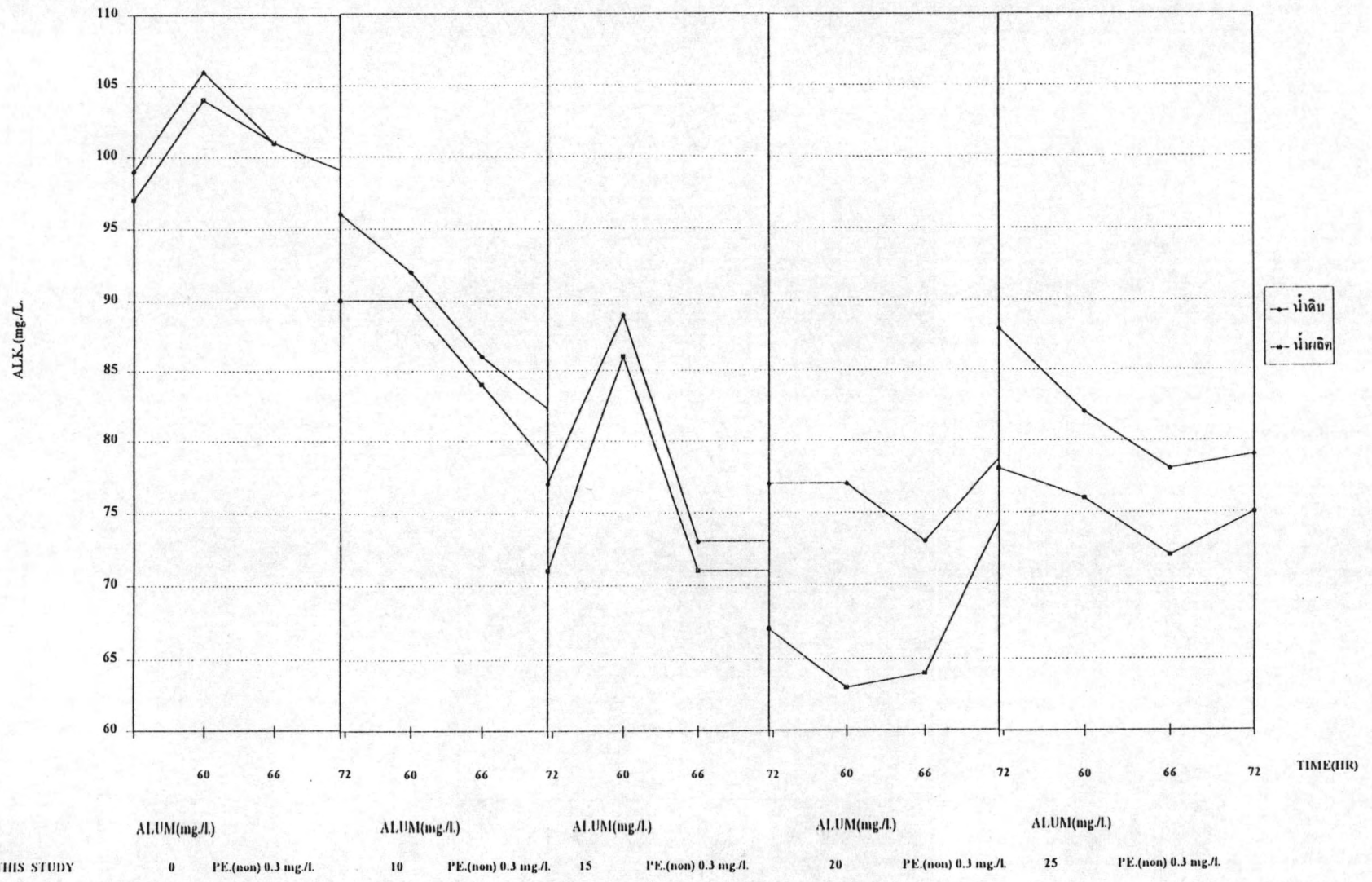
รูปที่ 5.98 สภาพด่างน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 15 มก./ล. และ โพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.99 สภาพค่างน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 20 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.
(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.100 สภาพค่างน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 25 มก./ล. และ โพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.
(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.101 สภาพด่างน้ำดิบและน้ำกลั่นที่ 18 ชม.สุดท้ายของการเดินระบบ เมื่อใช้สารส้ม

0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

ตารางที่ 5.23 สภาพค่างน้ำดิบ และน้ำผลิต กรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ไม่มีประจุ ปริมาณ 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)		0	10	15	20	25
สภาพค่าง (มก./ล.หินปูน)	น้ำดิบ	101.3	89.0	78.0	76.5	81.8
	น้ำผลิต	100.3	85.5	74.8	67.3	75.3

เนื่องจากการทดลองในช่วงหลังนี้ (พ.ย.-ธ.ค.) สภาพค่างของน้ำดิบมีค่าสูงขึ้นกว่าในช่วงการทดลองช่วงสั้น(6 ชม./ครั้ง) (ส.ค.-ก.ย.) ค่อนข้างมาก ดังนั้น สภาพค่างของน้ำดิบและน้ำผลิตที่วัดได้ช่วงหลังนี้มีค่าแตกต่างกันชัดเจนมากขึ้นกว่าการทดลองในช่วงแรก

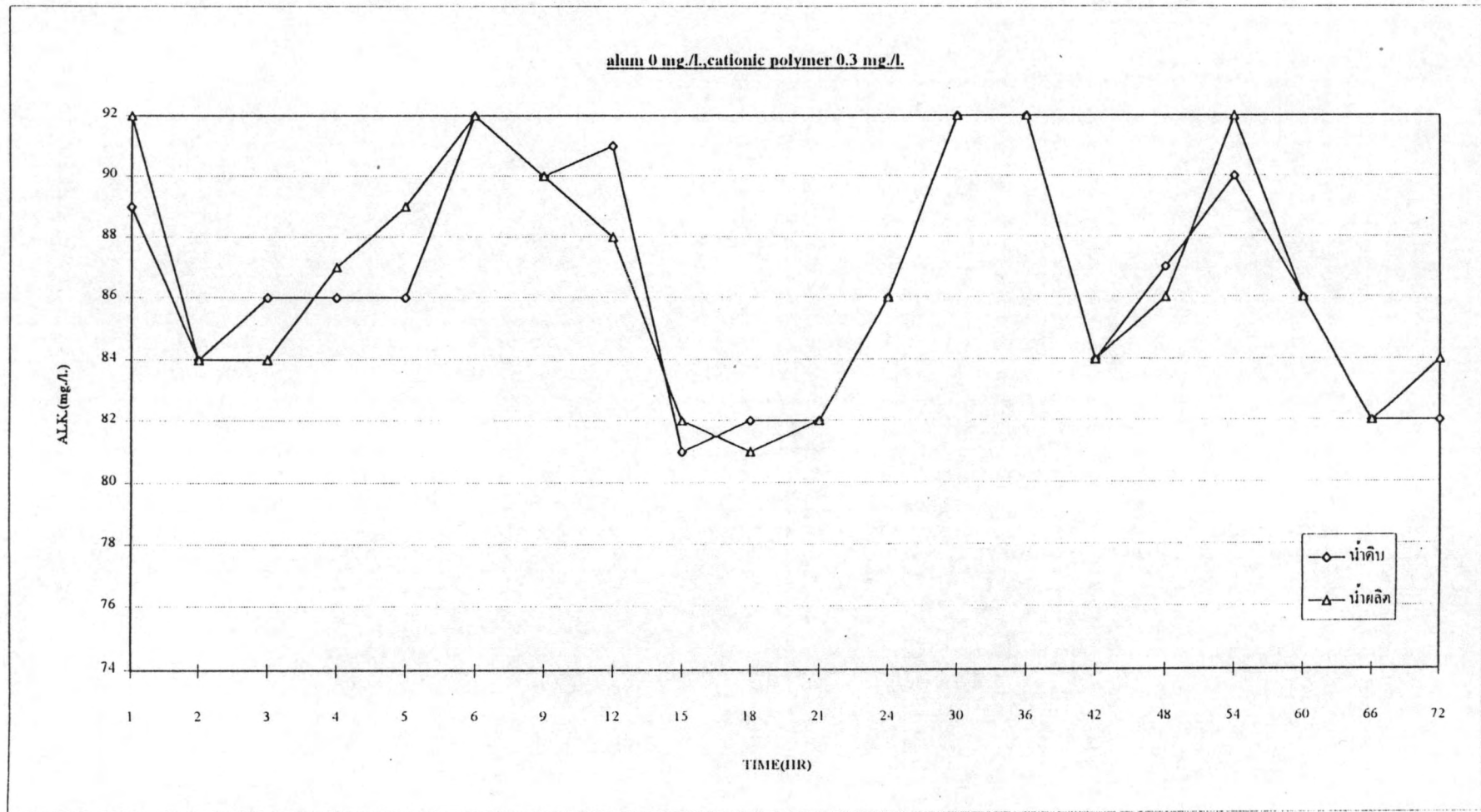
5.3.2.3 กรณีใช้โพลีเมอร์ประจุบวก

จากตารางที่ 5.24 และรูปที่ 5.102 - 5.107 สภาพค่างของน้ำผลิตมีค่าต่ำกว่าน้ำดิบทุกการทดลองประมาณ 8 มก./ล. หินปูน แนวโน้มสภาพค่างที่ลดลงมีความสัมพันธ์แปรผันตรงกับปริมาณสารส้มที่ใช้ เนื่องจากมีการใช้สารส้มเป็นโคแอกกูแลนต์ ปฏิกิริยาไฮโดรไลซิสมีผลทำให้สภาพค่างของน้ำลดลง

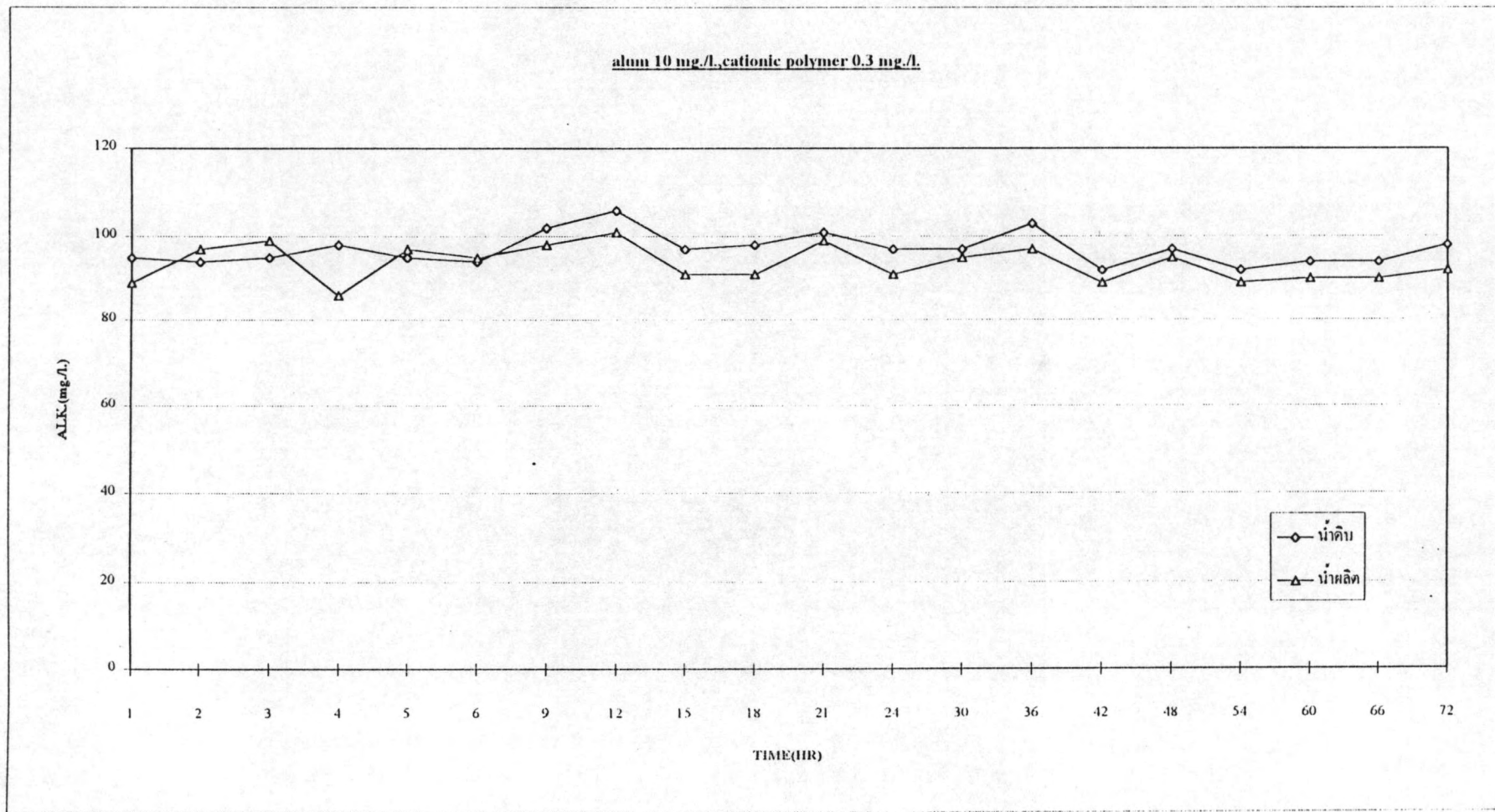
กรณีใช้โพลีเมอร์ประจุบวกเป็นโคแอกกูแลนต์ สภาพค่างของน้ำดิบและน้ำผลิตมีค่าใกล้เคียงกันตลอดการทดลอง เนื่องจากไม่มีการใช้สารส้มเป็นโคแอกกูแลนต์ จึงไม่เกิดปฏิกิริยาไฮโดรไลซิส เป็นผลให้สภาพค่างของน้ำผลิตมีค่าใกล้เคียงกับน้ำดิบที่เข้า

ตารางที่ 5.24 สภาพค่างน้ำดิบ และน้ำผลิต กรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุบวก ปริมาณ 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

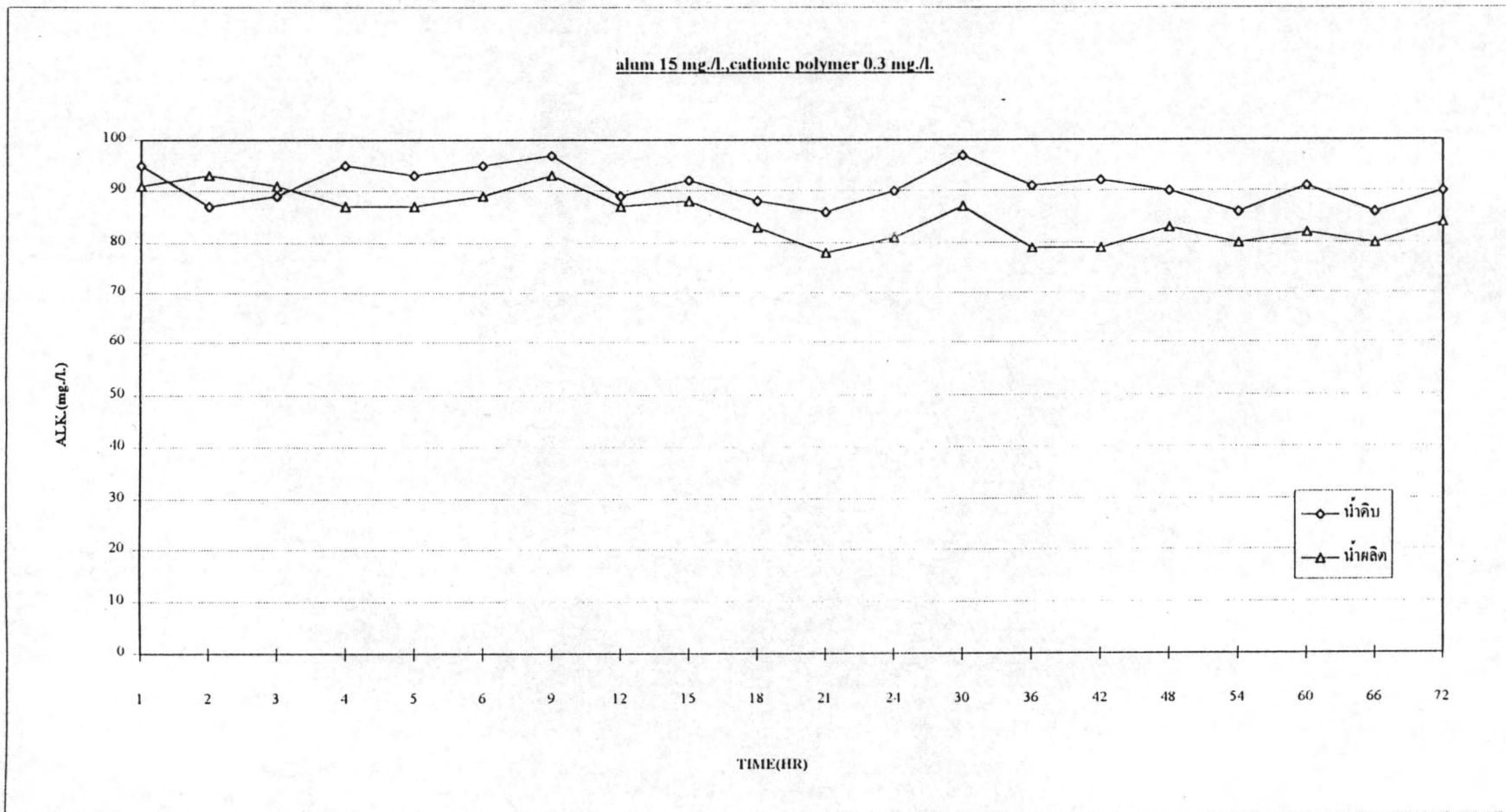
ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)		0	10	15	20	25
สภาพค่าง (มก./ล.หินปูน)	น้ำดิบ	85	94.5	88.30	89.5	80
	น้ำผลิต	86	90.3	81.50	77	71.3

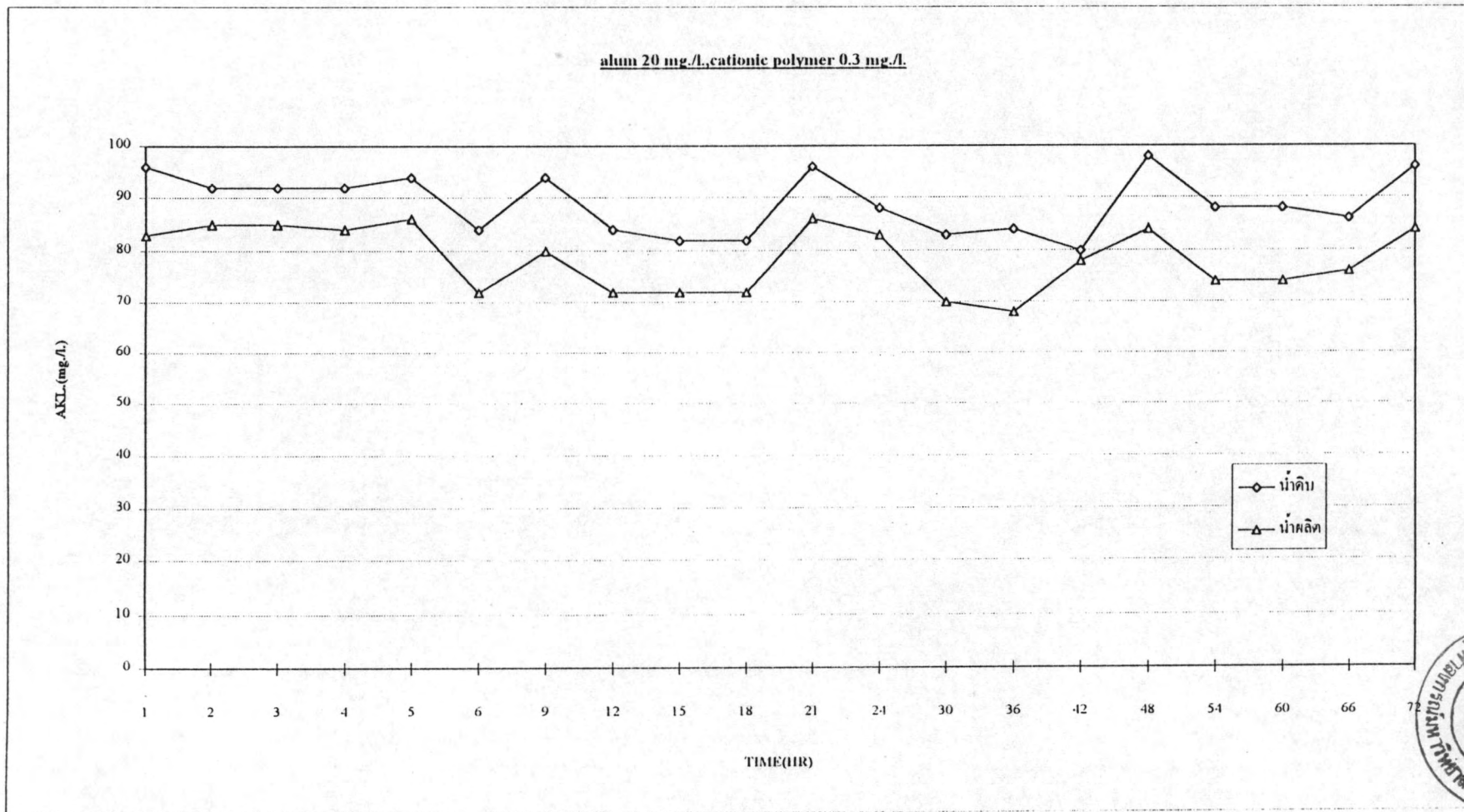
รูปที่ 5.102 สภาพต่างน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้โพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.
(72 ชม./ครั้ง)

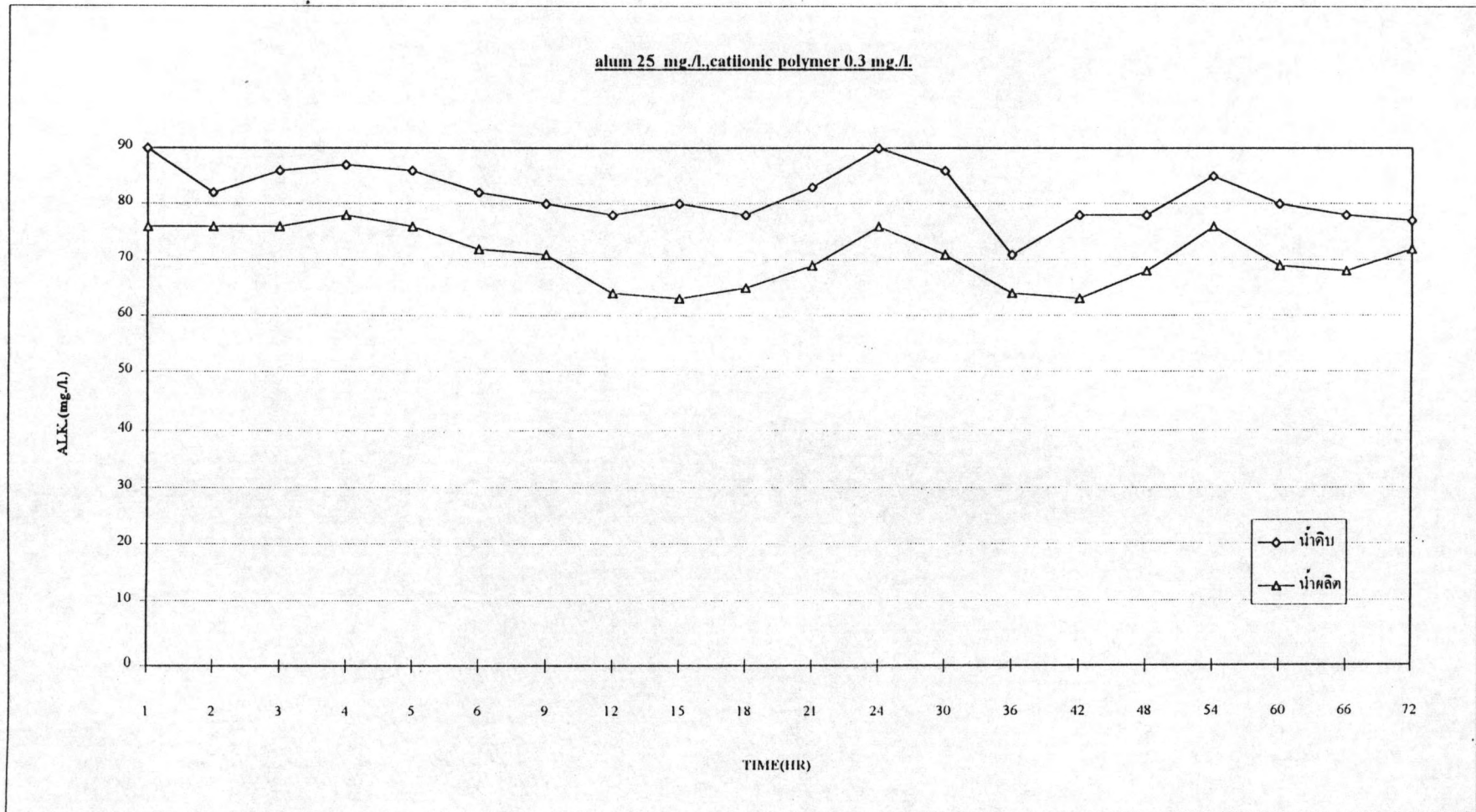
รูปที่ 5.103 สภาพล่างน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 10 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.
(72 ชม./ครั้ง)

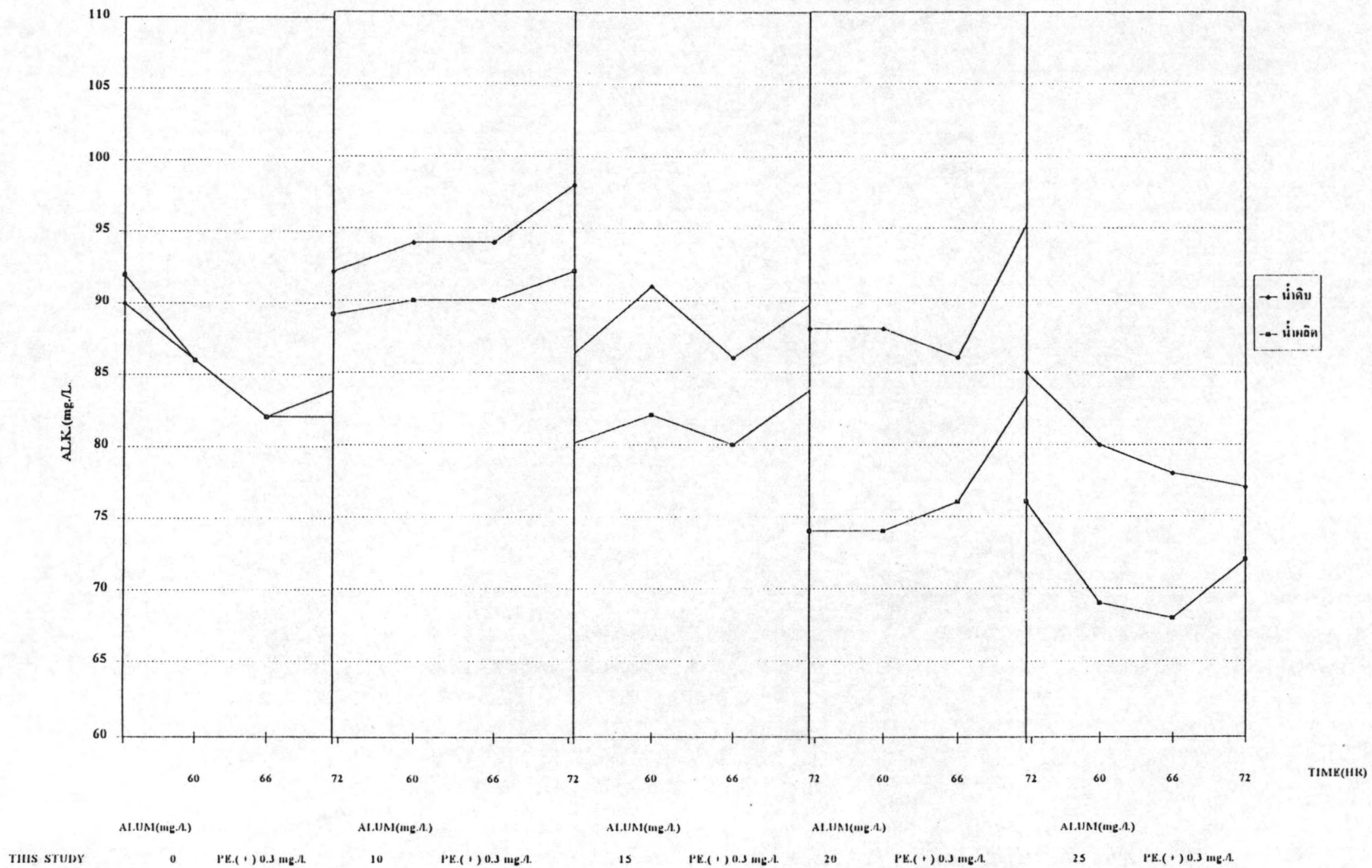
รูปที่ 5.104 สภาพค่างน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 15 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.
(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.105 สภาพค่างน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 20 มก./ล. และ โพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.
(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.106 สภาพค่างน้ำดิบและน้ำผลิต เมื่อใช้สารส้ม 25 มก./ล. และ โพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.
(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.107 สภาพค่าของน้ำดิบและน้ำผลิตที่ 18 ชม.สุดท้ายของการเดินระบบ เมื่อน้ำใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพสิเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

เนื่องจากการทดลองในช่วงหลังนี้ (พ.ย.-ธ.ค.) สภาพค่างของน้ำดิบมีค่าสูงขึ้นกว่าในช่วงการทดลองช่วงสั้น(6 ชม./ครั้ง) (ส.ค.-ก.ย.) ค่อนข้างมาก ดังนั้น สภาพค่างของน้ำดิบและน้ำผลิตที่วัดได้ช่วงหลังนี้มีค่าแตกต่างกันชัดเจนมากขึ้นกว่าการทดลองในช่วงแรก

5.4 ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอน

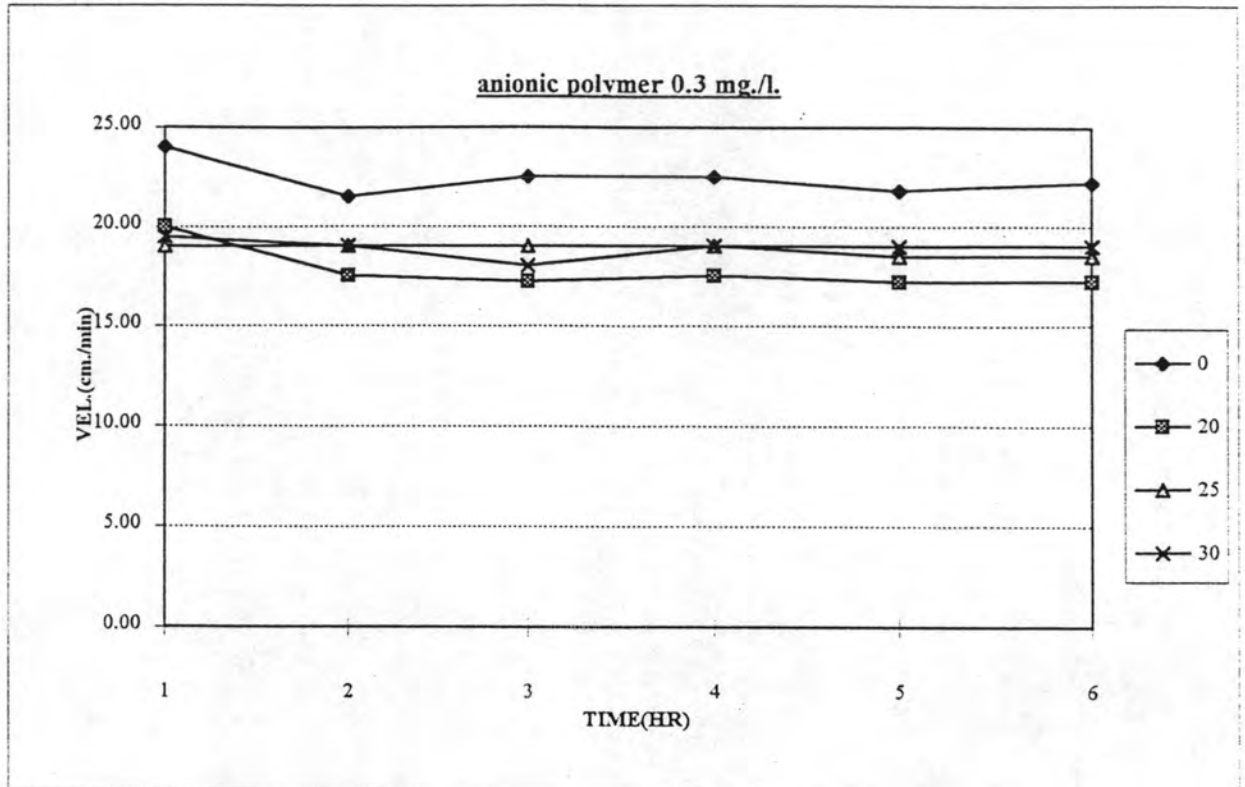
5.4.1 กรณีทดลองช่วงสั้น (นานครั้งละ 6 ชั่วโมง)

5.4.1.1 กรณีใช้โพลีเมอร์ประจุลบ

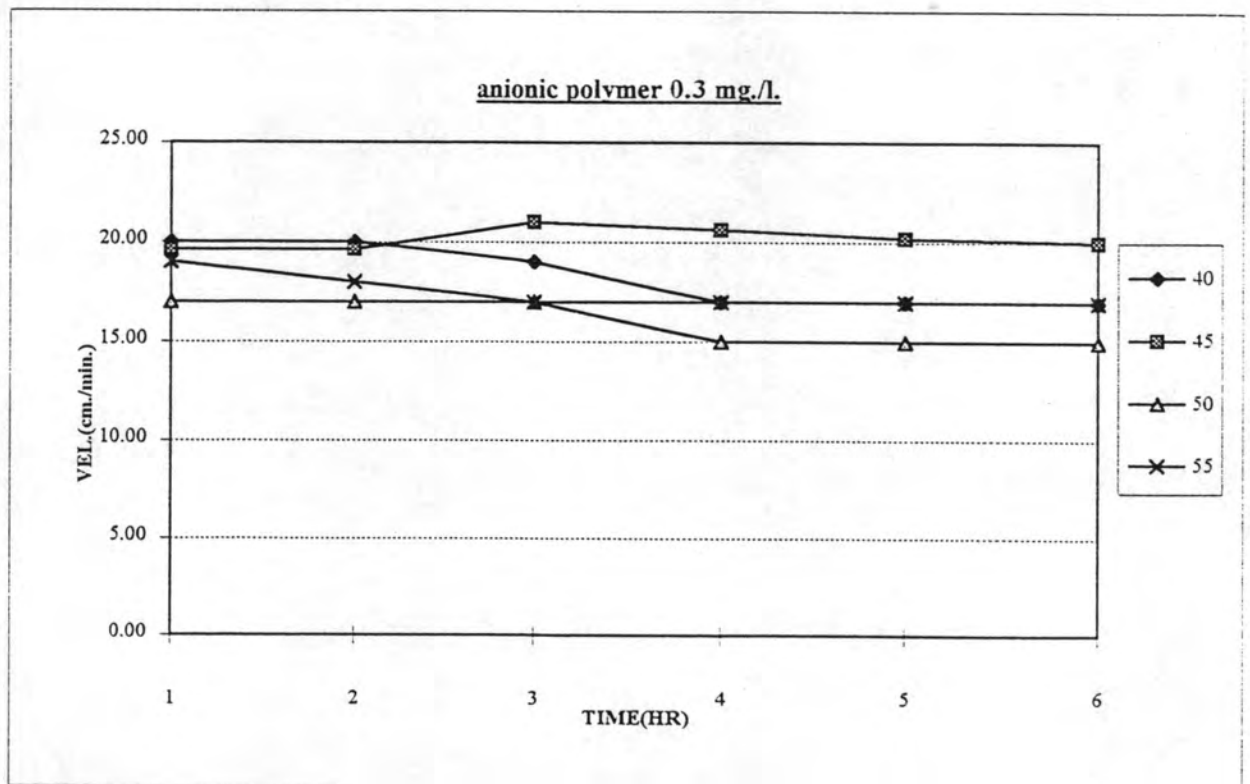
5.4.1.1.1 กรณีไม่ได้ปรับค่าพีเอชน้ำดิบ

จากรูป 5.108 - 5.109 ปรากฏว่าความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าแปรผันทุกการทดลอง เนื่องจากสภาพน้ำดิบมีค่าความขุ่นที่มีค่าแปรผันต่างกันในทุกการทดลอง แนวโน้มความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอน ไม่สามารถสรุปได้แน่ชัดเมื่อเปรียบเทียบกับปริมาณสารส้มที่ใช้หรือเปรียบเทียบกับความขุ่นน้ำดิบ เนื่องจากทั้งสองตัวมีผลต่อความเร็วและขนาดของเม็ดตะกอน จากการทดลองนี้ไม่มีการควบคุมตัวแปรคงที่สำหรับการเปรียบเทียบ แต่ในการทดลองเดียวกัน ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าใกล้เคียงกันตลอดการทดลอง โดยภาพรวมของทุกการทดลองแล้ว ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนประมาณ 17-19 ซม./นาทึ ในกรณีที่ใช้ความเร็วน้ำไหลขึ้นในกระบอกกวนช้า 20 ซม./นาทึ มีผลทำให้ต้องระบายตะกอนที่ระดับ 130 ซม. จำนวนมากขึ้นและถี่ขึ้น แต่กระบวนการนี้ก็ยังสามารถผลิตน้ำที่มีคุณภาพสูงได้

ในกรณีที่ใช้โพลีเมอร์ประจุลบอย่างเดียวเป็นโคแอกกูแลนต์ ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าสูงกว่าความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนเมื่อใช้สารส้มเป็นโคแอกกูแลนต์ อาจเนื่องมาจากช่วงเวลาทำการทดลองนี้เป็นช่วงที่น้ำดิบมีความขุ่นต่ำกว่าทุกการทดลอง ทำให้ปริมาณโพลีเมอร์ต่อความขุ่นมีค่าสูงกว่าทุกการทดลอง ดังนั้นโพลีเมอร์ประจุลบจึงสามารถเชื่อมต่อนุภาคเหล่านี้ได้มากขึ้น ทำให้อนุภาคคอลลอยด์มีขนาดใหญ่ขึ้น และมีความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนสูงขึ้น แต่จะมีอนุภาคคอลลอยด์ที่ไม่ถูกทำลายเสถียรภาพหลุดออกไปกับน้ำผลิตจำนวนมาก เนื่องจากมวลรวมและความหนาแน่นของมวลในระบบมีค่าน้อย ทำให้ประสิทธิภาพในการดักจับอนุภาคคอลลอยด์ที่เข้ามาในระบบต่ำ นอกจากนี้อนุภาคคอลลอยด์และโพลีเมอร์มีประจุเดียวกัน จึงมีแรงผลักระหว่างกันด้วย

รูปที่ 5.108 ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนที่เวลาต่างๆ เมื่อใช้สารส้ม 0, 20, 25 และ 30 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.109 ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนที่เวลาต่างๆ เมื่อใช้สารส้ม 40, 45, 50, และ 55 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

5.4.1.1.2 กรณีปรับค่าพีเอชของน้ำดิบ (pH 7.5)

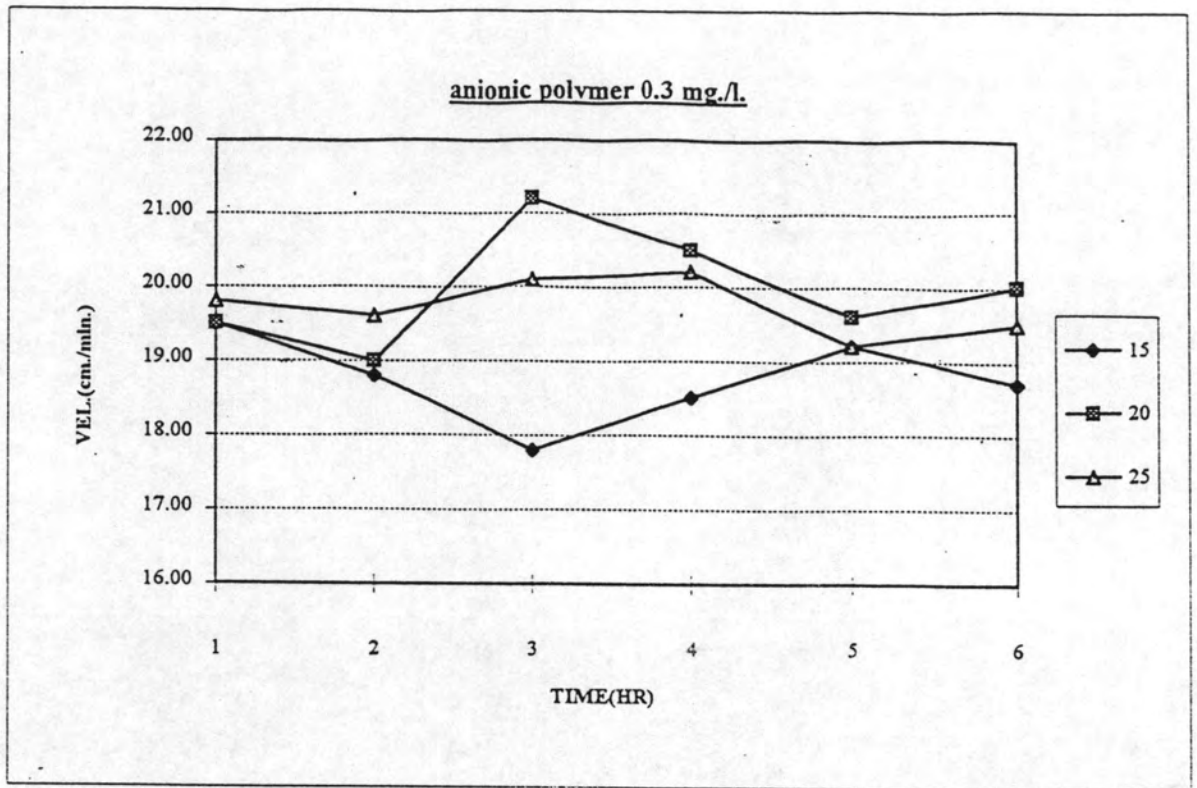
จากรูป 5.110 ปรากฏว่าความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าระหว่าง 19-20 ซม./นาทิจ ซึ่งไม่แตกต่างกันมากนัก แต่ความขุ่นของน้ำยังมีค่าแปรผันทั้งสามการทดลองที่ใช้สารส้ม 15, 20 และ 25 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์ แนวโน้มความเร็วในการจมตัวลดลงเมื่อเพิ่มปริมาณสารส้ม หรือเปรียบเทียบกับความขุ่นน้ำดิบ เนื่องจากทั้งสองตัวมีผลต่อความเร็วและขนาดของเม็ดตะกอน ในการทดลองนี้ไม่มีการควบคุมตัวแปรคงที่ แต่ในการทดลองเดียวกันความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าใกล้เคียงกันตลอดการทดลอง

จากการทดลองที่ใช้น้ำดิบไม่ปรับ และปรับค่าพีเอช เปรียบเทียบกรณีใช้สารส้มปริมาณเท่ากัน 20 และ 25 มก./ล. และโพลิเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล. จากผลการทดลองพบว่า พีเอชของน้ำดิบไม่มีผลเด่นชัดต่อความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอน ดังรูปที่ 5.111 เนื่องจากมีตัวแปรอื่นที่มีผลต่อความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอน เช่น ความขุ่นน้ำดิบ และปริมาณสารส้มที่ใช้

5.4.1.2 กรณีใช้โพลิเมอร์ไม่มีประจุ

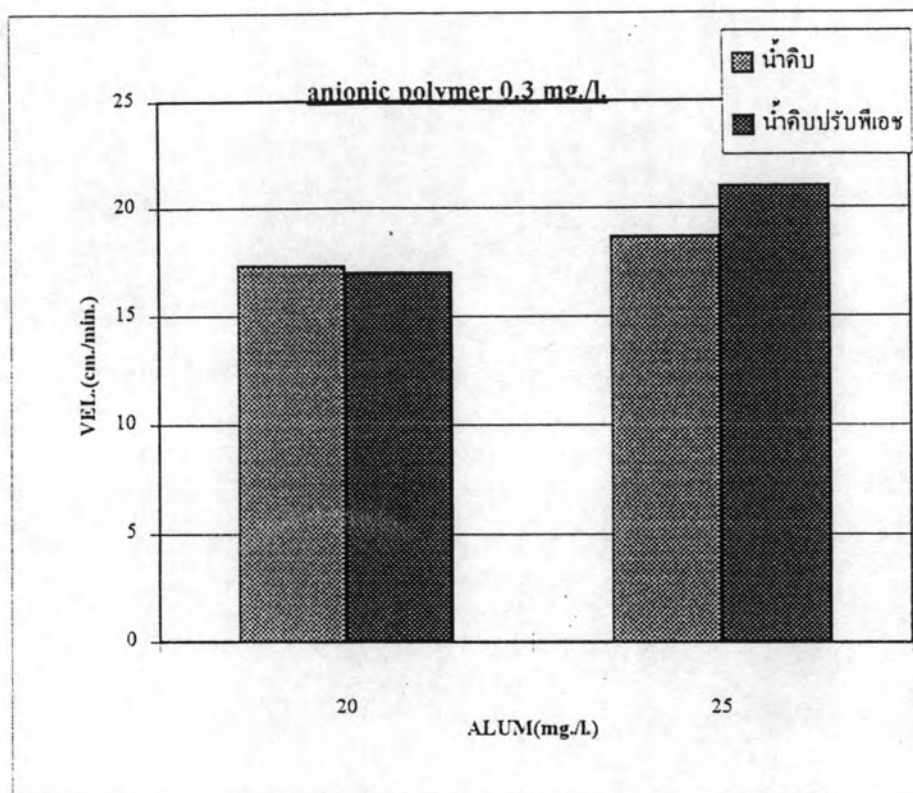
5.4.1.2.1 กรณีไม่ได้ปรับค่าพีเอชน้ำดิบ

จากรูป 5.112 - 5.113 ปรากฏว่าความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าแปรผันทุกการทดลอง เนื่องจากสภาพน้ำดิบมีค่าความขุ่นที่แปรผันในทุกการทดลอง แนวโน้มความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนลดลงเมื่อเพิ่มปริมาณสารส้ม กรณีใช้สารส้มจำนวนสูงทำให้มีอนุภาคนิวเมอไมด์เม็ดตะกอนจำนวนมาก ส่งผลให้เม็ดตะกอนมีขนาดใหญ่และเป็นปุย ทำให้มีความหนาแน่นลดลงเมื่อเทียบกับกรณีที่ใช้สารส้มปริมาณต่ำ การทำลายเสถียรภาพของคอลลอยด์เมื่อใช้ปริมาณสารส้มจำนวนสูงจะเป็นแบบห่อหุ้มอนุภาคด้วยผลึก (sweep coagulation) เป็นส่วนมาก เนื่องจากการใช้สารส้มปริมาณสูง ส่งผลให้มีปริมาณอนุภาคนิวเมอไมด์จำนวนมากทำให้เม็ดตะกอนมีขนาดใหญ่อัดตัวไม่แน่นและมีลักษณะเป็นปุย ส่วนกรณีที่ใช้สารส้มปริมาณต่ำการทำลายเสถียรภาพจะเป็นแบบดูดติดผิวและทำลายประจุ (adsorption / charge neutralization) เป็นส่วนมาก ทำให้เกิดเป็นเม็ดตะกอนขนาดเล็กและมีความหนาแน่นสูง สำหรับคุณภาพน้ำผลิตที่ได้ยังคงมีคุณภาพสูงอยู่ ในกรณีที่ใช้สารส้มปริมาณสูงแม้ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนจะลดลง เนื่องจากในระบบยังมีเม็ดตะกอน (pellet-floc) อยู่ในระบบจำนวนมากอยู่ จึงสามารถดักจับและเป็นเป้าสัมผัสให้กับอนุภาคคอลลอยด์ใหม่ที่เข้ามาในระบบ และยังคงมีความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนสูงอยู่ ในการทดลองเดียวกันความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าใกล้เคียงกันตลอดการทดลอง โดยภาพรวมทุกการทดลองแล้วความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนเมื่อใช้โพลิเมอร์ไม่มีประจุ มีค่าประมาณ 20-23 ซม./นาทิจ ซึ่งมีค่าสูงกว่าเมื่อใช้โพลิเมอร์ประจุลบเป็นโคแอกกูแลนต์เอ็ด ในกรณีที่ใช้ความเร็วน้ำไหลขึ้นในกระบอกกวนช้า

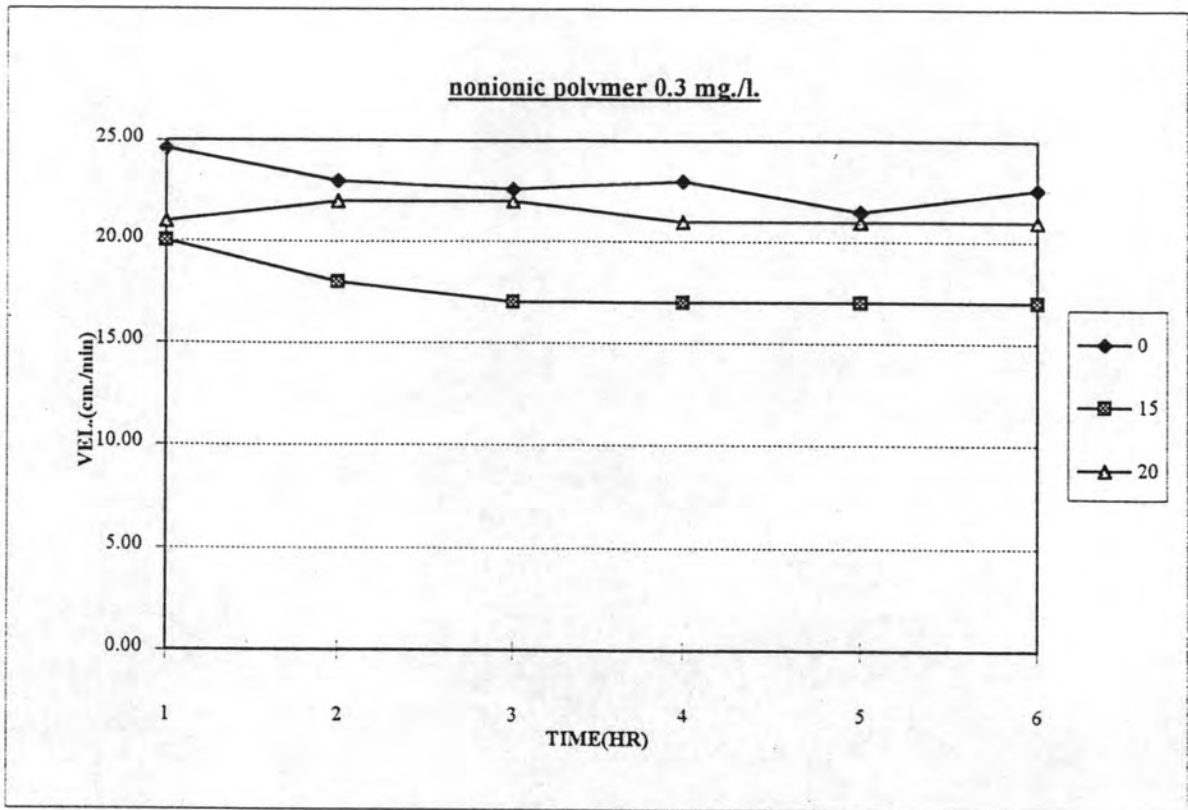

รูปที่ 5.110 ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนที่เวลาต่างๆกรณีน้ำดิบปรับพีเอช

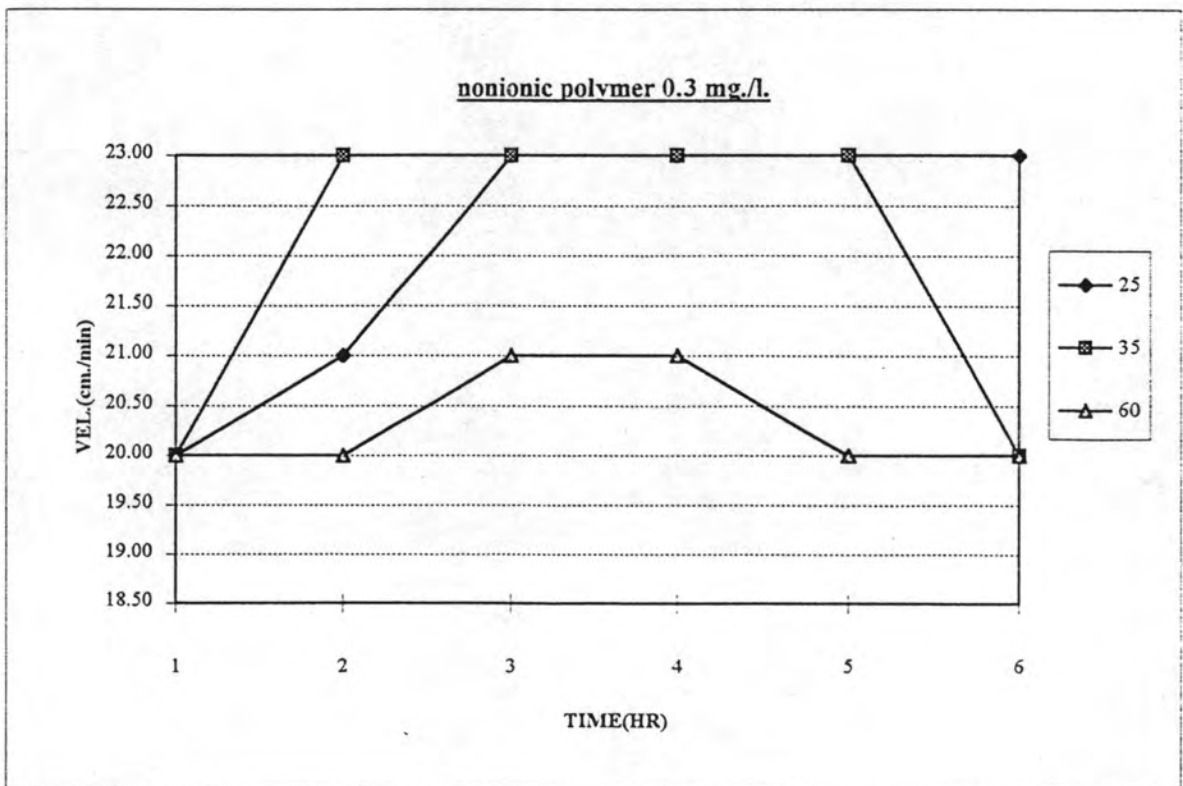
เมื่อใช้สารส้ม 15, 20 และ 25 มก./ล. และ โพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.111 เปรียบเทียบความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนกรณีน้ำดิบไม่ปรับและปรับพีเอช
เมื่อใช้สารส้ม 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.112 ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนที่เวลาต่างๆ เมื่อใช้สารส้ม 0 , 15 และ 20 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.113 ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนที่เวลาต่างๆเมื่อใช้สารส้ม 25,35 และ 60 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

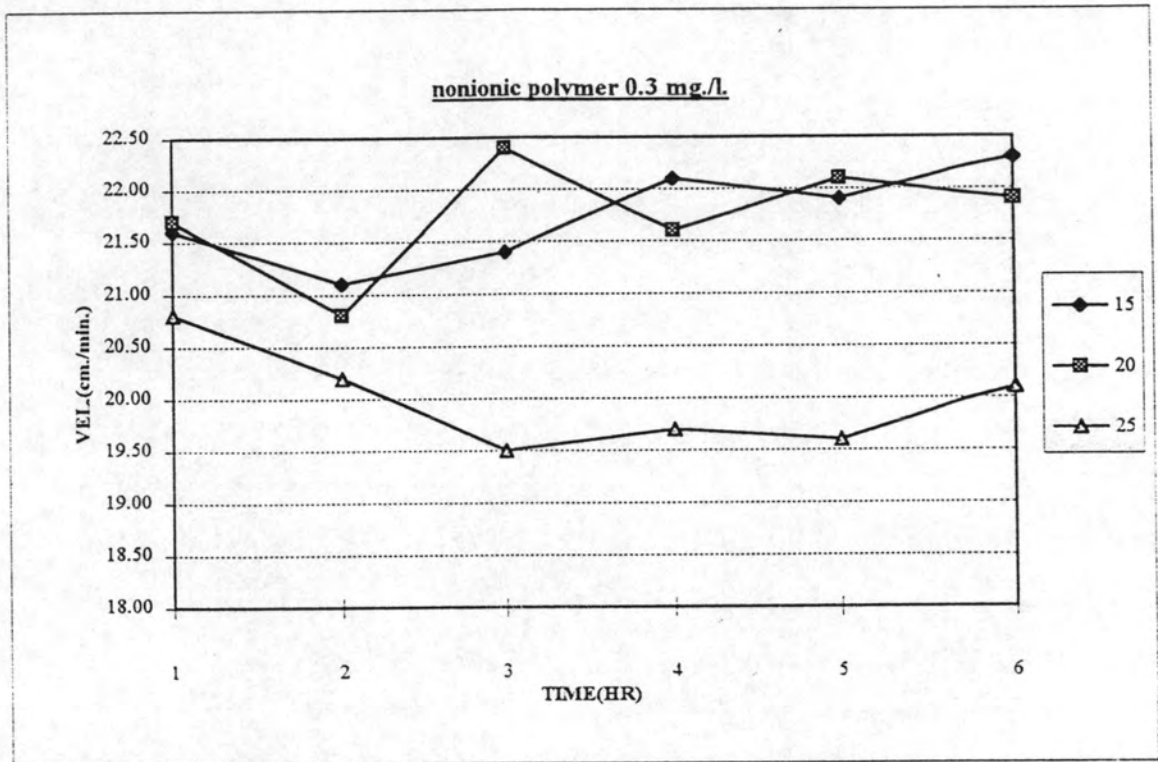
20 ชม./นาที่ มีผลทำให้ต้องระบายตะกอนที่ระดับ 130 ซม. จำนวนน้อยกว่ากรณีที่ใช้โพลีเมอร์ประจุลบ

กรณีที่ใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุเป็นโคแอกกูแลนต์ ปรากฏว่าความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าสูงกว่ากรณีที่มีการใช้สารส้มเป็นโคแอกกูแลนต์ อาจเนื่องมาจากในช่วงทำการทดลองนี้ความขุ่นของน้ำดิบมีค่าต่ำกว่าทุกการทดลอง ทำให้ปริมาณโพลีเมอร์ต่อความขุ่นมีค่าสูงกว่าทุกการทดลอง ดังนั้นโพลีเมอร์สามารถสะเทินประจุและเชื่อมต่อก้อนอนุภาคเหล่านี้ได้มากขึ้น ทำให้อนุภาคคอลลอยด์ มีขนาดใหญ่ขึ้น และมีความเร็วในการจมตัวสูงขึ้นดังผลการทดลอง

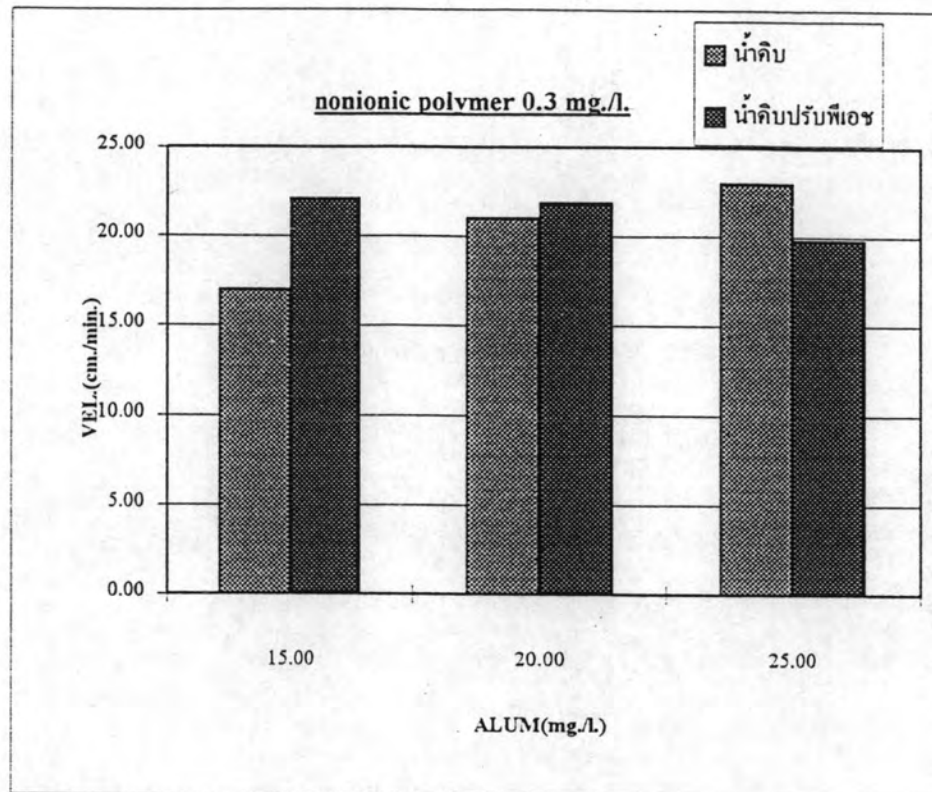
5.4.1.2.2 กรณีปรับค่าพีเอชน้ำดิบ (pH 7.5)

จากรูป 5.114 ปรากฏว่าความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าระหว่าง 20-22 ชม./นาที่ เมื่อเทียบกับการใช้โพลีเมอร์ประจุลบแล้ว จะพบว่าโพลีเมอร์ไม่มีประจุ จะมีความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนสูงกว่า แม้ว่าจะมีความขุ่นน้ำดิบสูงกว่าก็ตาม แนวโน้มความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนลดลงเมื่อเพิ่มปริมาณสารส้ม กรณีใช้สารส้มจำนวนสูง ทำให้มีอนุภาคนิวเคลียสในเม็ดตะกอนจำนวนมาก ส่งผลให้เม็ดตะกอนมีขนาดใหญ่และเป็นปุย ทำให้มีความหนาแน่นลดลงเมื่อเทียบกับกรณีที่ใช้สารส้มปริมาณต่ำ การทำลายเสถียรภาพของคอลลอยด์เมื่อใช้ปริมาณสารส้มจำนวนสูงจะเป็นแบบห่อหุ้มอนุภาคด้วยผลึก (sweep coagulation) เป็นส่วนมาก เนื่องจากการใช้สารส้มปริมาณสูง ส่งผลให้มีปริมาณอนุภาคนิวเคลียสจำนวนมากทำให้เม็ดตะกอนมีขนาดใหญ่อัดตัวไม่แน่นและมีลักษณะเป็นปุย ส่วนกรณีที่ใช้สารส้มปริมาณต่ำการทำลายเสถียรภาพจะเป็นแบบดูดติดผิวและทำลายประจุ (adsorption / charge neutralization) เป็นส่วนมาก ทำให้เกิดเป็นเม็ดตะกอนขนาดเล็กและมีความหนาแน่นสูง สำหรับคุณภาพน้ำผลิตที่ได้ยังคงมีคุณภาพสูงอยู่ ในกรณีที่ใช้สารส้มปริมาณสูงแม้ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนจะลดลงและมีค่าน้อยกว่าความเร็วน้ำไหลขึ้น เนื่องจากในระบบยังมีเม็ดตะกอน (pellet-floc) อยู่ในระบบจำนวนมากอยู่ จึงสามารถดักจับและเป็นเป้าสัมผัสให้กับอนุภาคคอลลอยด์ใหม่ที่เข้ามาในระบบมาเกาะติดหรือเคลือบบนเม็ดตะกอนนี้ และยังคงมีความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนสูงอยู่ ในการทดลองเดียวกันความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าใกล้เคียงกันตลอดการทดลอง

จากการทดลองที่ใช้น้ำดิบไม่ปรับและปรับค่าพีเอช เปรียบเทียบกรณีใช้สารส้มปริมาณที่เท่ากัน 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล. จากผลการทดลองพบว่า พีเอชของน้ำดิบไม่มีผลเด่นชัดต่อความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอน ดังรูปที่ 5.115 เนื่องจากมีตัวแปรอื่นที่มีผลต่อความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอน เช่น ความขุ่นน้ำดิบและปริมาณสารส้มที่ใช้

รูปที่ 5.114 ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนที่เวลาต่างๆกรณีน้ำดิบปรับพีเอช(pH 7.5) เมื่อใช้สารส้ม 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.115 เปรียบเทียบความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนกรณีน้ำคิบไม่ปรับและปรับพีเอช
เมื่อใช้สารส้ม 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล. (การทดลองช่วงสั้น)

5.4.1.3 กรณีใช้โพลีเมอร์ประจุบวก

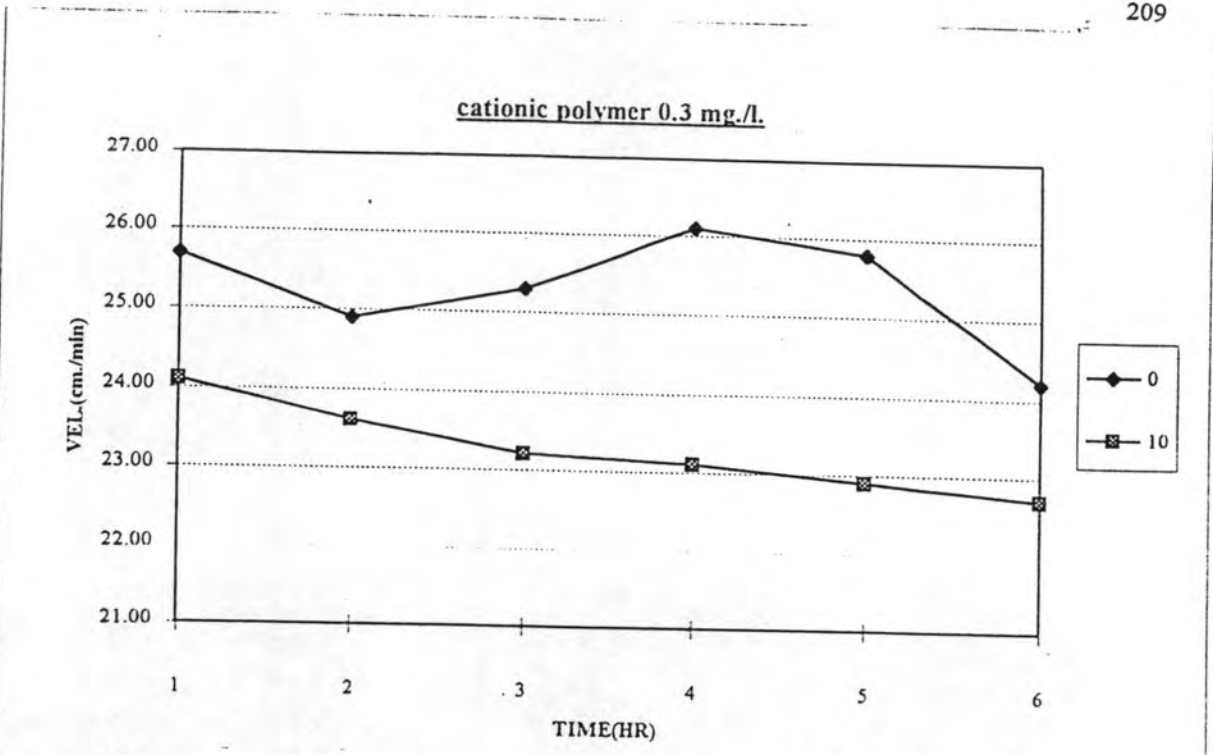
จากรูปที่ 5.116 - 5.117 ความขุ่นของน้ำดิบในช่วงที่ทำการทดลองไม่แตกต่างกันมากทำให้ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนที่วัดได้มีค่าใกล้เคียงกันมาก จึงไม่สามารถสรุปถึงแนวโน้มปริมาณอลูมิเนียมต่อความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนได้เด่นชัด กรณีที่ใช้โพลีเมอร์ประจุบวกเป็นโคแอกกูแลนต์ มีผลทำให้ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าสูงที่สุด อาจเนื่องมาจากประจุของคอลลอยด์ และประจุของโพลีเมอร์มีประจุตรงข้ามกัน ทำให้เกิดปฏิกิริยาคูดัดผิว, สะเทินประจุ และการเชื่อมต่อโดยสายโพลีเมอร์ทำให้เม็ดตะกอนมีน้ำหนัก และความหนาแน่นสูงกว่าการที่ใส่สารส้มเข้าไปทำลายเสถียรภาพของอนุภาคคอลลอยด์ ซึ่งจะทำให้อนุภาคคอลลอยด์มีประจุบวกเนื่องจากอลูมิเนียม และเม็ดตะกอนมีความหนาแน่นต่ำลง

จากรูป 5.118 ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนเรียงจากมากไปน้อยเมื่อใช้โพลีเมอร์ประจุบวก ไม่มีประจุ และประจุลบ ตามลำดับ ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนเมื่อใช้โพลีเมอร์ประจุบวกมีค่าสูง เนื่องจากความขุ่นน้ำดิบที่ใช้ในการทดลองช่วงนี้มีค่าต่ำ ทำให้ค่าโพลีเมอร์ต่อความขุ่นมีค่าสูง และโพลีเมอร์ประจุบวกมีค่าประจุตรงข้ามกับอนุภาคคอลลอยด์ จึงทำให้เกิดปฏิกิริยาคูดัดผิว การสะเทินประจุ และการเชื่อมต่ออนุภาค ส่วนความขุ่นน้ำดิบในช่วงการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุมีค่าสูงกว่าช่วงการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ประจุลบ แต่ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนเมื่อใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุกลับสูงกว่า เนื่องจากโพลีเมอร์ไม่มีประจุสามารถสะเทินประจุ และเชื่อมต่ออนุภาคได้ ทำให้มีความเร็วในการจมตัวสูงกว่าเมื่อใช้โพลีเมอร์ประจุลบ

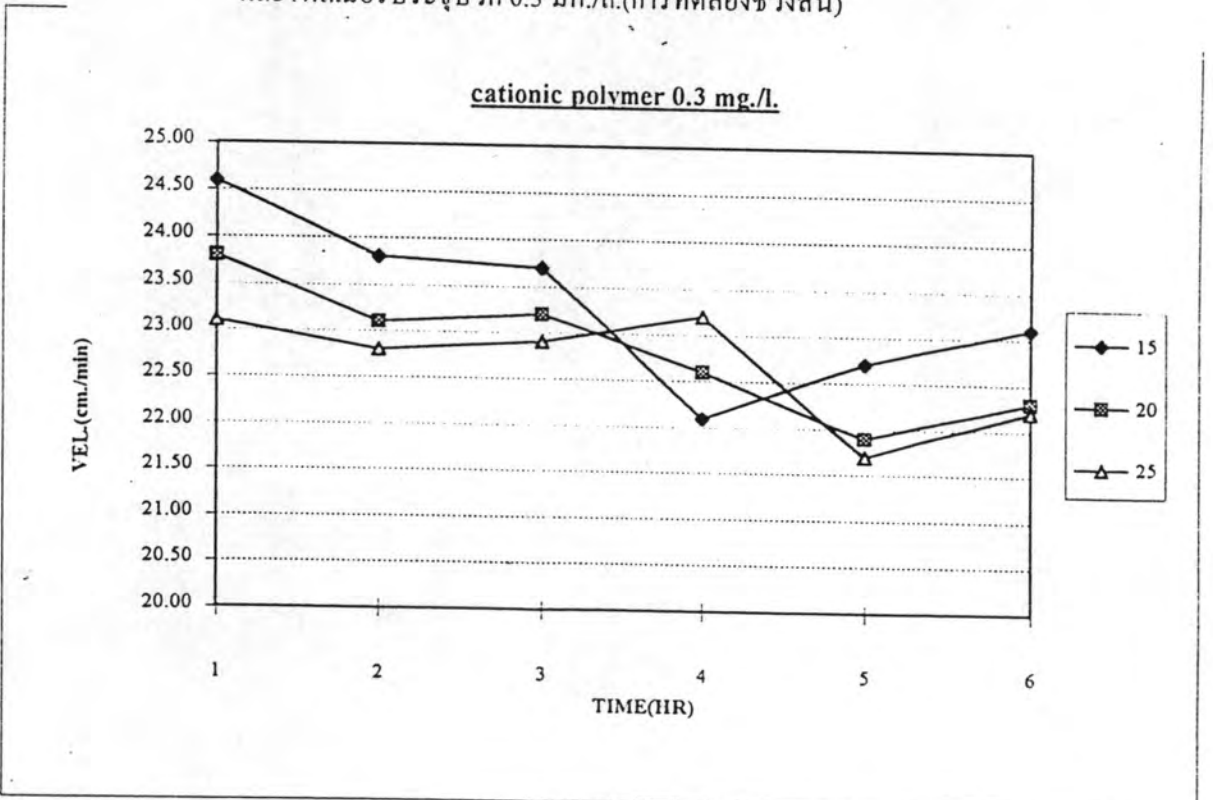
5.4.2 กรณีทดลองเดินระบบยาวนาน(หรือ 72 ชั่วโมง/ครั้ง)

5.4.2.1 กรณีใช้โพลีเมอร์ประจุลบ

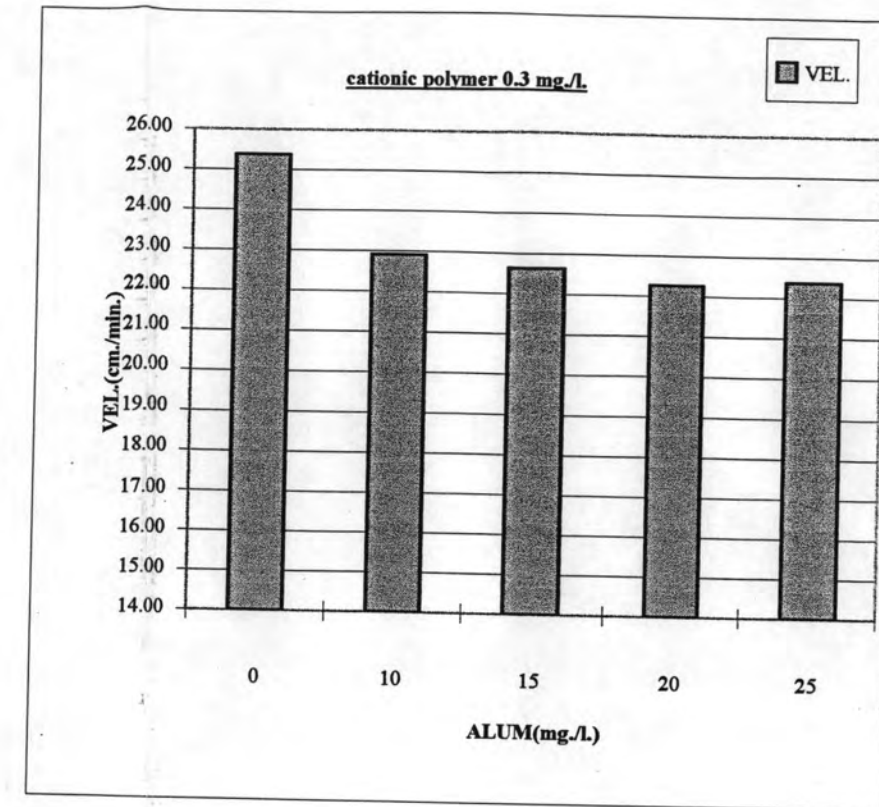
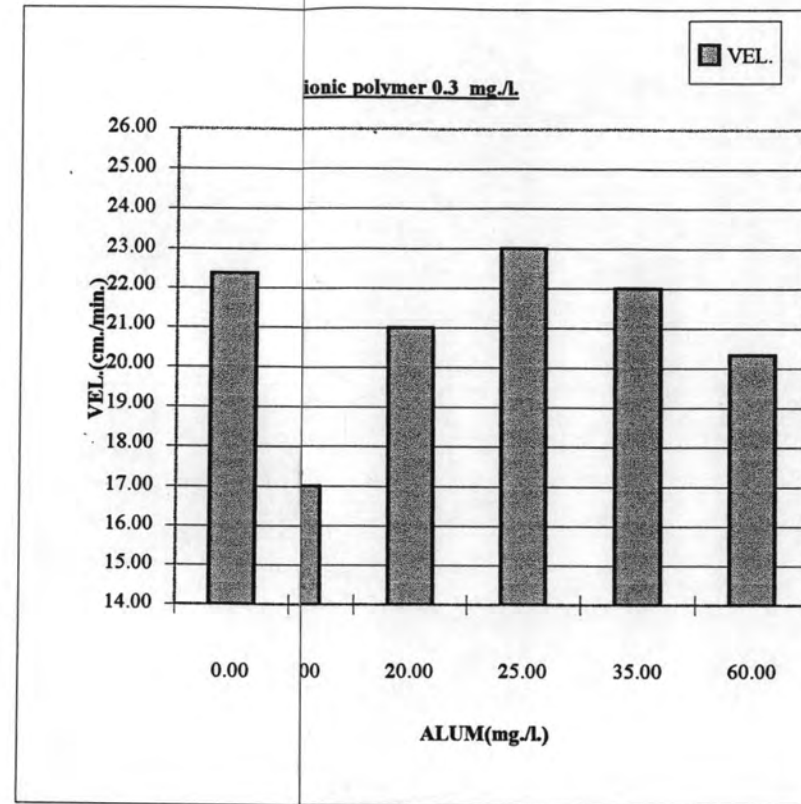
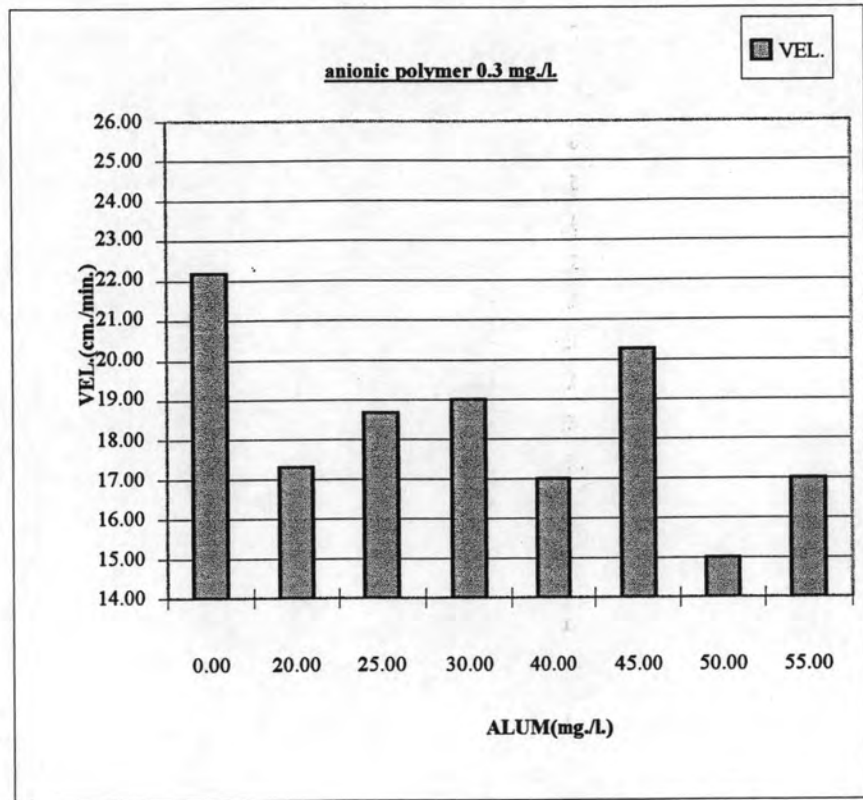
จากรูปที่ 5.119 กรณีที่ใส่สารส้มปริมาณ 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์ และโพลีเมอร์ประจุลบปริมาณคงที่ 0.3 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์เอด ค่าความขุ่นของน้ำดิบมีค่าประมาณ 16-30 เอ็นทียู ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าใกล้เคียงกันมากประมาณ 20-21 ชม./นาที่ ปริมาณสารส้มที่ใช้ไม่ส่งผลกระทบต่อความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอน อาจเนื่องมาจากความแตกต่างของปริมาณสารส้มไม่สูงมากพอที่จะทำการเปรียบเทียบ สารส้มที่ใช้ในการทดลองเป็นสารส้มเหลว ซึ่งมีเปอร์เซ็นต์ของอลูมิเนียมต่ำ (6.5%) ดังนั้นความแตกต่างปริมาณอลูมิเนียมในการทดลองแต่ละครั้งมีไม่มากนักจึงไม่ส่งผลอย่างเด่นชัดต่อความเร็วในการจมตัว

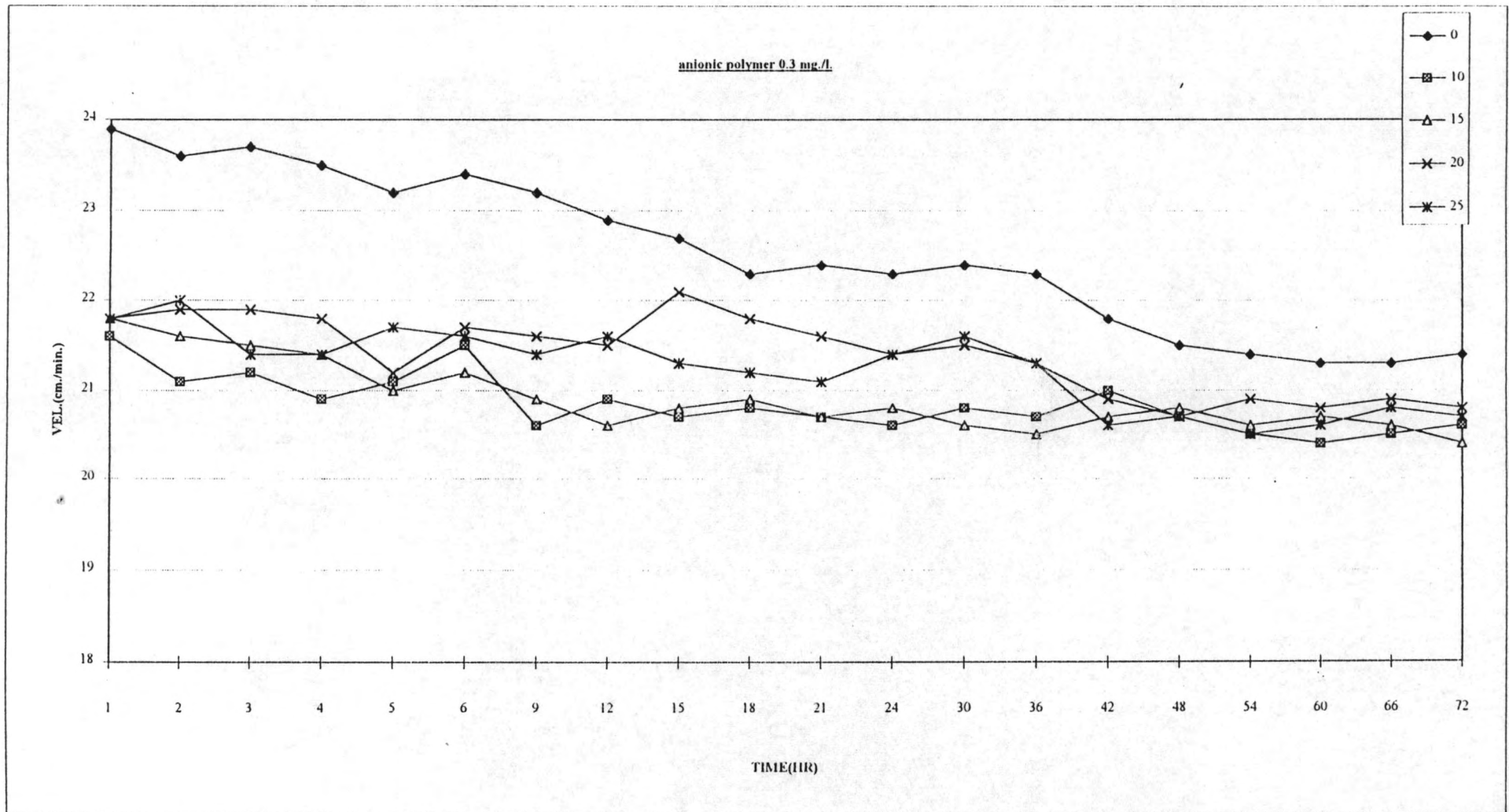
รูปที่ 5.116 ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนที่เวลาต่างๆ เมื่อใช้สารส้ม 0 และ 10 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.117 ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนที่เวลาต่างๆ เมื่อใช้สารส้ม 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.(การทดลองช่วงสั้น)

รูปที่ 5.118 เปรียบเทียบความเร็วในการกรองเมื่อใช้สารส้ม 0,10,15,20 และ 25 มก./ล. และ โพลีเมอร์ทั้งสามประจุ 0.๓/ล.(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.119 ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนที่เวลาต่างๆ เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล. (72 ชม./ครั้ง)

กรณีที่ใช้โพสิเมอร์ประจุลบเป็นโคเอกกูแลนต์ ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าสูงกว่าการทดลองที่ใช้สารส้มเป็นโคเอกกูแลนต์ เนื่องจากประจุคอลลอยด์เป็นประจุลบ เมื่อใช้โพสิเมอร์ประจุลบซึ่งมีประจุตรงกัน ทำให้มีแรงผลักระหว่างประจุ แต่โพสิเมอร์ประจุลบยังสามารถเชื่อมต่อก้อนคอลลอยด์ได้บางส่วนเนื่องจากสายโพสิเมอร์และโครงสร้างโมเลกุลของโพสิเมอร์เอง ดังนั้นจึงมีอนุภาคคอลลอยด์บางส่วนถูกทำลายเสถียรภาพ และบางส่วนหลุดไปกับน้ำผลิต น้ำผลิตที่ได้จึงมีความขุ่นสูงอยู่ แสดงว่าปริมาณโพสิเมอร์ต่ออนุภาคคอลลอยด์ที่ถูกโพสิเมอร์จับยึดอยู่มีค่าสูง จึงทำให้เม็ดตะกอนที่ได้มีขนาดใหญ่ และมีความเร็วในการจมตัวสูง

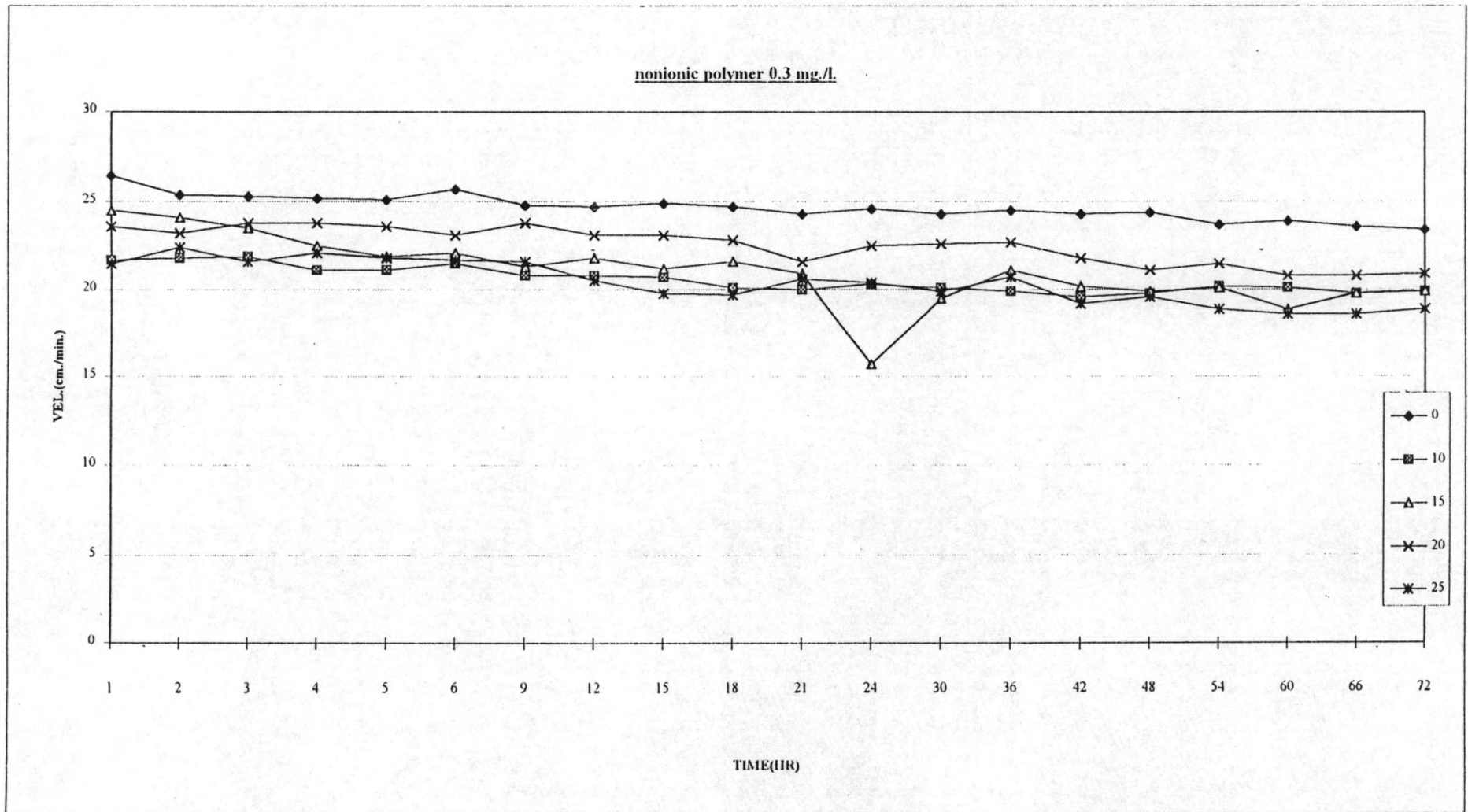
5.4.2.2 กรณีใช้โพสิเมอร์ไม่มีประจุ

จากรูปที่ 5.120 กรณีที่ใช้สารส้มปริมาณ 15, 20 และ 25 มก./ล. เป็นโคเอกกูแลนต์ และโพสิเมอร์ไม่มีประจุปริมาณคงที่ 0.3 มก./ล. เป็นโคเอกกูแลนต์เอ็ด ความขุ่นของน้ำดิบมีค่าประมาณ 65-70 เอ็นทียู ซึ่งมีค่าใกล้เคียงกันทั้งสามการทดลอง ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าประมาณ 19-21 ซม./นาที จากรูปที่ 5.120 ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณสารส้มและความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีการแปรผันที่ไม่ชัดเจนว่าปริมาณสารส้มมีความสัมพันธ์เด่นชัดกับความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอน อาจเนื่องมาจากความแตกต่างปริมาณสารส้มไม่สูงมากพอที่จะทำการเปรียบเทียบสารส้มที่ใช้ในการทดลองเป็นสารส้มเหลว ซึ่งมีเปอร์เซ็นต์ออลูมิเนียมต่ำ (6.5%) ดังนั้นความแตกต่างปริมาณออลูมิเนียมในการทดลองแต่ละครั้งจึงไม่ส่งผลอย่างเด่นชัด

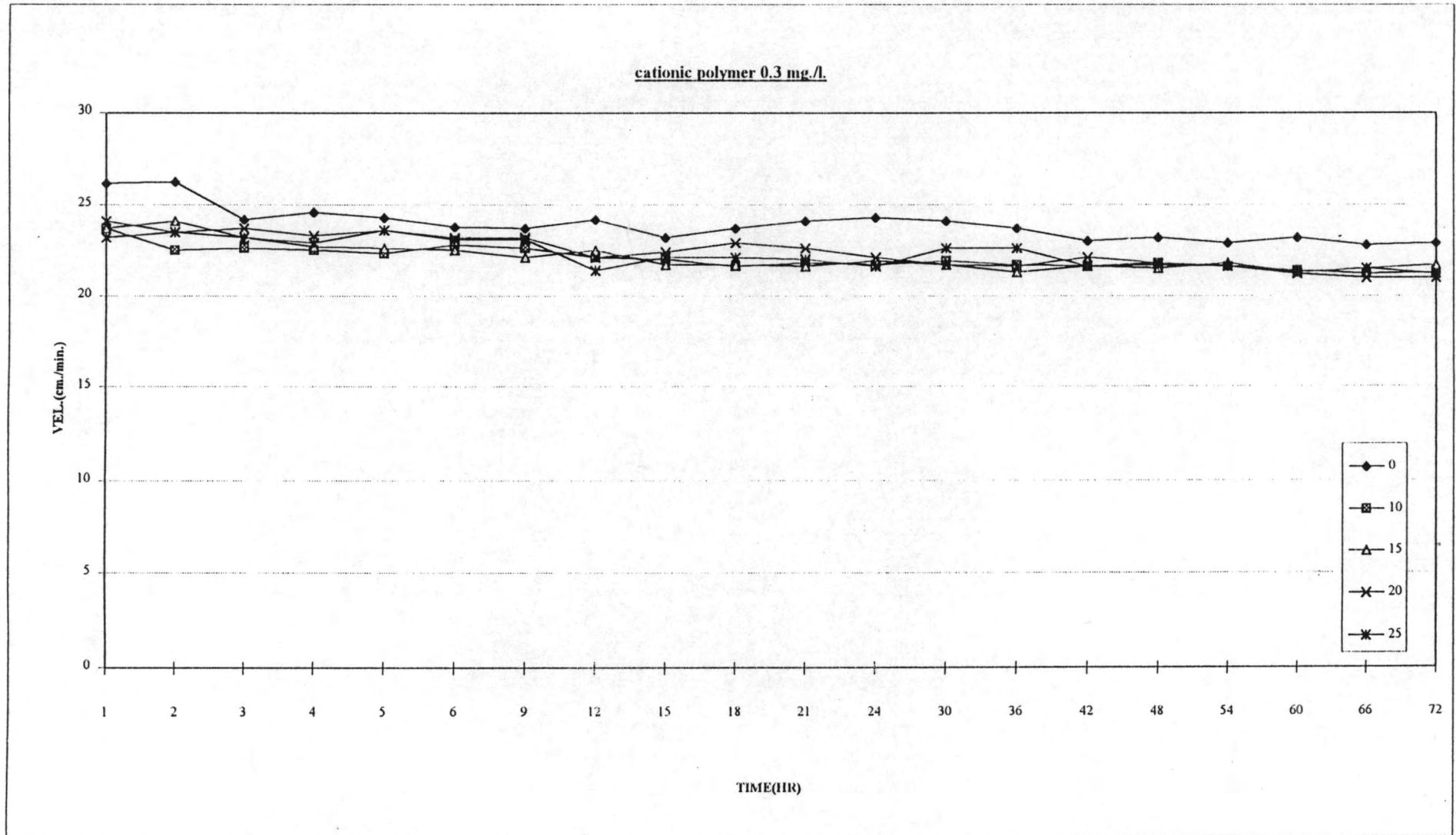
กรณีที่ใช้โพสิเมอร์ไม่มีประจุเป็นโคเอกกูแลนต์ ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าสูงกว่าการทดลองที่ใช้สารส้มเป็นโคเอกกูแลนต์ อาจเนื่องมาจากในช่วงการทดลองนี้ความขุ่นของน้ำดิบมีค่าต่ำกว่าทุกการทดลองที่ผ่านมา ทำให้ปริมาณโพสิเมอร์ต่อความขุ่นมีค่าสูงกว่าทุกการทดลอง ดังนั้นโพสิเมอร์สามารถสะเทินประจุ และเชื่อมต่อก้อนคอลลอยด์เหล่านี้ได้มากขึ้น ทำให้อนุภาคคอลลอยด์มีขนาดใหญ่ขึ้นเป็นเม็ดตะกอนในกระบอกกวนช้า และมีความเร็วในการจมตัวสูงขึ้น ดังผลการทดลอง

5.4.2.3 กรณีใช้โพสิเมอร์ประจุบวก

จากรูปที่ 5.121 ความขุ่นของน้ำดิบในช่วงที่ทำการทดลองมีค่าใกล้เคียงกัน ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนที่วัดได้มีค่าใกล้เคียงกันมาก จึงไม่สามารถสรุปถึงแนวโน้ม

รูปที่ 5.120 ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนที่เวลาต่างๆ เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และ โพลีเมอร์ไบนีมีประจุ 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.121 ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนที่เวลาต่างๆ เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และ โพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

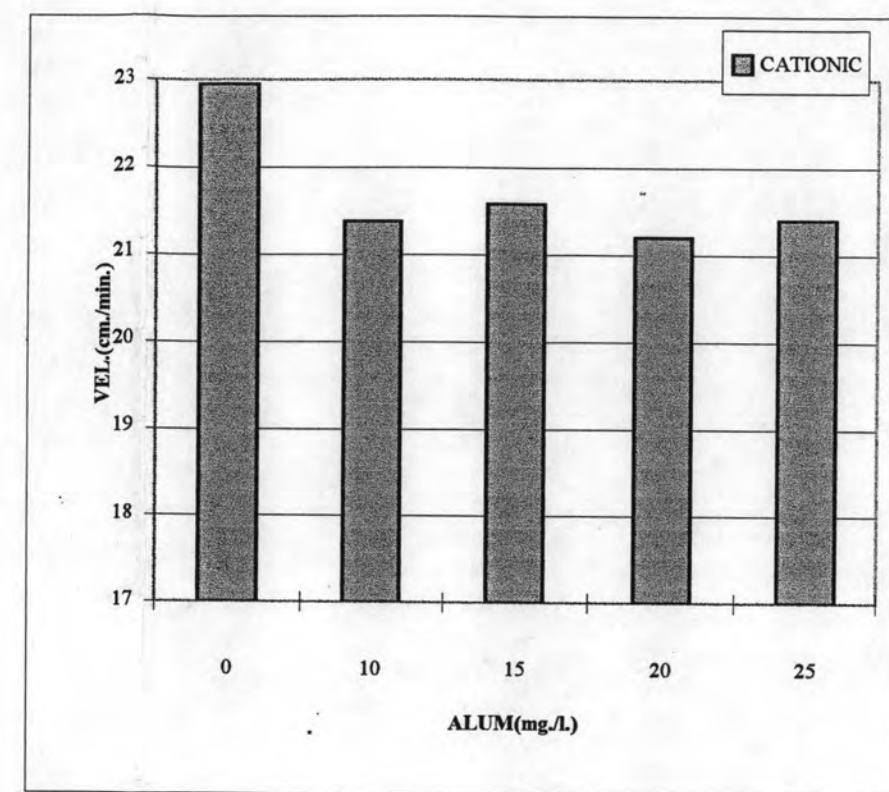
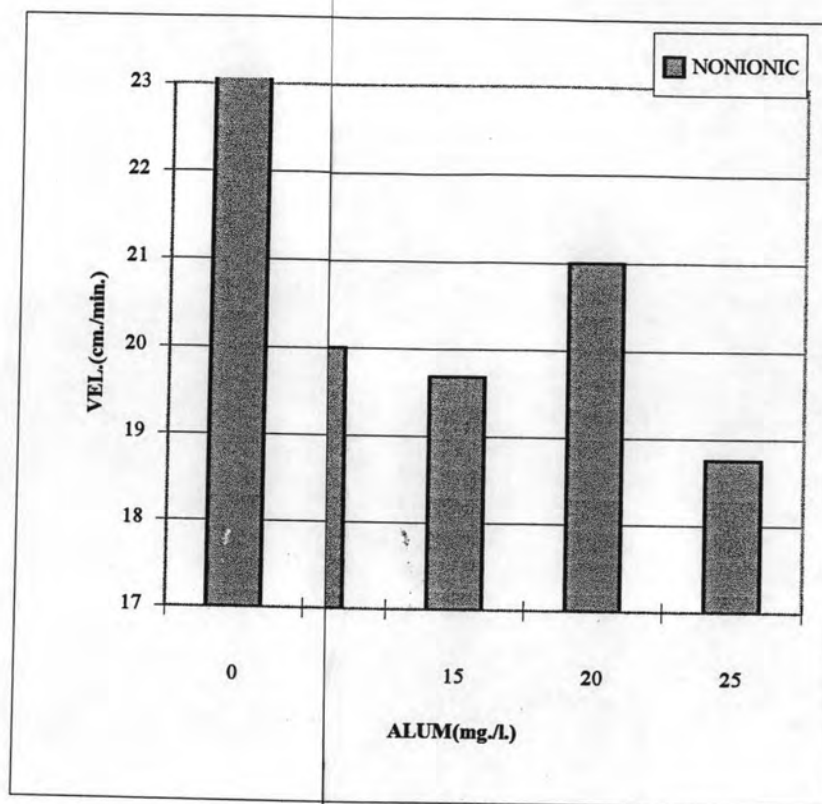
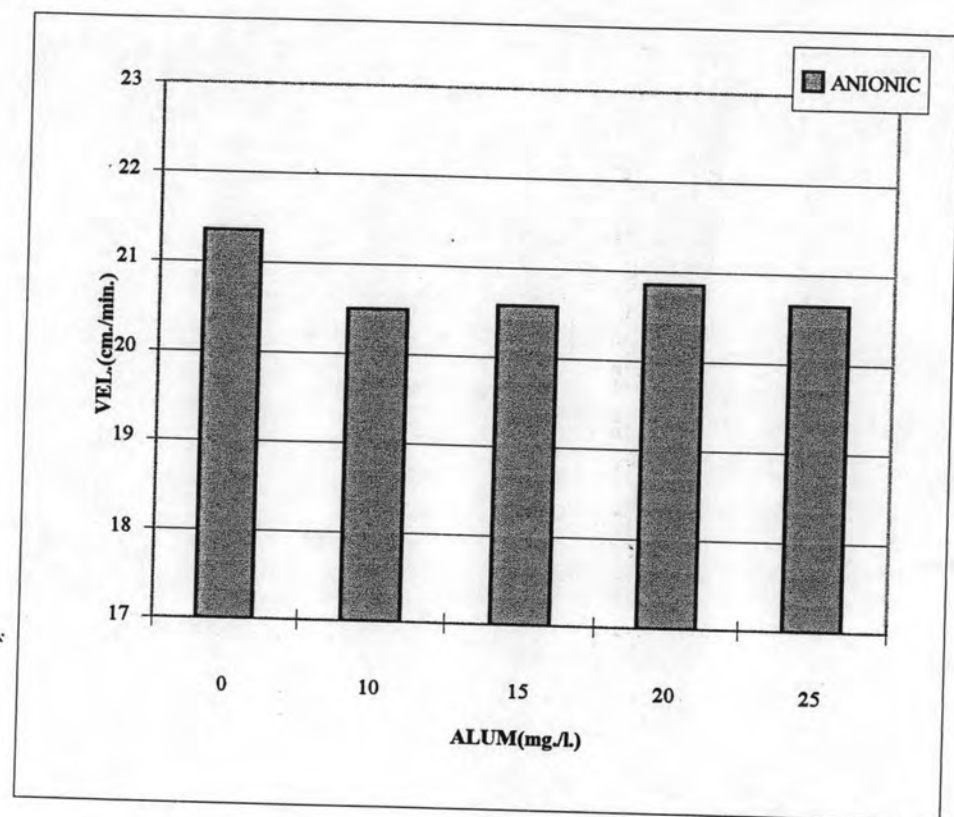
ปริมาณอูมิเนียนต่อความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนได้เด่นชัด กรณีที่ใช้โพลีเมอร์ประจุบวกเป็นโคแอกกูแลนต์มีผลทำให้ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าสูงที่สุด อาจเนื่องมาจากประจุของคอลลอยด์และประจุของโพลีเมอร์ตรงข้ามกัน ทำให้เกิดปฏิกิริยาคูคิตติว, สะเทินประจุ และการเชื่อมต่อโดยสายโพลีเมอร์ ทำให้เม็ดตะกอนมีน้ำหนักและความหนาแน่นสูงกว่ากรณีที่ใช้สารส้มเข้าไปทำลายเสถียรภาพของอนุภาคคอลลอยด์ ซึ่งจะทำให้อนุภาคคอลลอยด์มีประจุบวกเนื่องจากอูมิเนียนซึ่งเป็นประจุเดียวกับโพลีเมอร์ และเม็ดตะกอนมีความหนาแน่นต่ำลง

จากรูปที่ 5.122 - 5.123 เนื่องจากทุกการทดลองค่าความขุ่นน้ำดิบมีค่าแปรผันทุกการทดลอง สำหรับความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่นอีก ซึ่งในการทดลองนี้ไม่ได้คุมเป็นตัวแปรคงที่เช่นความขุ่น จึงแยกวิเคราะห์ได้ดังนี้

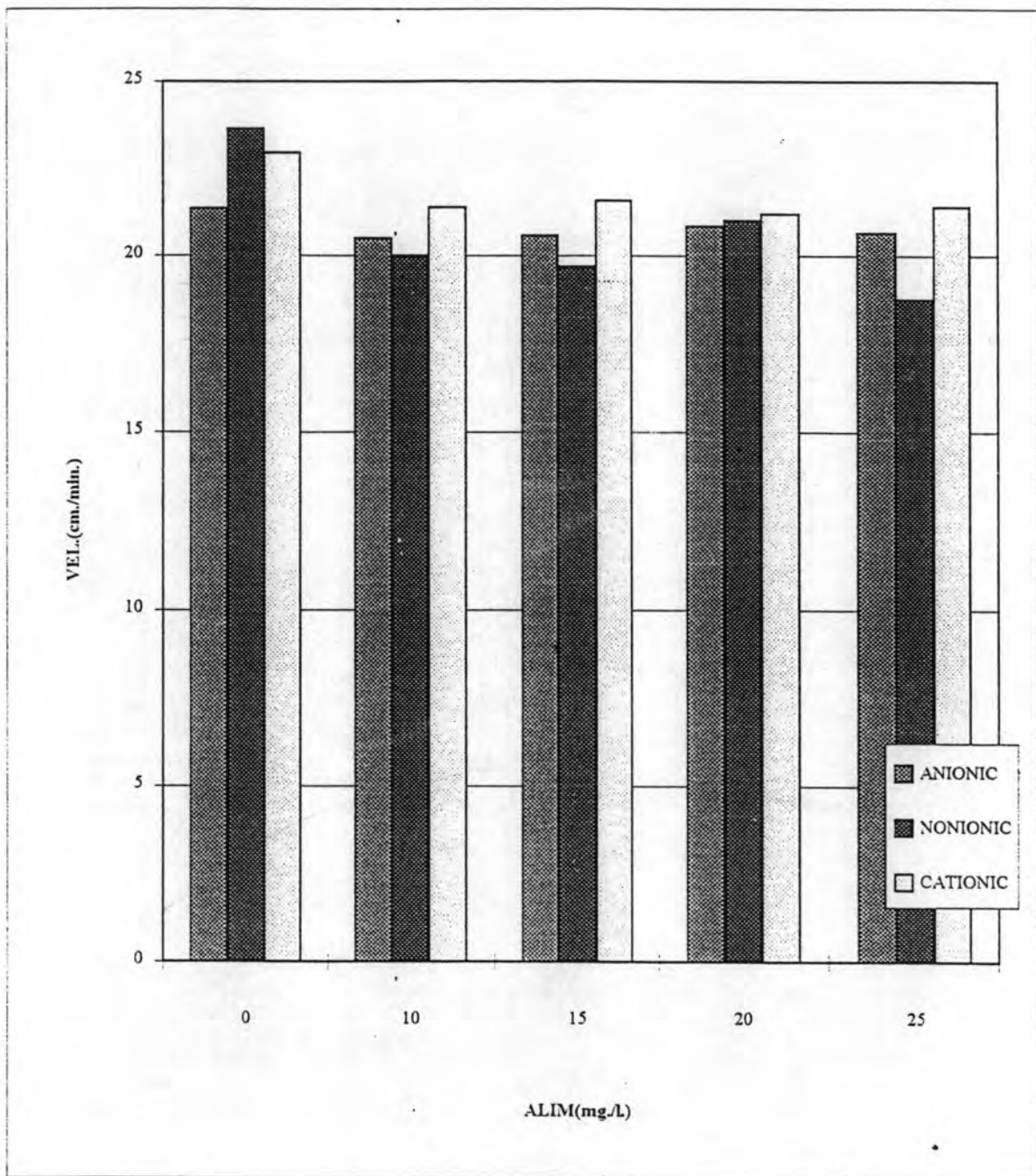
1) กรณีที่ใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. เท่ากัน และโพลีเมอร์ประจุลบ หรือประจุบวก 0.3 มก./ล. ความขุ่นน้ำดิบในกรณีใช้โพลีเมอร์ประจุบวกสูงกว่าการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ประจุลบ แต่ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนกรณีใช้โพลีเมอร์ประจุบวกสูงกว่ากรณีใช้โพลีเมอร์ประจุลบทุกการทดลอง เนื่องจากโพลีเมอร์ประจุบวกสามารถทำปฏิกิริยาคูคิตติว สะเทินประจุ และเชื่อมต่ออนุภาคได้ดีกว่าโพลีเมอร์ประจุลบ ทำให้เม็ดตะกอนมีความหนาแน่นสูงกว่า

2) กรณีที่ใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. เท่ากัน และโพลีเมอร์ประจุลบหรือไม่มีประจุ 0.3 มก./ล. ความขุ่นน้ำดิบในกรณีใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุสูงกว่าการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ประจุลบประมาณ 3 เท่า แต่ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนกรณีใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุมีค่าใกล้เคียงหรือต่ำกว่ากรณีใช้โพลีเมอร์ประจุลบเพียงเล็กน้อย เนื่องจากโพลีเมอร์ไม่มีประจุสามารถเกิดปฏิกิริยาสะเทินประจุ และเชื่อมต่ออนุภาคได้ดีกว่าโพลีเมอร์ประจุลบ จึงทำให้มีความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าใกล้เคียงกัน ทั้ง ๆ ที่มีความขุ่นต่างกันประมาณ 3 เท่า

3) กรณีที่ใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุหรือประจุบวก 0.3 มก./ล. เนื่องจากความขุ่นน้ำดิบกรณีใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุมีค่าสูงกว่ากรณีใช้โพลีเมอร์ประจุบวกมากพอสมควร ส่งผลให้ปริมาณโพลีเมอร์ต่อความขุ่นน้ำดิบของกรณีที่ใช้โพลีเมอร์ประจุบวกมีค่าสูงกว่า และปฏิกิริยาคูคิตติว การสะเทินประจุ และการเชื่อมต่ออนุภาคของโพลีเมอร์ประจุบวก ทำให้มีความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนสูงกว่ากรณีใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุ จึงไม่สามารถสรุปได้ว่า โพลีเมอร์ชนิดใดมีผลต่อความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนอย่างเด่นชัด

รูปที่ 5.122 ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนเวลาต่างๆ เมื่อใช้สารส้ม 0,10,15,20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ทั้งสามประจุ 0.3 มก./72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.123 เปรียบเทียบความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนที่ 18 ชม.สุดท้ายของการเดินระบบ เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 20 มก./ล. และ โพลีเมอร์ประจุลบหรือไม่มีประจุหรือประจุบวก 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

5.5 สมดุลมวล (mass balance)

5.5.1 กรณีใช้โพลีเมอร์ประจุลบ

จากตารางที่ 5.25 ความถี่ในการระบายตะกอนในช่วง 8-10 ชม.แรกจะมีการระบายตะกอนน้อยมาก หลังจากนั้นจะมีการระบายตะกอน ประมาณ 5-6 ชั่วโมง/ครั้ง ครั้งละ ประมาณ 200-250 ลบ.ชม. เพื่อนำมาหาปริมาณของแข็งแขวนลอยที่ออกจากระบบ ส่วนของแข็งแขวนลอยที่เข้ามาในระบบจะทำการเก็บตัวอย่างน้ำดิบทุก 3 ชม. ครั้งละ 200 ลบ.ชม. เพื่อนำมาวิเคราะห์หาของแข็งแขวนลอยที่เข้าสู่ระบบทุก ๆ 12 ชั่วโมง จากตารางที่ 5.1 พบว่า ตลอดระยะเวลาของการทดลอง 72 ชั่วโมง แนวโน้มปริมาณการระบายเม็ดตะกอนออกมีความสัมพันธ์แปรผกผันกับความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอน นั่นคือเมื่อความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าสูง จะมีการระบายเม็ดตะกอนออกจากระบบน้อยกว่า ส่งผลให้เม็ดตะกอนตกค้างอยู่ในระบบได้ดีและมากกว่า แต่ในกรณีนี้ระบบอาจจะยังไม่ถึงสภาวะคงตัว เนื่องจากที่สภาวะคงตัว ปริมาณของของแข็งแขวนลอยที่เข้าสู่ระบบจะเท่ากับปริมาณของของแข็งแขวนลอยที่ออกจากระบบ ดังนั้นในกรณีนี้จะทำให้ปริมาณของของแข็งแขวนลอยในระบบจะน้อยลง

ในกรณีที่ใช้โพลีเมอร์ประจุลบเป็นโคแอกกูแลนต์ ซึ่งมีความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนสูงสุดเมื่อเทียบกับการใช้สารส้มเป็นโคแอกกูแลนต์และโพลีเมอร์ประจุลบเป็นโคแอกกูแลนต์เอค ปริมาณของของแข็งแขวนลอยที่เข้าสู่ระบบมีปริมาณสูงกว่าปริมาณของแข็งแขวนลอยที่ระบายออกจากระบบ เนื่องจากเม็ดตะกอนมีความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนสูงกว่าความเร็วน้ำไหลขึ้นในกระบอกกวนช้า ทำให้เม็ดตะกอนสะสมอยู่ในระบบมากกว่าที่จะระบายออกไป และในช่วงต้นของการเดินระบบ ความสูงของชั้นเม็ดตะกอนไม่ถึง 130 ซม. จึงต้องมีการสร้างชั้นเม็ดตะกอนจากน้ำดิบจนกระทั่งมีความสูงถึง 140 ซม. จึงจะมีการระบายตะกอนออกเป็นเหตุให้มีการระบายของแข็งแขวนลอยออกจากระบบน้อยกว่าเข้าสู่ระบบ ข้อมูลจากจุดนี้แสดงว่าระบบอาจยังไม่ถึงสภาวะคงตัว น่าจะมีการทดลองต่อไปในประเด็นนี้

5.5.2 กรณีใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุ

จากตารางที่ 5.26 ความถี่ในการระบายตะกอนในช่วง 30 ชม.แรก ไม่ได้มีการระบายเม็ดตะกอนออกเลย หลังจากนั้นจะมีการระบายตะกอนออกประมาณ 6 ชั่วโมง/ครั้ง ครั้งละประมาณ 200-250 ลบ.ชม. เพื่อนำมาหาปริมาณของของแข็งแขวนลอยที่เข้ามาในระบบ จะทำการเก็บตัวอย่างน้ำดิบทุก 3 ชม. ครั้งละ 200 ลบ.ชม. เพื่อนำมาวิเคราะห์หาของแข็งแขวนลอยที่เข้าสู่ระบบทุก 12 ชั่วโมง จากตารางที่ 5.2 ปริมาณการระบายเม็ดตะกอนออกมีการสัมพันธ์แปรผกผันกับความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอน เนื่องจากเม็ดตะกอนมีความเร็วในการจมตัวสูงกว่าความเร็วน้ำไหลขึ้นในกระบอกกวนช้า ทำให้เม็ดตะกอนที่เกิดขึ้นสะสมอยู่ในระบบมากกว่าที่

ตารางที่ 5.25 ของแข็งแขวนลอยที่เข้าและออกจากระบบกระบวนการสร้างเม็ดตะกอนกรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)	ชั่วโมงที่ 1 - 24			ชั่วโมงที่ 25 - 48			ชั่วโมงที่ 49 - 72			ชั่วโมงที่ 1 - 72
	SS(in)	SS(out)	SS(in-out)	SS(in)	SS(out)	SS(in-out)	SS(in)	SS(out)	SS(in-out)	SS(in-out)
	(g./d.)	(g./d.)	(g./d.)	(g./d.)	(g./d.)	(g./d.)	(g./d.)	(g./d.)	(g./d.)	(g./d.)
0	51.60	34.50	17.10	48.70	28.60	20.10	41.80	7.20	34.60	71.80
VEL.(cm./min)			23.09			22.00			21.35	
10	14.11	15.20	-1.09	16.60	19.36	-2.76	10.68	14.21	-3.53	-7.38
VEL.(cm./min)			20.98			20.80			20.50	
15	17.36	17.40	-0.04	17.52	22.56	-5.04	16.58	23.67	-7.09	-12.17
VEL.(cm./min)			21.10			20.65			20.58	
20	21.81	21.30	0.51	17.81	14.69	3.12	8.12	8.15	-0.03	3.60
VEL.(cm./min)			21.69			21.10			20.85	
25	18.22	16.24	1.98	12.28	15.68	-3.40	16.09	21.58	-5.49	-6.91
VEL.(cm./min)			21.49			21.05			20.65	

VEL.(cm./min.)= ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอน(ซม./วิน.)

SS.(g/d) = ปริมาณของของแข็งแขวนลอย(กรัม/วัน)

in = เข้าสู่ระบบ out = ออกจากระบบ

ตารางที่ 5.26 ของแข็งแขวนลอยที่เข้าและออกจากระบบกระบวนการสร้างมีดตะกอนกรณีใช้ร่วมกับ โพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)	ชั่วโมงที่ 1 - 24			ชั่วโมงที่ 25 - 48			ชั่วโมงที่ 49 - 72			ชั่วโมงที่ 1 - 72
	SS(in) (g./d.)	SS(out) (g./d.)	SS(in-out) (g./d.)	SS(in) (g./d.)	SS(out) (g./d.)	SS(in-out) (g./d.)	SS(in) (g./d.)	SS(out) (g./d.)	SS(in-out) (g./d.)	SS(in-out) (g./d.)
0	43.40	0.00	43.40	39.30	21.30	18.00	30.90	19.20	11.70	73.10
VEL.(cm./min)			25.10			24.38			23.65	

VEL.(cm./min.)= ความเร็วในการจมตัวของมีดตะกอน(ซม./นาที.)

SS.(g/d) = ปริมาณของของแข็งแขวนลอย(กรัม/วัน)

in = เข้าสู่ระบบ out = ออกจากระบบ

จะระบายออกไป และในช่วงต้นของการเดินระบบ ความสูงของชั้นเม็ดตะกอนมีความสูงไม่ถึง 130 ซม. จึงต้องมีการสร้างชั้นเม็ดตะกอนจากน้ำดิบจนกระทั่งมีความสูงถึง 140 ซม. จึงจะมีการระบายเม็ดตะกอนออก เป็นเหตุให้มีการระบายของแข็งแขวนลอยออกจากระบบน้อยกว่าเข้าสู่ระบบ

ในช่วงต้นของการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุไม่ได้ทำการเก็บตัวอย่างเม็ดตะกอน และน้ำดิบเพื่อนำมาหาของแข็งแขวนลอยที่เข้าและออกจากระบบ

5.5.3 กรณีใช้โพลีเมอร์ประจุบวก

จากตารางที่ 5.27 ความถี่ในการระบายเม็ดตะกอนในช่วง 12 ชม.แรก จะมีการระบายเม็ดตะกอนน้อยมาก หลังจากนั้นจะมีการระบายตะกอนออกประมาณ 5-6 ชั่วโมง/ครั้ง ครั้งละประมาณ 200-250 ลบ.ซม. เพื่อนำมาหาปริมาณของของแข็งแขวนลอยที่ออกจากระบบ จะทำการเก็บตัวอย่างน้ำดิบทุก 3 ชม. ครั้งละ 200 ลบ.ซม. เพื่อนำมาวิเคราะห์หาของแข็งแขวนลอยที่เข้าสู่ระบบทุก ๆ 12 ชั่วโมง จากตารางที่ 5.3 พบว่า ตลอดระยะเวลาการทดลอง 72 ชั่วโมง แนวโน้มการระบายตะกอนออกมีความสัมพันธ์แปรผกผันกับความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอน เนื่องจากความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนที่ใช้สารส้มปริมาณ 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. มีค่าใกล้เคียงกัน ส่งผลให้การระบายเม็ดตะกอนที่ออกจากระบบมีปริมาณที่ใกล้เคียงกันด้วย ในกรณีที่ใช้โพลีเมอร์ประจุบวกเป็นโคเอกกูแลนต์ ซึ่งมีความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนสูงสุดเมื่อเทียบกับกรณีที่ใช้สารส้มเป็นโคเอกกูแลนต์และโพลีเมอร์ประจุบวกเป็นโคเอกกูแลนต์เอค พบว่าปริมาณของของแข็งแขวนลอยที่เข้าสู่ระบบมีปริมาณสูงกว่าปริมาณของของแข็งแขวนลอยที่ออกจากระบบ เนื่องจากเม็ดตะกอนมีความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนสูงกว่าความเร็วน้ำไหลขึ้นในระบอบกวนช้า ทำให้เม็ดตะกอนที่เกิดขึ้นจะสะสมอยู่ในระบบมากกว่าที่จะระบายออกไป และในช่วงต้นของการเดินระบบ ความสูงของชั้นเม็ดตะกอนมีความสูงไม่ถึง 130 ซม. จึงต้องมีการสร้างชั้นเม็ดตะกอนจากน้ำดิบจนกระทั่งมีความสูงถึง 140 ซม. จึงจะมีการระบายเม็ดตะกอนออก เป็นเหตุให้มีการระบายของแข็งแขวนลอยออกจากระบบน้อยกว่าเข้าสู่ระบบ

จากการทดลองระยะยาวนาน 72 ชม./ครั้ง(หรือเท่ากับ 345 ครั้งของระยะเวลาการผลิตน้ำแต่ละรอบในระบอบกวนช้า)ทุกการทดลองปรากฏว่าความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีแนวโน้มลดลง อาจเนื่องมาจากในช่วงต้นของการทดลองมีการสร้างชั้นเม็ดตะกอนโดยใช้ดินเหนียวคาโอลิไนต์ที่มีความขุ่นสูงประมาณ 4000-5000 เอ็นทียู เพื่อให้เกิดชั้นตะกอนสูง 130 ซม. ใน

ตารางที่ 5.27 ของแข็งแขวนลอยที่เข้าและออกจากระบบกระบวนการสร้างมีตะกอนกรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)	ชั่วโมงที่ 1 - 24			ชั่วโมงที่ 25 - 48			ชั่วโมงที่ 49 - 72			ชั่วโมงที่ 1 - 72
	SS(in)	SS(out)	SS(in-out)	SS(in)	SS(out)	SS(in-out)	SS(in)	SS(out)	SS(in-out)	SS(in-out)
	(g./d.)	(g./d.)	(g./d.)	(g./d.)	(g./d.)	(g./d.)	(g./d.)	(g./d.)	(g./d.)	(g./d.)
0	36.10	6.70	29.40	36.30	15.40	20.90	35.00	22.70	12.30	62.60
VEL.(cm./min)			24.38			23.50			22.95	
10	33.00	40.10	-7.10	23.10	28.00	-4.90	24.80	31.20	-6.40	-18.40
VEL.(cm./min)			22.35			21.75			21.38	
15	32.10	26.90	5.20	38.10	45.30	-7.20	33.20	47.60	-14.40	-16.40
VEL.(cm./min)			22.53			21.53			21.58	
20	30.00	20.20	9.80	40.90	37.60	3.30	40.00	48.60	-8.60	4.50
VEL.(cm./min)			22.98			21.80			21.20	
25	23.30	26.50	-3.20	24.30	41.50	-17.20	23.90	21.58	2.32	-18.08
VEL.(cm./min)			22.73			22.13			21.40	

VEL.(cm./min.)- ความเร็วในการงมห้วของมีตะกอน(ซม./กท.)

SS.(g/d) = ปริมาณของของแข็งแขวนลอย(กรัม/วัน)

in = เข้าสู่ระบบ out = ออกจากระบบ

กระบอกกวนช้า เม็ดตะกอนที่ได้มีความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนสูง เนื่องจากเม็ดตะกอนที่ได้เกิดจากดินเหนียวคาโอลิไนต์น่าจะมี ความหนาแน่นสูงกว่าเม็ดตะกอนที่เกิดจากอนุภาคคอลลอยด์ในน้ำดิบจริง เมื่อทำการป้อนน้ำดิบจริงเข้าสู่ระบบทำให้เม็ดตะกอนที่เกิดจากอนุภาคดินเหนียวคาโอลิไนต์เริ่มจับตัวกับอนุภาคคอลลอยด์ของน้ำดิบจริงที่ถูกทำลายเสถียรภาพเข้าสู่ระบบ เมื่อเดินระบบเป็นระยะเวลานานส่งผลให้เม็ดตะกอนที่อยู่ในระบบแบ่งออกได้ดังนี้

1. เม็ดตะกอนที่เกิดจากอนุภาคของดินเหนียวคาโอลิไนต์ที่ถูกทำลายเสถียรภาพ ซึ่งอยู่ในระบบตั้งแต่ตอนเริ่มสร้างเม็ดตะกอนในช่วงต้นของระบบ เม็ดตะกอนนี้จะมีน้ำหนักมากและมีความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนสูง เม็ดตะกอนชนิดนี้ส่วนมากจะอยู่ในส่วนล่างของกระบอกกวนช้า

2. เม็ดตะกอนที่เกิดจากอนุภาคคอลลอยด์ในน้ำดิบจริงที่ถูกทำลายเสถียรภาพจับตัวกันเองเป็นเม็ดตะกอนอยู่ในระบบต่อไป เม็ดตะกอนที่ได้จะเป็นเป่าสัมผัสให้กับอนุภาคคอลลอยด์ที่เข้ามาใหม่เกิดเป็นเม็ดตะกอนในระบบต่อไป เม็ดตะกอนชนิดนี้จะมีน้ำหนักเบาและมีความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนต่ำกว่าเม็ดตะกอนชนิดแรก

3. เนื่องจากการทดลองเป็นเวลานานถึง 72 ชม.(หรือเท่ากับ 345 ครั้งของระยะเวลาการผลิตน้ำแต่ละรอบในกระบอกกวนช้า) เม็ดตะกอนในระบบจะได้รับแรงกระทำจากความเร็วน้ำไหลขึ้นและใบพัดในกระบอกกวนช้าตลอดเวลา ทำให้เม็ดตะกอนในระบบที่ไม่แข็งแรงแตกและมีบางส่วนหลุดออกไปเป็นเป่าสัมผัสและยึดเกาะกับอนุภาคคอลลอยด์ที่เข้ามาใหม่ในระบบ เม็ดตะกอนที่เกิดจากอนุภาคของดินเหนียวคาโอลิไนต์มีโอกาที่จะแตกออกไปเป็นเป่าสัมผัสใหม่เชื่อมต่ออนุภาคคอลลอยด์ของน้ำดิบที่เข้ามาใหม่ เม็ดตะกอนที่ได้มีน้ำหนักและความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนสูงกว่าเม็ดตะกอนที่เกิดจากการจับตัวกันระหว่างอนุภาคคอลลอยด์ของน้ำดิบด้วยกันเอง

ดังนั้น การเดินระบบแบบยาวนานจึงทำให้ระบบประกอบด้วยเม็ดตะกอน 3 ชนิด ทั้งนี้โอกาสที่จะเกิดเม็ดตะกอนชนิดที่ 2 และ 3 จะมีมากขึ้นตามเวลาที่ใช้ในการทดลอง การระบายตะกอนที่ระดับ 130 ซม. ส่วนมากจะเป็นการระบายตะกอนชนิดที่ 2 และ 3 ซึ่งมีน้ำหนักและความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนต่ำกว่าชนิดที่ 1 ส่วนเม็ดตะกอนชนิดที่ 1 จะอยู่บริเวณส่วนล่างของกระบอกกวนช้า

จากการทดลองเป็นเวลานานจะควบคุมค่าความเร็วน้ำไหลขึ้นในกระบอกกวนเข้าให้คงที่ตลอดระยะเวลาเป็นค่า 20 ซม./นาทิจ เพื่อปรับระบบให้เกิดสภาวะคงตัวโดยให้ปริมาณของของแข็งแขวนลอยเข้าสู่ระบบ และออกจากระบบให้มีค่าใกล้เคียงหรือเท่ากัน โดยการปรับค่าความเร็วน้ำไหลขึ้นในระบบให้มีค่าใกล้เคียงกับความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอน จะทำให้ระบบเข้าสู่สภาวะคงตัวได้สมบูรณ์ขึ้น เนื่องจากเม็ดตะกอนที่เกิดอยู่ในระบบช่วงหลังน่าจะเข้าใกล้สภาวะคงตัวได้สมบูรณ์ขึ้น เนื่องจากเม็ดตะกอนมีขนาดคงที่แล้ว จึงน่าจะเข้าใกล้สภาวะคงตัวหรือเข้าสู่สภาวะคงตัวแล้ว และน้ำผลิตที่ได้มีคุณภาพที่สูงคงที่ตลอดในช่วงหลัง

กรณีที่คงค่าความเร็วน้ำไหลขึ้นในกระบอกกวนเข้าให้คงที่ 20 ซม./นาทิจ เม็ดตะกอนที่มีความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนต่ำกว่าแรงยกของความเร็วน้ำไหลขึ้นจะหลุดออกไปกับน้ำผลิต การระบายเม็ดตะกอนออกจากระบบที่ระดับ 130 ซม. จะดีขึ้นและทำให้เม็ดตะกอนในระบบจะมีน้อยลง ท้ายสุดจะทำให้น้ำผลิตที่ได้มีความขุ่นตกค้างออกไปมาก เนื่องจากเม็ดตะกอนในระบบที่เป็นเป้าสัมผัสให้กับอนุภาคคอลลอยด์ใหม่ที่เข้ามาในระบบมีจำนวนน้อยลง ประสิทธิภาพของระบบก็จะลดลงด้วย

5.6. ขนาดและความหนาแน่นของเม็ดตะกอน

5.6.1 กรณีใช้โพลีเมอร์ประจุลบ

ตารางที่ 5.28 และ 5.29 จากการใส่สารส้มปริมาณ 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบปริมาณคงที่ 0.3 มก./ล. การทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ประจุลบอย่างเดี่ยวเป็นโคเอกกูแลนต์ ขนาดเม็ดตะกอนประมาณ 0.27 มม. การทดลองที่ใช้สารส้ม 10 และ 15 มก./ล. ขนาดเม็ดตะกอนมีค่าใกล้เคียงกันมาก ประมาณ 0.25 มม. การทดลองที่ใช้สารส้ม 20 และ 25 มก./ล. ขนาดเม็ดตะกอนมีขนาดใหญ่ขึ้น ประมาณ 0.285 มม. และ 0.27 มม. ตามลำดับ ดังรูปที่ 5.124

จากผลการทดลองใช้โพลีเมอร์เป็นโคเอกกูแลนต์เม็ดตะกอนจะมีขนาดใหญ่ เนื่องจากประจุของอนุภาคคอลลอยด์และโพลีเมอร์ประจุลบเป็นประจุเดียวกัน ทำให้เกิดแรงผลักระหว่างประจุ แม้ว่าจะมีเชื่อมต่อนุภาคของสายโพลีเมอร์ก็ตาม

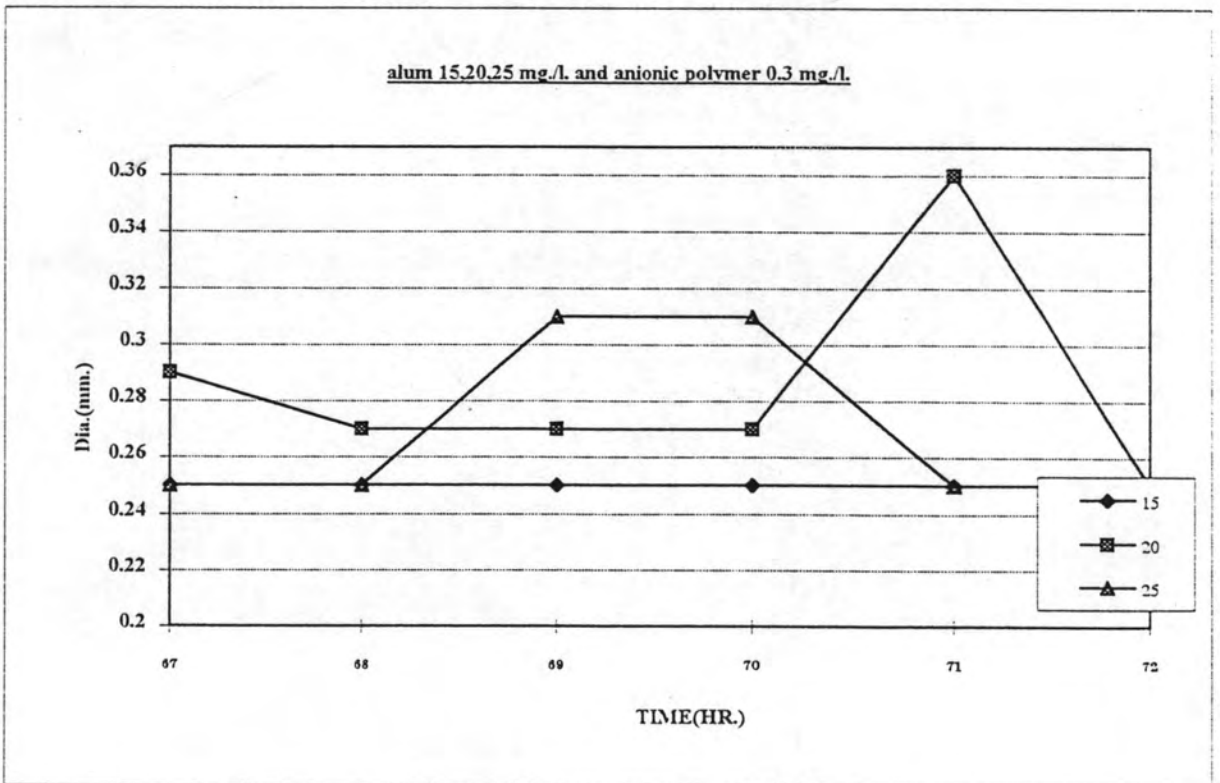
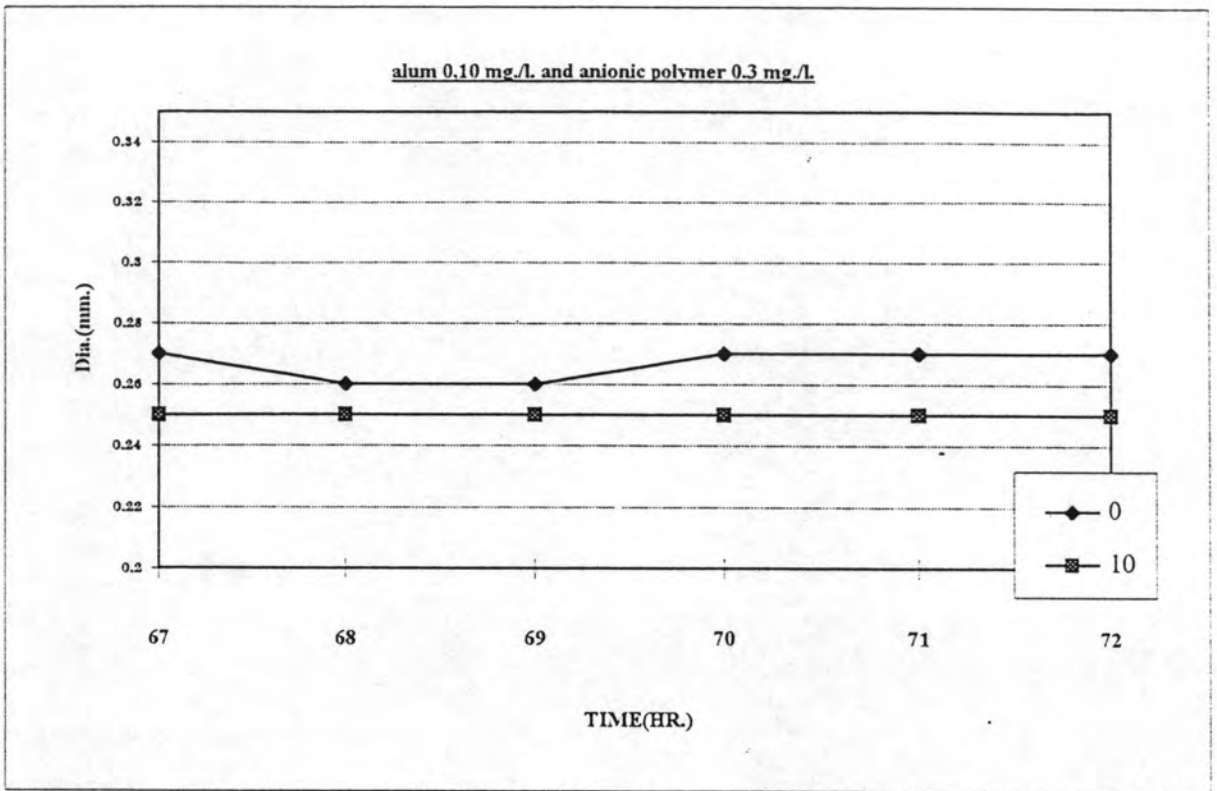
กรณีใส่สารส้มเป็นโคเอกกูแลนต์ และโพลีเมอร์ประจุลบเป็นโคเอกกูแลนต์เอ็ด พบว่าเม็ดตะกอนมีขนาดใหญ่ขึ้นเมื่อใช้ปริมาณสารส้มมากขึ้น ซึ่งจะให้มีปริมาณอนุภาคนิวเมียมในเม็ดตะกอนสูงขึ้น ทำให้เม็ดตะกอนมีขนาดใหญ่ขึ้นด้วย

ตารางที่ 5.28 ขนาดเม็ดตะกอน(มม.)กรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)	ขนาดเม็ดตะกอน(มม.)					
	ชม.ที่ 67	ชม.ที่ 68	ชม.ที่ 69	ชม.ที่ 70	ชม.ที่ 71	ชม.ที่ 72
0	0.27	0.26	0.26	0.27	0.27	0.27
10	0.25	0.25	0.25	0.25	0.25	0.25
15	0.25	0.25	0.25	0.25	0.25	0.25
20	0.29	0.27	0.27	0.27	0.36	0.25
25	0.25	0.25	0.31	0.31	0.25	0.25

ตารางที่ 5.29 ความหนาแน่นของเม็ดตะกอน(ก./ลบ.ชม.)ที่เวลาต่างๆกรณีใช้ร่วมกับ
โพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)	ความหนาแน่นของเม็ดตะกอน(ก./ลบ.ชม.)					
	ชม.ที่ 67	ชม.ที่ 68	ชม.ที่ 69	ชม.ที่ 70	ชม.ที่ 71	ชม.ที่ 72
0	1.08	1.09	1.09	1.08	1.08	1.08
10	1.09	1.09	1.09	1.09	1.09	1.09
15	1.09	1.09	1.09	1.09	1.09	1.09
20	1.07	1.08	1.08	1.08	1.04	1.09
25	1.09	1.09	1.06	1.06	1.09	1.09

รูปที่ 5.124 ขนาดเม็ดตะกอนที่เวลาต่างๆ เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

เนื่องจากทั้ง 5 การทดลอง ขนาดและความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าใกล้เคียงกันมาก จากการคำนวณโดย Stoke's Law ความหนาแน่นของเม็ดตะกอนจะมีค่าใกล้เคียงกันด้วย ดังรูปที่ 5.125

5.6.2 กรณีใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุ

จากตารางที่ 5.30 และ 5.31 การใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุปริมาณคงที่ 0.3 มก./ล. พบว่าผลการทดลองที่ได้จากทุกการทดลองขนาดเม็ดตะกอนมีค่าใกล้เคียงกันมาก ดังรูปที่ 5.126 เนื่องจากโพลีเมอร์ไม่มีประจุสามารถสะเทินประจุของอนุภาคคอลลอยด์ได้ และมีสายโพลีเมอร์เชื่อมต่ออนุภาคคอลลอยด์ที่ถูกทำลายเสถียรภาพได้ ทำให้เม็ดตะกอนมีขนาดใหญ่ขึ้น

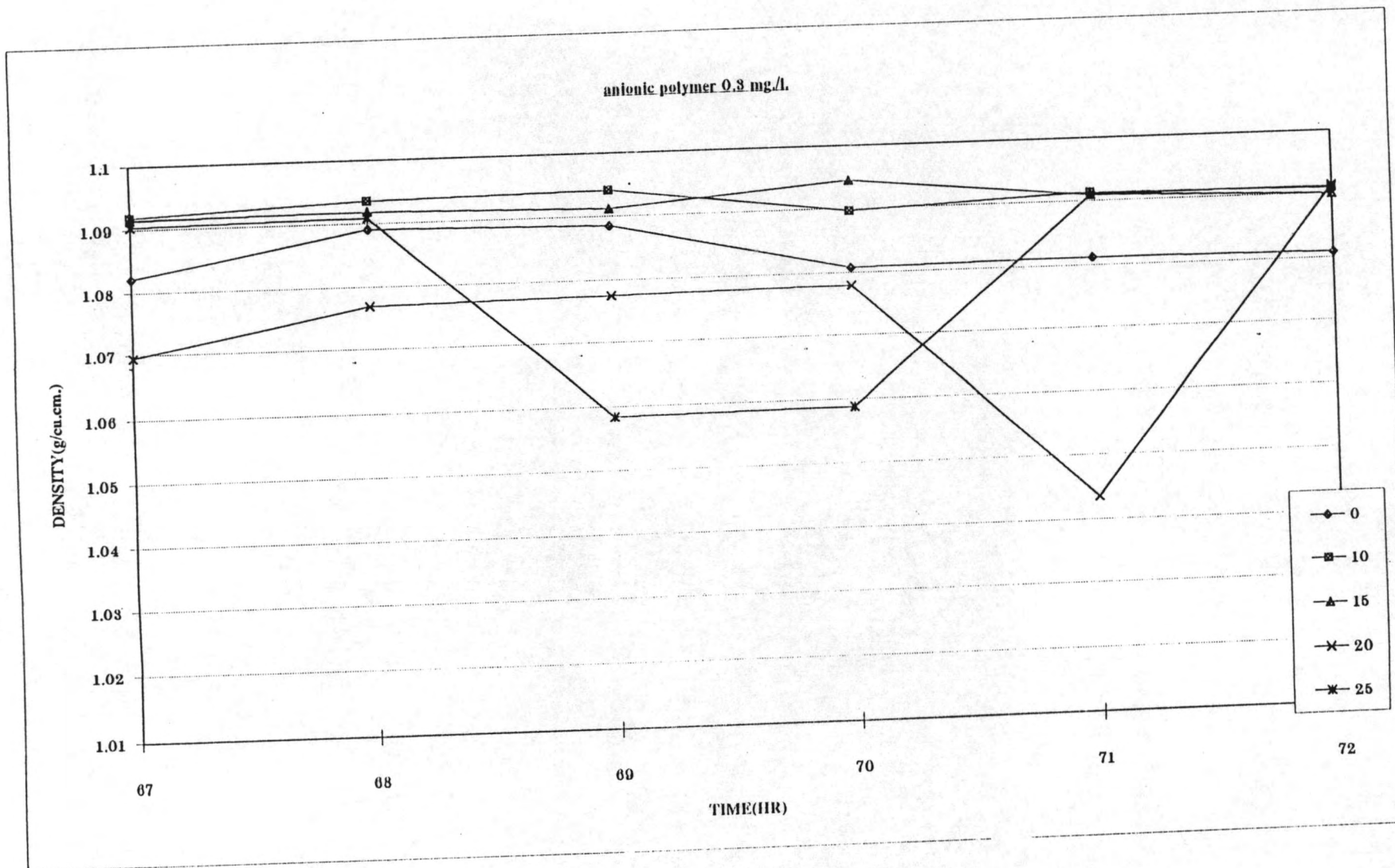
ขนาดเม็ดตะกอนที่วัดได้ ไม่มีความสัมพันธ์กับปริมาณสารส้มที่ใช้อย่างเด่นชัด อาจเนื่องมาจากการทดลองนี้ใช้สารส้มเหลว ซึ่งมีเปอร์เซ็นต์ของอลูมิเนียมต่ำ ดังนั้นปริมาณอลูมิเนียมที่ใช้ในการทดลองแต่ละครั้งจึงไม่แตกต่างกันมากนัก จึงไม่ส่งผลต่อขนาดเม็ดตะกอน

ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนทั้ง 5 การทดลอง พบว่า กรณีใช้โพลีเมอร์เป็นโคแอกกูแลนต์จะมีความเร็วในการจมตัวสูงสุด ส่วนกรณีที่ใช้สารส้มเป็นโคแอกกูแลนต์จะมีความเร็วในการจมตัวใกล้เคียงกันทุกการทดลอง ดังรูปที่ 5.127

ความหนาแน่นของเม็ดตะกอนที่คำนวณได้จาก Stoke's Law จะพบว่าความหนาแน่นของเม็ดตะกอนกรณีใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุเป็นโคแอกกูแลนต์จะมีค่าสูงสุด เมื่อเทียบกับการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุเหมือนกัน เนื่องจากมีความเร็วในการจมตัวสูงสุด ขณะที่ความหนาแน่นเม็ดตะกอนที่ใช้สารส้มเป็นโคแอกกูแลนต์จะมีค่าใกล้เคียงกันทุกการทดลอง เนื่องจากมีขนาดและความเร็วในการจมตัวใกล้เคียงกัน

5.6.3 กรณีใช้โพลีเมอร์ประจุบวก

จากตารางที่ 5.32 และ 5.33 การใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุบวกปริมาณคงที่ 0.3 มก./ล. พบว่าขนาดเม็ดตะกอนที่วัดได้จากทุกการทดลองมีค่าไม่แตกต่างกันมากนัก ดังรูปที่ 5.128 กรณีที่ใช้สารส้มเป็นโคแอกกูแลนต์ และโพลีเมอร์ประจุบวกเป็นโคแอกกูแลนต์เอค พบว่า ในการเพิ่มปริมาณสารส้มมีผลต่อขนาดเม็ดตะกอนเล็กน้อย โดยมีการสัมพันธ์แปรผกผันตรงกัน

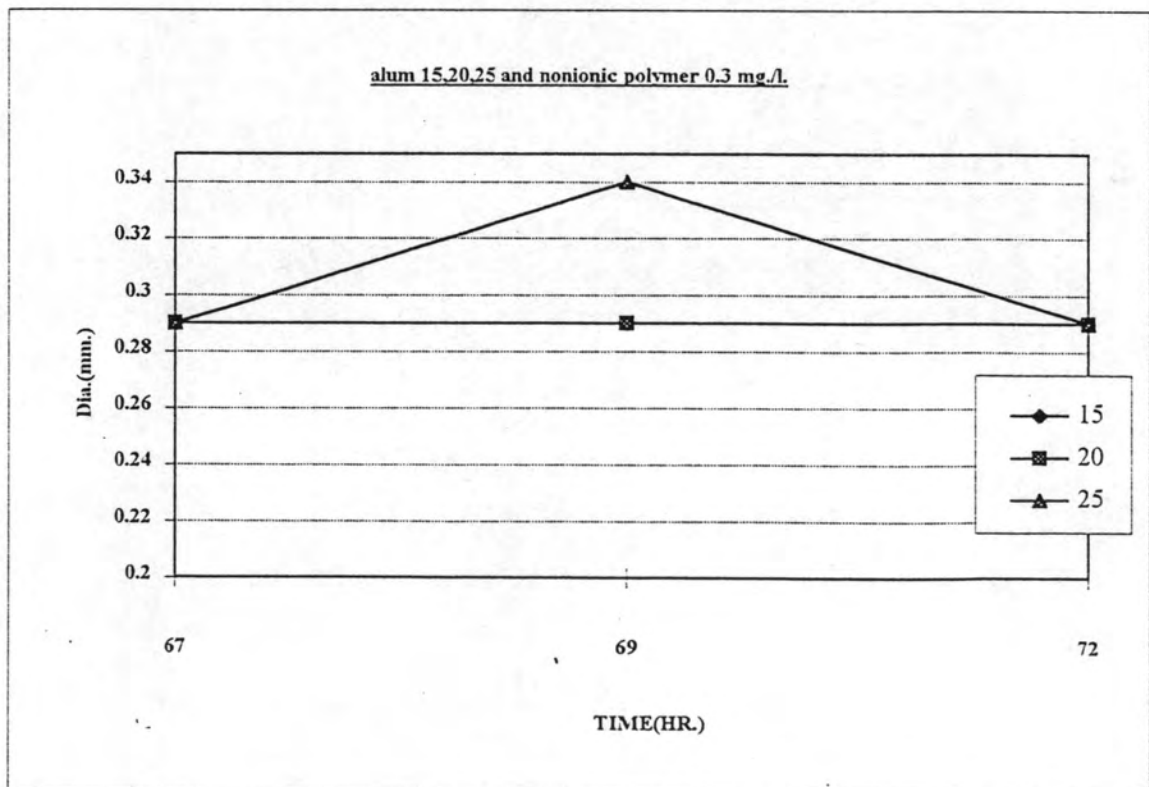
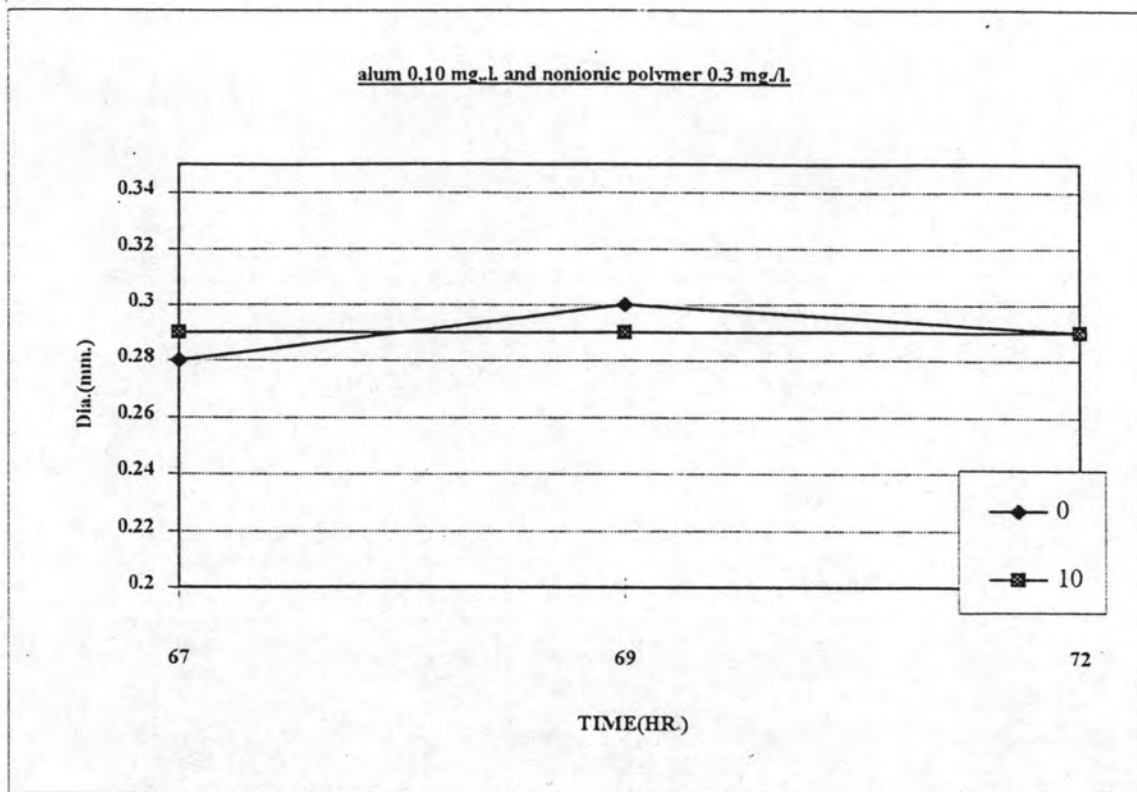
รูปที่ 5.125 ความหนาแน่นของเม็ดตะกอนที่เวลาต่างๆ เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล.

ตารางที่ 5.30 ขนาดเม็ดตะกอน(มม.)กรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.

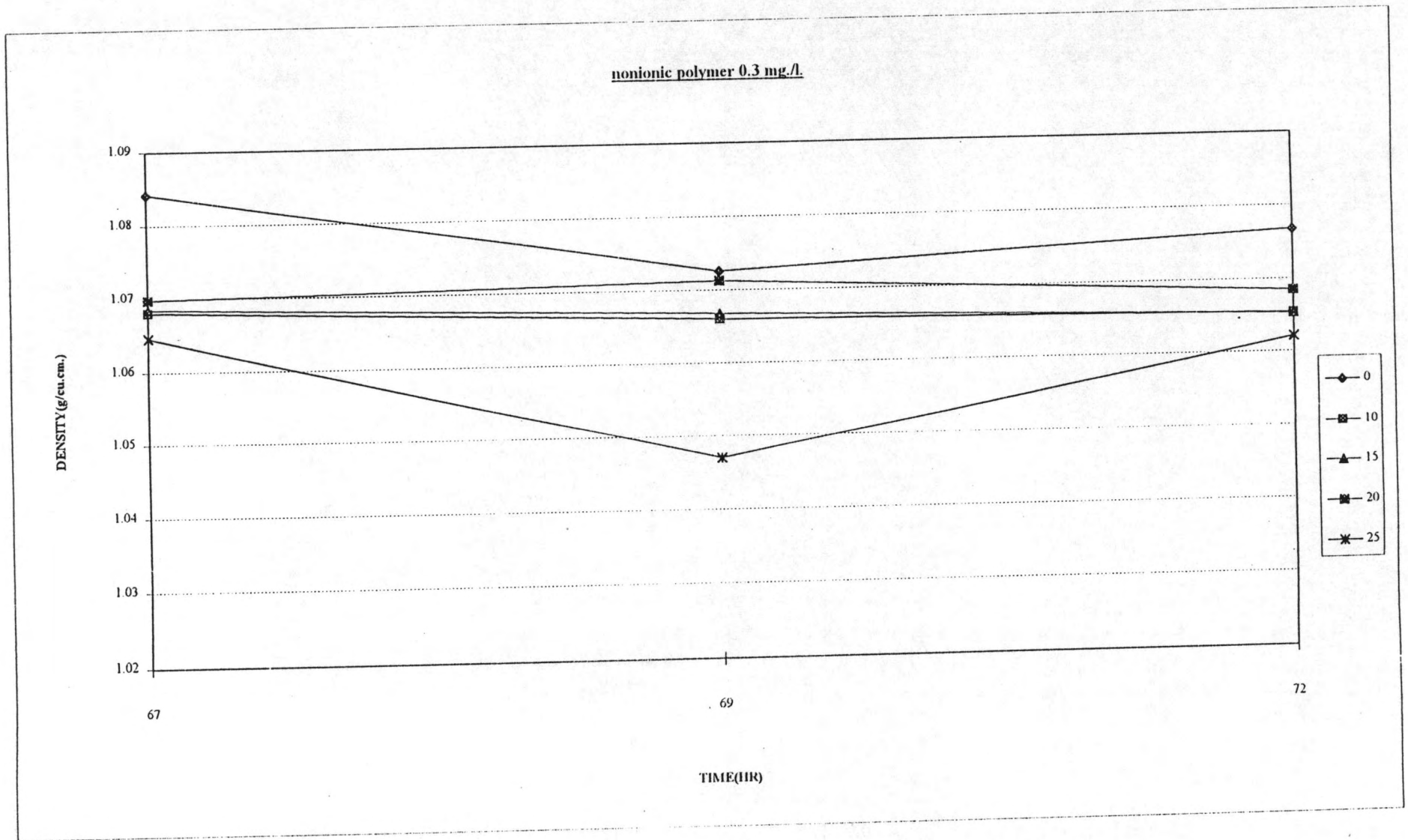
ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)	ขนาดเม็ดตะกอน(มม.)					
	ชม.ที่ 67	ชม.ที่ 68	ชม.ที่ 69	ชม.ที่ 70	ชม.ที่ 71	ชม.ที่ 72
0	0.28		0.3			0.29
10	0.29		0.29			0.29
15	0.29		0.29			0.29
20	0.29		0.29			0.29
25	0.29		0.34			0.29

ตารางที่ 5.31 ความหนาแน่นของเม็ดตะกอน(ก./ลบ.ชม..)ที่เวลาต่างๆกรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)	ความหนาแน่นของเม็ดตะกอน(ก./ลบ.ชม.)					
	ชม.ที่ 67	ชม.ที่ 68	ชม.ที่ 69	ชม.ที่ 70	ชม.ที่ 71	ชม.ที่ 72
0	1.08		1.07			1.08
10	1.07		1.07			1.07
15	1.07		1.07			1.07
20	1.07		1.07			1.07
25	1.06		1.05			1.06

รูปที่ 5.126 ขนาดเม็ดตะกอนที่เวลาต่างๆ เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

รูปที่ 5.127 ความหนาแน่นของเม็ดตะกอนที่เวลาต่างๆ เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล.

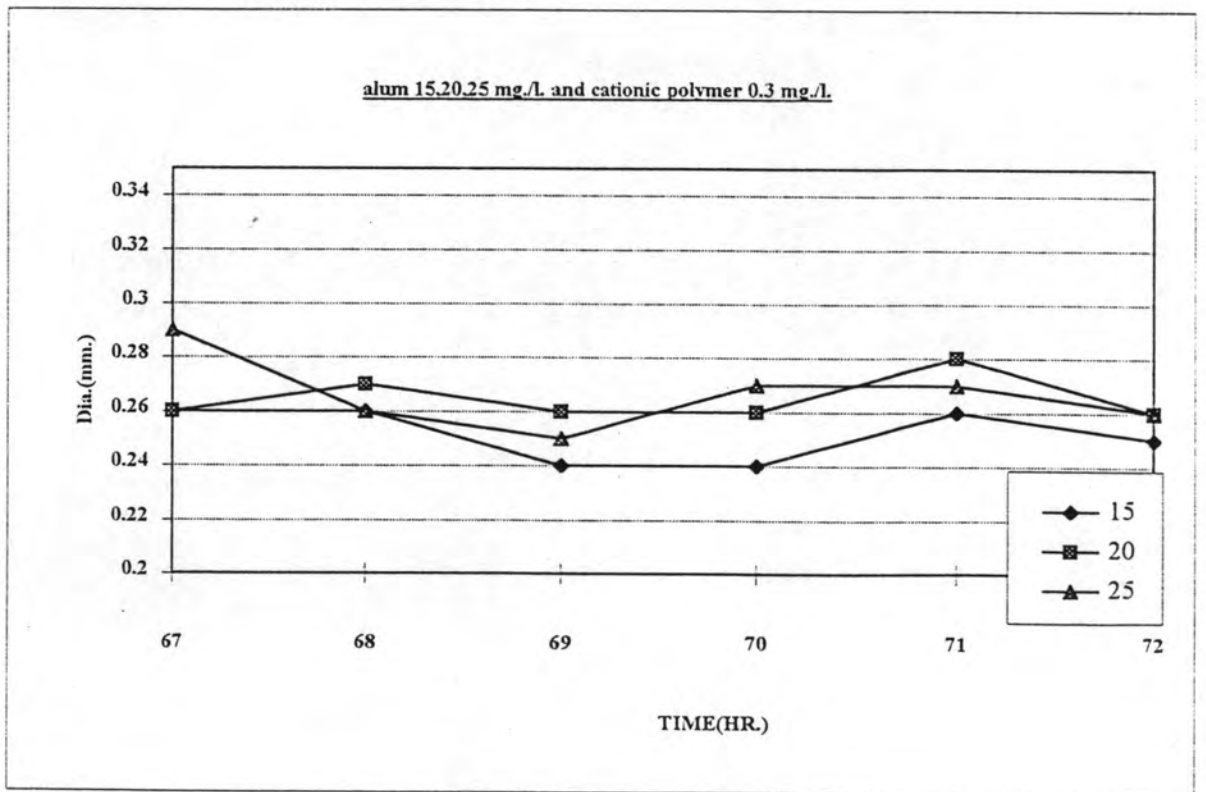
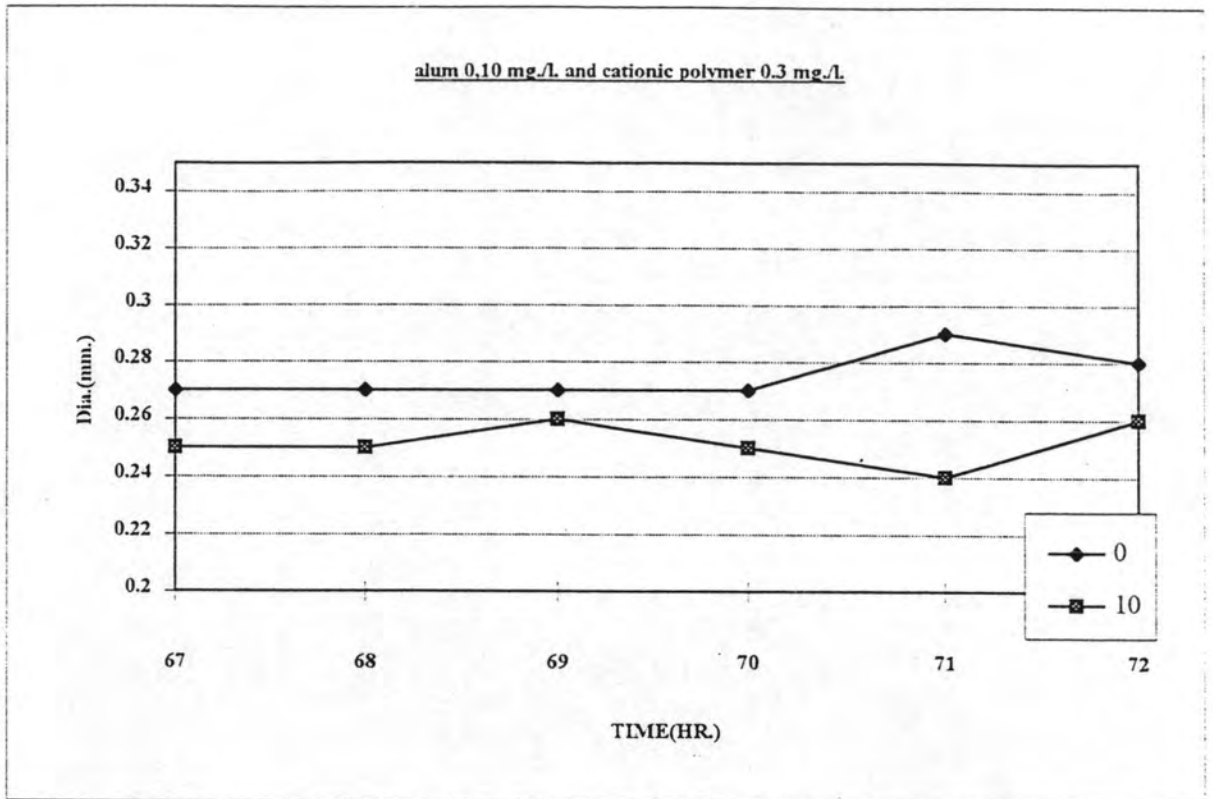

ตารางที่ 5.32 ขนาดเม็ดตะกอน(มม.)กรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)	ขนาดเม็ดตะกอน(มม.)					
	ชม.ที่ 67	ชม.ที่ 68	ชม.ที่ 69	ชม.ที่ 70	ชม.ที่ 71	ชม.ที่ 72
0	0.27	0.27	0.27	0.27	0.29	0.28
10	0.25	0.25	0.26	0.25	0.24	0.26
15	0.26	0.26	0.24	0.24	0.26	0.25
20	0.26	0.27	0.26	0.26	0.28	0.26
25	0.29	0.26	0.25	0.27	0.27	0.26

ตารางที่ 5.33 ความหนาแน่นของเม็ดตะกอน(ก./ลบ.ชม..)ที่เวลาต่างๆกรณีใช้ร่วมกับโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)	ความหนาแน่นของเม็ดตะกอน(ก./ลบ.ชม.)					
	ชม.ที่ 67	ชม.ที่ 68	ชม.ที่ 69	ชม.ที่ 70	ชม.ที่ 71	ชม.ที่ 72
0	1.09	1.09	1.09	1.09	1.08	1.08
10	1.10	1.10	1.09	1.09	1.10	1.09
15	1.09	1.09	1.11	1.10	1.09	1.10
20	1.09	1.08	1.09	1.09	1.08	1.09
25	1.07	1.09	1.10	1.08	1.08	1.09

รูปที่ 5.128 ขนาดเม็ดตะกอนที่เวลาต่างๆ เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

จากการวัดความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอน พบว่า กรณีที่ใช้โพลีเมอร์ประจุบวก เป็นโคแอกกูแลนต์จะมีความเร็วสูงสุดเมื่อเทียบกับการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ประจุบวกเหมือนกัน ส่วนกรณีที่ใช้สารส้มเป็นโคแอกกูแลนต์ และโพลีเมอร์ประจุบวกเป็นโคแอกกูแลนต์เอค พบว่า ทุกการทดลองมีความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนใกล้เคียงกันมาก ดังนั้น ความหนาแน่นของเม็ดตะกอนที่คำนวณได้จาก Stoke's Law จะพบว่า ความหนาแน่นเม็ดตะกอนที่วัดได้มีค่าใกล้เคียงกันตามไปด้วย ดังรูปที่ 5.129

จากการคำนวณความหนาแน่นของเม็ดตะกอน โดยใช้ Stoke's Law พบว่า ความหนาแน่นของเม็ดตะกอนที่ได้จากการใช้โพลีเมอร์ประจุลบ และโพลีเมอร์ประจุบวกมีค่าใกล้เคียงกันมาก ถึงแม้ว่าความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนเมื่อใช้โพลีเมอร์ประจุบวกจะมีค่าสูงกว่าเมื่อใช้โพลีเมอร์ประจุลบก็ตาม แต่ขนาดเม็ดตะกอนของการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ประจุบวกวัดได้มีค่าใกล้เคียงหรือใหญ่กว่ากรณีที่ใช้โพลีเมอร์ประจุลบเพียงเล็กน้อย เมื่อคำนวณความหนาแน่นของเม็ดตะกอนโดยใช้ Stoke's Law ค่าความหนาแน่นของเม็ดตะกอนที่ได้กลับมีค่าใกล้เคียงกันมาก เนื่องจากความหนาแน่นของเม็ดตะกอนมีการสัมพันธ์แปรผันตรงกับความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนแต่แปรผกผันกับกำลังสองของขนาดเม็ดตะกอน

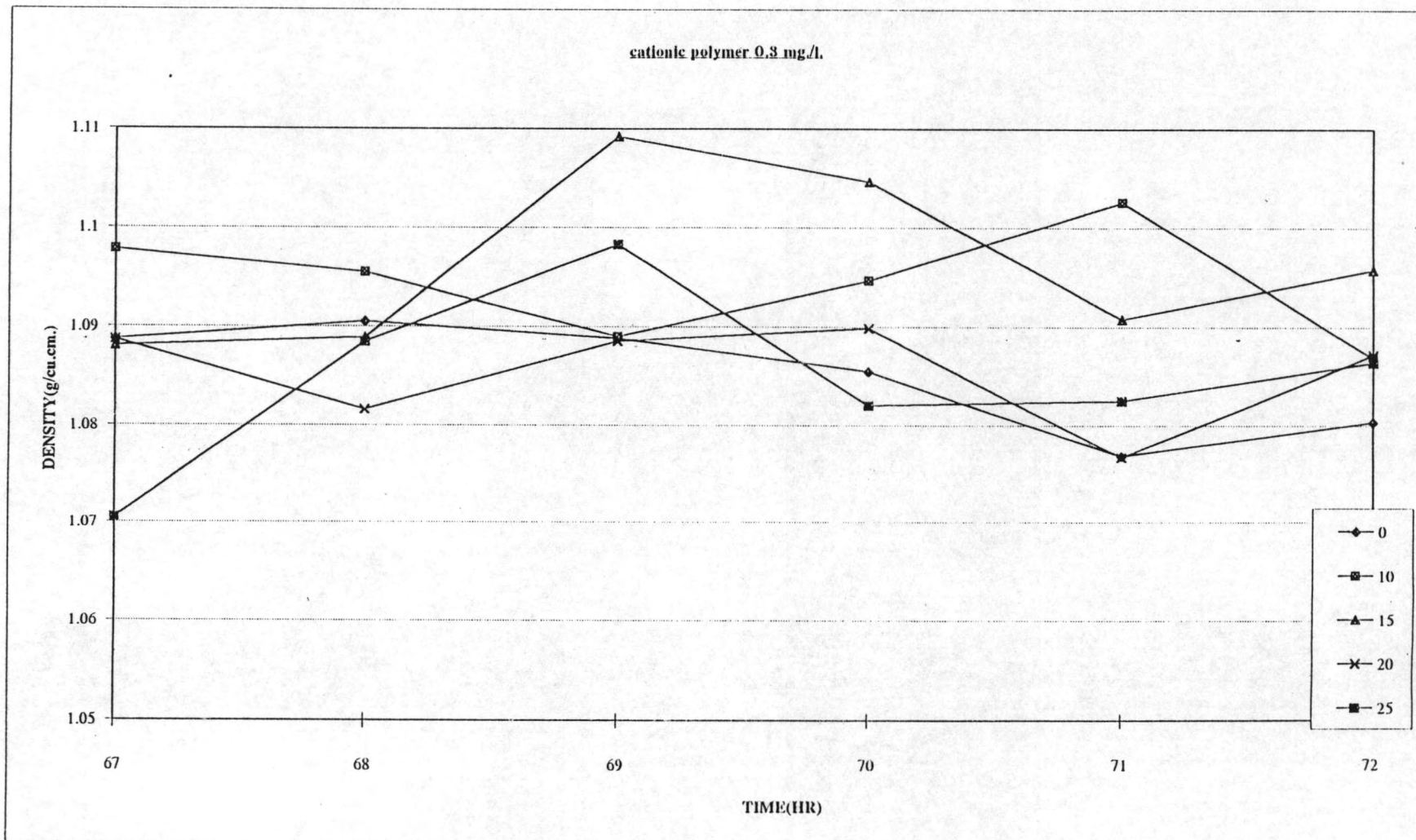
กรณีที่ใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุพบว่าความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนที่ได้มีค่าต่ำกว่าเมื่อใช้โพลีเมอร์ตัวอื่น เนื่องจากช่วงการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุน้ำเค็มความขุ่นสูงกว่าการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ประจุลบหรือโพลีเมอร์ประจุบวก ส่วนขนาดเม็ดตะกอนที่วัดได้มีขนาดใหญ่กว่าการทดลองอื่น ส่งผลให้ค่าความหนาแน่นของเม็ดตะกอนที่ใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุมีค่าต่ำสุด

เนื่องจากการทดลองที่ผ่านมาตัวแปรที่น่าจะมีผลต่อขนาดและความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอน ได้แก่ ความขุ่น, ปริมาณสารส้ม และชนิดและปริมาณของโพลีเมอร์ ซึ่งจะมีผลกระทบต่อความหนาแน่นของเม็ดตะกอน จึงต้องศึกษาในทางลึกลงไป

5.7 ปริมาณความเข้มข้นของแข็งแขวนลอยในระบบ

จากตารางที่ 5.34 - 5.36 เมื่อนำเม็ดตะกอนที่ระบายออกที่ระดับ 130 ซม. มาวัดหาค่าความเข้มข้นของแข็งแขวนลอย(ในเม็ดตะกอนหรือเฟลลิต)ในระบบพบว่า

5.7.1 กรณีที่ใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์ และโพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์ และ/หรือ โคแอกกูแลนต์เอค กรณีที่ใช้โพลีเมอร์ประจุลบเป็นโคแอกกูแลนต์ ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าสูง ทำให้เม็ดตะกอนจะคง

รูปที่ 5.129 ความหนาแน่นของเมล็ดตะกอนที่เวลาต่างๆ เมื่อใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และ โพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.(72 ชม./ครั้ง)

ตารางที่ 5.34 ปริมาณความเข้มข้นของของแข็งแขวนลอยในระบบ(ก./ล.)

กรณีใช้ร่วมกับ โพลีเมอร์ประจุลบ 0.3 มก./ล.

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)	ความเข้มข้นของของแข็งแขวนลอย(มก./ล.)					
	ชม.ที่ 1 - 12	ชม.ที่ 13 - 24	ชม.ที่ 25 - 36	ชม.ที่ 37 - 48	ชม.ที่ 49 - 60	ชม.ที่ 61 - 72
0	23.76	21.46	22.06	23.26	22.12	21.71
10	21.32	20.21	19.36	18.68	16.67	17.46
15	24.62	23.73	22.32	21.71	20.32	18.61
20	22.42	21.61	19.32	18.56	18.75	19.6
25	25.16	24.72	22.56	21.58	20.37	20.87

ตารางที่ 5.35 ปริมาณความเข้มข้นของของแข็งแขวนลอยในระบบ(ก./ล.)

กรณีใช้ร่วมกับ โพลีเมอร์ไม่มีประจุ 0.3 มก./ล.

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)	ความเข้มข้นของของแข็งแขวนลอย(มก./ล.)					
	ชม.ที่ 1 - 12	ชม.ที่ 13 - 24	ชม.ที่ 25 - 36	ชม.ที่ 37 - 48	ชม.ที่ 49 - 60	ชม.ที่ 61 - 72
0	36.54	37.1	39.78	38.65	41.78	43.16

ตารางที่ 5.36 ปริมาณความเข้มข้นของของแข็งแขวนลอยในระบบ(ก./ล.)

กรณีใช้ร่วมกับ โพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล.

ปริมาณสารส้ม (มก./ล.)	ความเข้มข้นของของแข็งแขวนลอย(มก./ล.)					
	ชม.ที่ 1 - 12	ชม.ที่ 13 - 24	ชม.ที่ 25 - 36	ชม.ที่ 37 - 48	ชม.ที่ 49 - 60	ชม.ที่ 61 - 72
0	26.26	27.32	25.76	25.56	24.78	23.92
10	30.76	28.56	27.36	26.53	25.17	24.98
15	27.6	26.52	25.37	24.48	23.56	23.96
20	23.69	22.65	23.76	22.51	21.52	21.17
25	27.29	25.51	24.36	24.72	25.15	24.26

อยู่ในระบบเป็นเป้าให้กับอนุภาคคอลลอยด์ที่เข้ามาใหม่ ปริมาณตะกอนที่ระบายออกจึงมีค่าน้อยกว่าปริมาณของของแข็งแขวนลอยที่เข้ามาในระบบ เมื่อใช้สารส้มเป็นโคแอกกูแลนต์และโพลีเมอร์ประจุลบเป็นโคแอกกูแลนต์เอ็ด ความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าลดลง ส่งผลให้มีการระบายเม็ดตะกอนออกมากกว่าปริมาณของของแข็งแขวนลอยที่เข้าสู่ระบบ ความเข้มข้นของของแข็งแขวนลอยของตะกอนที่ระบายออกมีค่าอยู่ระหว่าง 16.7 - 24.6 ก./ล. เมื่อทำการทดลองเป็นระยะเวลาสั้นขึ้นจะมีแนวโน้มของการระบายเม็ดตะกอนออกจากระบบมากกว่าปริมาณของแข็งที่เข้าสู่ระบบมากขึ้น ดังนั้นความเข้มข้นของแข็งแขวนลอยในตะกอนที่ระบายออกมาที่ระดับ 130 ซม. จึงมีแนวโน้มต่ำลงตามเวลาที่เพิ่มขึ้น

5.7.2 กรณีที่ใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุเป็นโคแอกกูแลนต์ พบว่าความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าสูงกว่าความเร็วที่ไหลขึ้นในกระบอกซ้ำเป็นจำนวนมาก ดังนั้นปริมาณของของแข็งแขวนลอยที่เข้าสู่ระบบและเชื่อมต่อกับเม็ดตะกอนเดิมในระบบเป็นเม็ดตะกอนใหม่จมตัวอยู่ในชั้นเม็ดตะกอนต่อไป ทำให้มีการระบายเม็ดตะกอนออกจากระบบจำนวนน้อย ส่งผลให้ความเข้มข้นของของแข็งแขวนลอย (ในเม็ดตะกอนหรือเฟลลิต) ในระบบมีค่าสูงมาก ความเข้มข้นของของแข็งแขวนลอยของเม็ดตะกอนที่ระบายออกจากระบบมีค่าอยู่ระหว่าง 36.5-43.0 ก./ล. กรณีที่ใช้สารส้มเป็นโคแอกกูแลนต์ และโพลีเมอร์ไม่มีประจุเป็นโคแอกกูแลนต์เอ็ดไม่ได้ทำการเก็บตัวอย่างไว้วิเคราะห์ เนื่องจากช่วงการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุนี้เริ่มสังเกตเห็นว่าความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนมีค่าต่ำลง จึงได้เพิ่มการหาค่าคุณมวลและความเข้มข้นของสารแขวนลอยในระบบหลังจากนี้เป็นต้นไป

5.7.3 กรณีที่ใช้สารส้ม 0, 10, 15, 20 และ 25 มก./ล. และโพลีเมอร์ประจุบวก 0.3 มก./ล. เป็นโคแอกกูแลนต์ และ/หรือโคแอกกูแลนต์เอ็ด โดยความเข้มข้นของของแข็งแขวนลอยของตะกอนที่ระบายออกมีค่าอยู่ระหว่าง 21.2-30.8 ก./ล. จากระบบผลการทดลองที่ได้มีแนวโน้มเช่นเดียวกับการทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ประจุลบ

จากการเปรียบเทียบรวมกรณีที่ใช้โพลีเมอร์เป็นโคแอกกูแลนต์ การทดลองที่ใช้โพลีเมอร์ไม่มีประจุจะมีความเข้มข้นของของแข็งแขวนลอยในระบบสูงสุด และมีความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนสูงสุด เนื่องจากโพลีเมอร์ไม่มีประจุสามารถสะเทินประจุ และเชื่อมต่อกันอนุภาคด้วยมวลโมเลกุลที่สูง จึงเกิดขึ้นเม็ดตะกอนที่หนาแน่น และเป็นเป้าสัมผัสให้กับอนุภาคคอลลอยด์ที่เข้ามาใหม่และยังคงอยู่ในระบบทำให้ความเข้มข้นของสารแขวนลอยที่วัดได้มีค่าสูงกรณีที่ใช้โพลีเมอร์ประจุบวกความเข้มข้นของของแข็งแขวนลอยในระบบมีค่าสูงกว่ากรณีที่ใช้โพลีเมอร์ประจุลบ

เนื่องจากโพลีเมอร์ประจุบวกสามารถทำปฏิกิริยาทำลายเสถียรภาพโดยการดูดติดผิว, สะเทินประจุ และเชื่อมต่อก้อนอนุภาคคอลลอยด์ส่งผลให้มีความเร็วในการจมตัวของเม็ดตะกอนสูงกว่าการใช้โพลีเมอร์ประจุลบ ส่งผลให้ความเข้มข้นของของแข็งแขวนลอยในระบบของการใช้โพลีเมอร์ประจุบวกมีค่าสูงกว่ากรณีที่ใช้โพลีเมอร์ประจุลบ

นอกจากนี้ความหนาแน่นของเม็ดตะกอนในระบบมีผลต่อประสิทธิภาพในการดักจับอนุภาคคอลลอยด์ที่เข้ามาในระบบ จากผลการทดลองพบว่าปริมาณความเข้มข้นของสารแขวนลอยในระบบกรณีที่ใช้โพลีเมอร์ประจุบวกมีค่าสูงกว่ากรณีที่ใช้โพลีเมอร์ประจุลบ ส่งผลให้คุณภาพน้ำผลิตและประสิทธิภาพในการกำจัดความขุ่นของโพลีเมอร์ประจุบวกมีค่าสูงกว่าด้วย